

בס"ד

קונטרס ימי השובבים
מכיל תיקונים וסגולות וכן סדר קריאת שמע שעל המיטה עפ"י רבנו
האר"י זצוק"ל זיע"א

לימוד ותיקון לברית בימי השובבים מעמוד לג עד עה
ניתן להקדיש את הלימוד גם לעילוי נשמת, יש לומר לפני הלימוד:
הרני לומד לימוד זה לעילוי נשמת פב"פ (יזכיר את שמו ושם אימו
לדוגמא:דניאל בן פאני ז"ל)

בקונטרס מופיע גם סדר לימוד ותיקון אשר חיבר הרב המקובל יעקב
אבוחצירא זצוק"ל זיע"א מעמוד קיט עד קעט

הקובץ נעשה לזיכוי הרבים, נוספו בו קישוריות להרצאות
ולסרטטים בנושא וכן הסברים בשפה השווה לכל נפש.
ניתן להכניסו לאתרי האינטרנט - הקובץ מכיל שמות קודש
לכן במידה ומדפיסים דפים מהקובץ
נא לשמור על קדושת שמות הקודש - טעון גניזה

לעילוי נשמת
דניאל בן פאני ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

למעלת שמירת הברית המכונה יסוד, קיים ערך עילאי כמובא בספר
בראשית פרק לח, במדבר טו, ויקרא יט, ספר הזוהר הקדוש:הקדמה
דף ח, בראשית דף לה, שמות דף ג, מדרש רות ועוד.
לעתים קרובות כתוצאה מחוסר מודעות, גדילה ללא הכוונה רוחנית
ופתיחות לעולמות תוכן, האדם מסגל לעצמו הרגלים הנהפכים לטבע
- דפוסי התנהגות הגורמים לנזקים רוחניים והמשפעים על כל אורח
החיים.

באגרת התשובה (פרק ד) בספר התניא מוסבר על תורת הנפש וענינה
של מדת-ספירת היסוד המהווה התקשרות והשפעה על כל בנין
הספירות ויצירת לבושים רוחניים על נשמת האדם בחיים חיותו ע"י
מחשבות, דיבורים ומעשים והשפעתם על נטיות האדם וכיצד ניתן
לשלוט בהם.

ומובא (ישעיה נט) כי ע"י העוונות: "כי אם עֲוֹנֹתֵיכֶם הִיוּ מִבְּדָלִים
בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם" גורם האדם ע"י מחשבותיו, דיבוריו ומעשיו
להמשכת כוחות הטומאה (סטרא אחרא) על נשמת האדם מצב
היוצר לבושים המבדלים ומרחקים את האדם מהקדושה כמובא
בתלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף ה': "והלך לפניך צדקך וכבוד ה'
יאספך וכל העובר עבירה אחת מלפפתו ומוליכתו ליום הדין שנאמר
ילפתו ארחות דרכם וגו' ר"א אומר קשורה בו ככלב {איוב ו-יח}
ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה {בראשית לט-י} שנאמר
לשכב אצלה בעולם הזה להיות עמה בעולם הבא".
כלומר ככול שהאדם "קולט" באמצעות חושיו: ראייה, שמיעה וכו'
מצבים שהם הפך הקדושה, למעשה מגביר את סף הגירוי ועימו נוצר
הרצון לשינוי, אשר לעתים קרובות טומן בחובו רעות רבות.
האדם התחושתו חייב להכיר בחשיבותה של ההגנה הרוחנית ועלינו
לזכור תמיד כי הכוחות הפועלים לצידנו גדולים יותר מן הכוחות
השליליים ואסור לנו לתת יישות לדברים שליליים ולמכשולים.
נציין כי לעתים מלאכת הטיהור דורשת התמדה יותר מהרגיל, אך
המלאכה משתלמת, האדם מתנתק מהנאה לא מבוקרת ומגיע
לשליטה עצמית.
ההתבוננות בתורה מרחיבה את המוחין (שכל האדם-חכמה, בינה,
דעת) והמידות (מדות שבאדם משכנם בלב) משתנות ונולדות
מהמוחין, כלומר מציאות המידות מתחלת בשכל עצמו וככול שתגדל
ההשגה בטיב הדבר, כך תגדל מדת האהבה והתשוקה אל הדבר ההוא
מכאן ניתן ללמוד על חשיבות לימוד התורה כהמשכת קדושה.

לימוד נושא שמירת הברית לאשורו בכוחו להמשיך קדושה וטהרה
על הלומד והכוונה לחיים טובים.

צירפנו קטע מתוך הספר שיעורים בספר התניא המתאר את החיות
הרוחנית הקיימת בטיפות הזרע עמ' סט

כל עֹד הַנֶּר הַיּוֹלֵךְ נִיתָן לַתִּקְוָה

תיקון היסוד הרב יעקב ישראל לוגסי

<http://www.musayof.org/videoarchive/ViewDetails.aspx?ItemId=4541>

הרב בן-ציון מוצפי

<http://www.doresh-tzion.co.il/>

הרב דניאל זר – קדושת האדם

<http://www.fridmanbooks.co.il/ProductInfo.asp?ProdId=3331&catId=323>

שומרי ברית קודש

<http://www.shomreybrit.com/>

ניתן לשמוע ולצפות בשיעורים בנושא באתר עולם היהדות
והקבלה

http://www.olam-jew.com/shmirat_habrit.htm

שיעורים בספר התניא

<http://www.hitkashroot.com/contents.asp?aid=13924>

סוד הברית

<http://www.yehadut.tv/>

סרט לצפייה ישירה – אינו מתאים לילדים

<http://www.shofar.net/site/Productdetile.asp?id=494&category=3>

עצות מועילות לשמירת היסוד עפ"י תורת הקבלה

<http://www.armoni.info/forum/viewtopic.php?f=2&t=1711>

חשיבות שמירת הברית ספר שערי אורה שער ב

<http://www.hebrewbooks.org/20243>

יום ראשון ה' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' י, פרק ו והנה זה... עד עמ' 20, תבירו דרוחא כו'.

45 ולבושיה הם ההיפך, הצד המנוגד, לעומת הנפש האלקית וכוחותיה
 46 ולבושיה. **כִּי כְּמוֹ שֶׁנֶּפֶשׁ הָאֱלֹהִית בְּלוּלָה מֵעֵשֶׂר סְפִירוֹת**
 47 **קְדוֹשׁוֹת, – עֶשְׂרֵה הַכּוּחוֹת, הַמְּכוּוֹנִים לְעֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת, וּמִתְלַבֶּשֶׁת**
 48 **בְּשִׁלְשָׁה לְבוּשִׁים קְדוּשִׁים, – מַחֲשָׁבָה, דִּיבּוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁל תּוֹרָה**
 49 **וּמִצְוֹת, כִּךְ הִנָּפֵשׁ דְּסִטְרָא**
 50 **אַחְרָא – הַנֶּפֶשׁ שֶׁל ה"סִטְרָא**
 51 **אַחְרָא, הַצֵּד שְׁכַנְגָד**
 52 **(מִשְׁמַעוֹת הַמוֹשֵׁג "סִטְרָא**
 53 **אַחְרָא" יוֹסֵבֵר לַחֲלוֹן)**
 54 **מְקַלְפּוֹת נְגָה – מִהַקְּלִיפּוֹת**
 55 **הַנִּקְרָאוֹת "נוֹגָה", שְׁכַפִּי**
 56 **שְׁכַבֵּר הַסְּבֵרְנוּ, יֵשׁ בְּהֵן גַּם**
 57 **טוֹב, הַמְּלַבֶּשֶׁת בְּדָם**
 58 **הָאָדָם, – הַנֶּפֶשׁ הַמְּלוּבֶשֶׁת,**
 59 **כְּמוֹכֵר בְּפֶרֶק רֵאשׁוֹן, בְּדָם**
 60 **הָאָדָם לְחַיּוֹת אֵת גּוֹפּוֹ, גַּם**
 61 **נֶפֶשׁ זוֹ בְּלוּלָה – וּמוֹרַכְבָּת,**
 62 **מֵעֵשֶׂר בְּתָרִין**
 63 **דְּמִסְאָבוֹתָא², – מַעֲשֵׂרָה**
 64 **"כְּתָרִים" שֶׁל טוֹמָאָה**
 65 **(מַעֲשֵׂרָה כּוּחוֹת שְׁבַלְשׁוֹן**

66 הַקְּבֵלָה נִקְרָאִים בְּשֵׁם "כְּתָרִין" – "כְּתָרִים"). שְׁהֵן: – עֶשְׂרֵה כּוּחוֹת
 67 אֱלֹהִים: **שִׁבְעַת מְדוֹת רְעוּת – כְּגוֹן: מֵדַת ה"חֲסֵד" שְׁבִטוּמָאָה מִתְּבַטָּא**
 68 **בְּתַאוּוּהָ, מֵדַת ה"גְּבוּרָה" – בְּכַעֲסָ, מֵדַת ה"תְּפָאֵרַת" – בְּהַתְּפָאֵרַת,**
 69 **וְכַךְ הֵלָאָה, הַבְּאֹתוֹת מְאַרְבַּע יוֹסְדוֹת רְעִים הַנְּזַכְרִים לְעֵיל, –**
 70 **בְּפֶרֶק הַרֵאשׁוֹן, שְׁכַשְׁם שְׁכַל דְּבֵר מוֹרַכְבֵּי מְאַרְבַּעָה יוֹסְדוֹת רִוְחָנִים,**
 71 **מִים וְעַפְרָ, כִּךְ מוֹרַכְבָּת גַּם הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית מְאַרְבַּעָה יוֹסְדוֹת רִוְחָנִים,**
 72 **וּבְהִיּוֹתָה נֶפֶשׁ שֶׁל קְלִיפָה – יוֹסְדוֹתֶיהָ רְעִים, וּמֵהֵם בָּאוֹת כָּל הַמְּדוֹת**
 73 **הַרְעוֹת, וְשִׁבְלֵי הַמּוֹלִידִין הַנְּחַלְקִין לְשִׁלְשָׁה, שְׁהֵן חֲכֵמָה בִּינָה וְדַעַת**
 74 **– מְקוֹר הַמְּדוֹת; – מְדוּעָ הֵן מְקוֹר לְמְדוּתָ; כִּי הַמְּדוֹת הֵן לְפִי עֶרְךָ**
 75 **הַשִּׁבְלֵי, – כִּשֶׁה"שְׁכַל" גְּדוֹל יוֹתֵר – ה"מְדוֹת" מוֹפְנוֹת לְדַבְרִים נְעִלִים**
 76 **יוֹתֵר, וּבָאֵם ה"שְׁכַל" קֶטַן יוֹתֵר – ה"מְדוֹת" הֵן לְדַבְרִים נְמוּכִים יוֹתֵר.**
 77 **כִּי תְּקַמֵּן – הֵילֵד הַקֶּטַן, הוֹשֵׁק וְאוֹהֵב דְּבָרִים קְטָנִים פְּחוּתֵי**
 78 **הָעֶרֶךְ, לְפִי שִׁשְׁבְּלוֹ קֶטַן וְקָצֵר לְהַשִּׁיג דְּבָרִים יְקָרִים יוֹתֵר מֵהֵם,**
 79 **– הָרִי, שְׁמֵדַת הַחֲסֵד, הַמִּתְּבַטָּא בְּתַאוּוּהָ וְאַהֲבָה, מוֹפְנִית בִּילֵד**
 80 **הַקֶּטַן לְדַבְרִים פְּעוּטִים וּפְחוּתֵי עֶרְךְ, מְכִיּוֹן שְׁכַלוֹ קֶטַן. וְכֵן – בְּמֵדַת**
 81 **הַגְּבוּרָה, מְתַפְעֵם וּמְתַקְצֵף מְדָבְרִים קְטָנִים, וְכֵן בְּהַתְּפָאֵרַת –**
 82 **מֵדַת הַתְּפָאֵרַת, וְשִׁאֲרֵי מְדוֹת. – הָרִי, שֶׁהַשְׁכַל פּוֹעֵל בְּהַתְּגַלּוֹתָן שֶׁל**
 83 **הַמְּדוֹת וּמוֹדֵד אוֹתָן בְּאִיּוֹ צוּרָה תְּהִינָה. מִשּׁוּם כִּךְ נִקְרָאִים שְׁלֹשָׁה**
 84 **כּוּחוֹת הַשְׁכַל – "מְקוֹר" לְשֶׁבַע הַמְּדוֹת³. וְעֵשֶׂר בְּחִינּוֹת אֱלֹהִים**
 85 **הַמְּמַאֲוֵת, כְּשִׁאֲדָם מְחַשְׁבֵּי בְּהֵן – כְּשִׁאֲדָם חוֹשֵׁב מַחֲשַׁבוֹת**
 86 **הַנוֹבְעוֹת מֵאֲחַד מַעֲשֵׂרֵת הַכּוּחוֹת הָאֲמוּרִים, וְכְּגוֹן: כְּשִׁהוּא חוֹשֵׁב אֵיךְ**
 87 **לְהַשִּׁיג דְּבֵר מְסוּיִים שֶׁהוּא תָּאֵב לוֹ, וְכַדּוּמָה, אוֹ מְדָבֵר – דִּיבּוּרִים**
 88 **הַבְּאִים מֵאֲחַד מַעֲשֵׂרֵת הַכּוּחוֹת הָאֲמוּרִים, אוֹ עוֹשֶׂה – בְּכּוּחַ**

1 פֶּרֶק ו'. בְּפֶרֶקִים הַקּוֹדְמִים הַסְּבִיר רַבְּנוּ הוֹקֵן, שֶׁהַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית שְׁבַכְל אֲחַד
 2 מִיִּשְׂרָאֵל, מוֹרַכְבַּת מַעֲשֵׂרָה כּוּחוֹת, הַמִּתְחַלְקִים לְשֵׁנֵי חֲלָקִים כְּלָלִיִּים: "שְׁכַל",
 3 ו"מְדוֹת". שְׁלֹשֶׁת כּוּחוֹת ה"שְׁכַל" מֵהוּיִם מְקוֹר ל"מְדוֹת" (לְרַגְשׁ): עֲלִיּוֹ
 4 הַתְּבוֹנְנוֹת וְהַתְּעַמְקוֹת שֶׁל הָאָדָם, בְּגִדְלוֹתוֹ שֶׁל הַקְּב"ה – נוֹצַרַת בּו "מְדָה"
 5 רַגְשִׁית, יֵרָאָה מִזְּקַב"ה אוֹ אֲהַבָה
 6 אֲלֵיו. כֵּן הַסְּבִיר רַבְּנוּ הוֹקֵן,
 7 שְׁכַל נֶפֶשׁ אֱלֹקִית – שְׁלֹשָׁה
 8 "לְבוּשִׁים": מַחֲשָׁבָה, דִּיבּוּר
 9 וּמַעֲשֵׂה, שֶׁל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, בְּהֵם
 10 מִתְּלַבֶּשֶׁת הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית.
 11 "לְבוּשִׁים" אֱלֹהִים הֵם לְמַעֲלָה
 12 בְּדַרְגָּתָם מִן הַנֶּפֶשׁ עֲצוּמָה, מֵאֲחַד
 13 שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּב"ה הֵם דְּבַר אֲחַד
 14 מִמֶּשׁ, וְכִשְׁיְהוּדִי לּוֹמֵד תּוֹרָה
 15 וּמְקִיִּים מִצְוֹת – הוּא מִתְּקַשֵּׁר
 16 עִם הַקְּב"ה. בְּמִיּוּחַד כִּשְׁהוּא
 17 לּוֹמֵד וּמְבִיֵן תּוֹרָה, שֶׁהַמַּעֲלָה
 18 שְׁבַכְךָ, הִיא כְּפּוֹלָה: הָאוֹר הָאֱלֹקִי
 19 מְקִיף אֵת הַנֶּפֶשׁ, וְהַנֶּפֶשׁ מְקִיפָה
 20 אֵת הָאוֹר הָאֱלֹקִי שֶׁל תּוֹרָה.
 21 בְּפֶרֶק הַשִּׁשִּׁי, אוֹתוֹ נִתְחַלֵּל

22 לְלִמּוּד, יִסְבִּיר רַבְּנוּ הוֹקֵן, שֶׁגַּם לְנֶפֶשׁ הַבְּהִמִית – שֶׁהִיא הַצֵּד הַמְּנוּגָד שֶׁל הַנֶּפֶשׁ
 23 הָאֱלֹקִית (כְּמִבּוּאֵר בְּפֶרֶק א'). – עֶשְׂרֵה כּוּחוֹת וְשִׁלְשָׁה לְבוּשִׁים, וּמֵאֲחַד הַנֶּפֶשׁ
 24 הַבְּהִמִית הִיא נֶפֶשׁ שֶׁל "קְלִיפָה", הָרִי שְׁכּוּחוֹתֶיהָ הֵן כּוּחוֹת שֶׁל טוֹמָאָה,
 25 וְלְבוּשֵׁיהָ – גַּם כֵּן לְבוּשִׁים טוֹמָאִים. וְכִשֶׁהַנֶּפֶשׁ מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשִׁים אֱלֹהִים – הִיא
 26 נַעֲשִׂית בְּעֵלֵת דְּרָגָה נְחוּתָה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הִיא עֲצוּמָה. בִּיחֹס לְמִשְׁמַעוֹת הַמוֹשֵׁג
 27 "קְלִיפָה", הֵעֲרַנוּ בְּפֶרֶק רֵאשׁוֹן, שְׁלִמְרוֹת שֶׁחָכַל נִבְרָא וּמְקַבֵּל חַיּוֹתוֹ מֵאֱלֹקוֹת.
 28 הָרִי כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה לְאָדָם אֲפִשְׁרוֹת שֶׁל בְּחִירָה בֵּין טוֹב לְרַע, וְכַדִּי שֶׁהָאָדָם יִיחֵד
 29 כְּפִי שְׁעֵלּוֹ חַיּוֹת, עֲלִיּוֹ עֲבוּדָה וְיִעֲזֶה עֲצוּמִית, וְיִהְיֶה זְכָאִי לְשַׁכְרוֹ – יֵצֵר
 30 הַקְּב"ה כּוּחוֹת שֶׁל טוֹמָאָה, הַמְּכַסִּים וּמְסַתִּירִים עַל חַיּוֹת הָאֱלֹקִית שְׁבַכְל דְּבֵר
 31 וּנְבִרָא. כּוּחוֹת מְסַתִּירִים אֱלֹהִים, נִקְרָאִים "קְלִיפָה": כִּשֶׁם שֶׁהַקְּלִיפָה מְכַסֶּה
 32 וּמְסַתִּירָה עַל הַפְּרִי, כִּךְ מְסַתִּירִים כּוּחוֹת הַטוֹמָאָה, עַל חַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה
 33 שְׁבַפְּנִימִיּוֹת כָּל דְּבֵר. קְלִיפּוֹת אֱלֹהִים נִחְלָקוֹת לְשֵׁנֵי מְדִירִיּוֹת, אֲחַת לְמַטָּה
 34 מֵהַשְּׁנִיָּה: מְדִירִיגָה אֲחַת בְּקְלִיפָה נִקְרָאָת – "נוֹגָה", זוֹהִי קְלִיפָה שִׁישׁ בַּה גַּם טוֹב,
 35 וְאוֹתֵם הַדְּבָרִים הַמְּקַבְּלִים אֵת חַיּוֹתֵם דְּרַךְ ה"הַסְּתֵרָה" שֶׁל אוֹתָהּ קְלִיפָה –
 36 אֲפִשֵׁר לְנַצֵּל אוֹתָם גַּם לְטוֹב וְגַם לְרַע. כְּפִי שׁוּזָה בִּיחֹס לְכָל דְּבֵר גִּשְׁמִי אֲפִשֵׁר
 37 לְקִיִּים בּו מַצּוּהָ, וְאֵז הוּא נִחְפֵּר לְקְדוּשָׁה, וְאֲפִשֵׁר לְעֲשׂוֹת בּו, חֲלִילָה, עֲבִירָה,
 38 וְאֵז הוּא יוֹרֵד לְמְדִירִיגָה נְמוּכָה יוֹתֵר. הַמְּדִירִיגָה הַשְּׁנִיָּה שְׁבַקְלִיפָה הִיא טוֹמָאָה
 39 לְגַמְרִי וְאֵין בַּה טוֹב כְּלָל, וְהַדְּבָרִים שֶׁמְקַבְּלִים אֵת חַיּוֹתֵם דְּרַךְ קְלִיפָה זוֹ,
 40 שְׁאֵין בַּה, כְּאִמּוֹר, טוֹב כְּלָל, אִי אֲפִשֵׁר שִׁיּהֲפֹכוּ לְקְדוּשָׁה, אוֹ אֵף לְנַצֵּל אוֹתָם
 41 בְּעִנְיָנִים טוֹבִים. דְּבָרִים שֶׁהֵם אֲסוּרִים בְּאִכְלִיָּה – אֵינֵם יוֹכֵלִים לְהִיפָּךְ
 42 לְקְדוּשָׁה (אֲבָל אֲפִשֵׁר לְנַצֵּל אוֹתָם לְעִנְיָנֵי קְדוּשָׁה) וְדְבָרִים אֲסוּרִים בְּהִנָּא
 43 – אֵין אֲפִשְׁרוֹת גַּם לְנַצֵּל אוֹתָם לְטוֹב.
 44 וְהֵנָּה, זֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה אֱלֹהִים. – הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִית וְכּוּחוֹתֶיהָ

1. קהלת ז, יד. ראה זוהר חלק ג מז, ב. 2. שם, מא, א; ע, א. 3. רואים אנו בלשונו של רבנו הוֹקֵן, שביחס לנפש האלקית, הוא אומר, לעיל

1 המעשה שלו, פעולה המשמשת אחד מעשרה הכוחות האמורים,
 2 הרי מחשבתו שקמחו ודבורו שקפיו וכח המעשי שפניו ושאר
 3 אבריו, נקראים "לבושי
 4 מסאבו" – לבושים לא
 5 נקיים, לעשר בחינות אלו
 6 הממאות, שמתלבשות
 7 בהן בשעת מעשה או
 8 דבור או מהשקה. – אלו
 9 הם המחשבות, הדיבורים
 10 והמעשים שהם לבושי הנפש
 11 הבהמית? ביחס לנפש
 12 האלקית, יודעים אנו, שיש
 13 לה מחשבות, דיבורים ומעשים שהם לבושיה, והם, כמוסבר לעיל,
 14 המחשבה, הדיבור והמעשה בתורה ומצוות. בהתאם לכך, אפשר
 15 היה לומר, שגם ביחס לנפש שמן הקליפה, אלה הם מחשבות,

ליקוטי אמרים

וכח המעשי שבידיו ושאר איבריו נקראים לבושי
 מסאבו לעשר בחי' אלו הממאות שמתלבשות בהן
 בשעת מעשה או דבור או מחשבה והן הם כל
 המעשים אשר נעשים תחת השמש אשר הכל הכל
 ורעות רוח וכמ"ש בזהר בשלה שהן תבירו דרוחא
 כו'

ענינים של תורה, או כדי לעבוד את השי"ת, אשר הכל הכל
 ורעות רוח⁴, וכמו שקתוב בזהר בשלה, שהן תבירו דרוחא
 כו"⁵, – דברים שרוח הקדושה שבורה בהם.

יום שני ו' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' 20, וכן כל הדבורים וכל ... עד עמ' 20, כבתחלה מקודם שנברא.

31 וכן כל הדבורים וכל המחשבות אשר לא לה' המה ולרצונו
 32 ולעבודתו, – וממילא הם לשם הנפש הבהמית. שזהו פרוש לשון
 33 "סמרא אחרא", – זו משמעות הביטוי "סטרא אחרא", פרוש צד
 34 אחר, – "סטרא" בלשון ארמית – צד, "אחרא" – אחר, שאינו צד
 35 הקדושה. – אם זה אינו צד
 36 הקדושה, הרי זה צד אחר
 37 "סטרא אחרא", הרי שכל
 38 דבר שאינו קדושה – הוא
 39 "סטרא אחרא". ומזהו צד
 40 הקדושה? – וצד הקדושה
 41 אינו אלא השקפה של
 42 והמשכה מקדושתו של
 43 הקדוש-ברוך-הוא, ואין
 44 הקדוש-ברוך-הוא שורה
 45 אלא על דבר שבטל אצלו
 46 יתברך, בין בפעל ממש –
 47 שגם בחיצוניות ניכר שהוא
 48 בטל, כמלאכים עליונים,
 49 בהתבטלות אל הקב"ה בכל ישותם, בין בכח – שהביטול הוא רק
 50 בכוח, בפנימיותו הדבר בטל להקב"ה, ככל איש ישראל למטה,

ליקוטי אמרים

וכן כל הדבורים וכל המחשבות אשר לא לה' המה
 ולרצונו ולעבודתו שזהו פי' לשון סטרא אחרא פי' צד
 אחר שאינו צד הקדושה וצד הקדושה אינו אלא השראה
 והמשכה מקדושתו של הקב"ה ואין הקב"ה שורה
 אלא על דבר שבטל אצלו יתב' בין בפועל ממש
 כמלאכים עליונים בין ככח ככל איש ישראל למטה
 שבכחו להיות בטל ממש לגבי הקב"ה במסירת נפשו
 על קדושת ה'. ולכן אמרו רז"ל שאפי' אחד שיושב
 ועוסק בתורה שכינה שרויה כו' וכל כי עשרה

ניכרת התבטלותו אל הקב"ה גם בחיצוניותו: הוא משקיע את שכלו,
 להבין רצונו וחכמתו של הקב"ה – והשכינה שורה אז עליו. וכל
 פי עשרה שכינתא שריא⁷ לעולם. – במקום שעשרה יהודים

בפרק השלישי - בתחילה שלשה כוחות השכל, ולאחר מכן את שבעת המדות, והוא מסביר שהשכל הוא "מקור" המדות, מפני שהמדות נולדות מהשכל. ואילו כאן, ביחס לנפש הבהמית, הוא מזכיר בתחילה את המדות ולאחר מכן את השכל, ומסביר שהשכל הוא "מקור" המדות, מפני שהמדות הן לפי ערך השכל. טעם השינוי בלשון הוא, שכן, יש הבדל יסודי בין השכל והמדות של הנפש האלקית לבין השכל והמדות של הנפש הבהמית: עיקר מהותה של הנפש האלקית, הוא שכל, ולכן היא נקראת "אדם", שהוא תואר השכל. והמדות נובעות מהשכל, כלומר: התעמקותו בגדולתו של הקב"ה יוצרת בו אהבה להקב"ה, או יראה מפניו. ואילו עיקר מהותה של הנפש הבהמית, היא מדות, והמדות בה הן טבעיות - יש לה משיכה לעינוגים גופניים, ואין היא צריכה להתבונן ב"טוב" של התאוות, כדי לרצות אותן, כי בטבעה היא נמשכת לכך. וכך גם בשאר המדות. השכל של הנפש הבהמית משמש רק כעזר בהתגלות המדות, ולכן: כפי מדריגתו הכללית של השכל - כך היא מדריגת המדות. ומשום כך מונה כאן רבנו הזקן את המדות בתחילה, ואומר שהשכל נקרא "מקור" למדות - רק מחמת שהמדות הן לפי ערך השכל. 4. קהלת א, יד. 5. חלק ב נט, א. 6. אבות פרק ג. משנה ו. 7. סנהדרין לט, א.

1 נמצאים יחד, גם כשאינם לומדים אז תורה, שורה שם השכינה
 2 תמיד. שכן, עשרה יהודים יחד הם עדה שלימה, ועדה שלימה היא
 3 כלי להשראת השכינה. אָבֵל כָּל מָה שְׂאִינוּ כָּטֵל אֲצֵלוֹ וְתַבְרָה,
 4 אֵלֵא הוּא דְכָר נִפְרָד בְּפָנָי עֲצָמוֹ – הוּא נֵרָא כְּאֵילוֹ הוּא דְבַר
 5 נִפְרָד לַעֲצָמוֹ, אֵינּוּ מְקַבֵּל
 6 חַיִּית מְקַרְשָׁתוֹ שֶׁל
 7 הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא – אֵלֵא,
 8 מֵהֵיכֵן הוּא מְקַבֵּל אֵת
 9 חַיִּיתוֹ? הֲרִי מִן הַהִכְרָח שֶׁכֵּל
 10 דְבַר יִקְבַּל אֵת חַיִּיתוֹ מִן
 11 הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב:⁸
 12 "וְאֵתָה מַחִיָּה אֵת כּוֹלֵם",⁵
 13 אֲלֵקוֹת וְקְדוּשָׁה מַחִיָּה אֵת
 14 הַכֵּל – מִסְבִּיר רַבְּנּוּ הוֹקֵן,⁷
 15 שֶׁהַנִּפְרָד, זֶה שְׁאִין בּוֹ
 16 בִּיטוּל לְהַקְבִּי"ה, אֵינּוּ מְקַבֵּל
 17 חַיִּית מֵהַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל
 18 הַקְּדוּשָׁה, כִּי אִם
 19 מַחִיצוֹנִיּוּתָהּ בִּלְבַד, אַחֲרֵי שֶׁהִיא עוֹבֵרֶת דְּרַךְ הַסְּתֵרֹת רַבּוֹת.
 20 זֶהוּ מָה שֶׁהוּא אומר: "אֵינּוּ מְקַבֵּל חַיִּית", מְבַחֲשֵׁת פְּנִימִיּוֹת
 21 הַקְּדוּשָׁה וְמַחֲדִּיחָה וְעֲצָמוֹתָהּ בְּכַבּוּדָּהּ וּבְעֲצָמָהּ, אֵלֵא מְבַחֲשֵׁת
 22 אַחֲרֵיהֶם, – כְּפִי שִׁיּוֹסֵבֵר לְהֵלֵן, בְּפֶרֶק כ"ב, מִשְׁמַעוֹתָהּ שֶׁל הַשְּׁפַעָה
 23 פְּנִימִיּוֹת הִיא, לֵתֵת לְמִישְׁהוּ דְבַר מֵתוּךְ רִצּוֹן עֲצָמֵי טוֹב, וְאֵילוֹ
 24 הַשְּׁפַעָה בְּבַחֲשֵׁת אַחֲרֵייהֶם – הֵינּוּ: כְּשֹׁנוֹתִים דְבַר לְמִישְׁהוּ בְּגַל
 25 סִיבָה צַדִּיקָתָהּ וְלֹא מֵתוּךְ רִצּוֹן טוֹב. לְמַשְׁלָ: כְּשִׁמְשִׁיחֵהוּ נוֹתֵן דְבַר
 26 לְשׁוֹנָא, הֲרִיחֵהוּ מִפְּנֵה אֵת פְּנִי מִמֶּנּוּ. פְּנִי שֶׁל אָדָם מִסְמָלִים אֵת
 27 פְּנִימִיּוֹתוֹ, וְכֵשֶׁם שֶׁפְּנִימִיּוֹתוֹ שֶׁל הָאָדָם אֵינָה מִתְּבַטֵּאת בְּמִתְּנָה
 28 שֶׁהוּא נוֹתֵן לְשׁוֹנָא, וּמִשׁוּם כֵּךְ הוּא מִפְּנֵה מִמֶּנּוּ גַם אֵת פְּנִי
 29 הַגְּשְׁמִיּוֹת בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה – כֵּךְ גַם בִּיחַס לְהַשְּׁפַעָה אֲלֵקִית:
 30 כְּשֶׁהַשְּׁפַעָה מוֹשְׁפַעַת לְצַד הַקְּדוּשָׁה, הֲרִי זֶה הַשְּׁפַעָה פְּנִימִיּוֹת,
 31 שֶׁהַקְבִּי"ה רֹצֵחַ, כְּבִיכּוֹל, לְהַשְׁפִּיעַ לוֹ. וְאֵילוֹ הַשְּׁפַעָה הַמוֹשְׁפַעַת

ליקוטי אמרים

שְׂכִינְתָא שְׂרִיא לְעוֹלָם אַבֵּל כָּל מָה שְׂאִינוּ כָּטֵל אֲצֵלוֹ
 ית' אלא הוא דבר נפרד בפני עצמו אינו מקבל חיות
 מקדושתו של הקב"ה מבחי' פנימית הקדושה ומהותה
 ועצמותה בכבודה ובעצמה אלא מבחי' אחוריים
 שיורדים ממדרגה למדרגה רכבות מדרגות בהשתלשלות
 העולמות דרך עלה ועלול וצמצומים רבים עד שנתמעט
 כל כך האור והחיות מיעוט אחר מיעוט עד שיכול
 להתצמצם ולהתלבש בבחי' גלות תוך אותו דבר
 הנפרד להחיותו ולקיימו מאין ליש שלא יחזור
 להיות אין ואפס כבתחלה מקודם שנברא

ל"סטרא אחרא", לצד שלא מן הקדושה, הרי זו השפעה חיצונית
 בלבד, בלי רצון פנימי, והיא נקראת "בחינת אחוריים", שְׂיִוְרְדִים
 מִמְּדֻרְגָה לְמְדֻרְגָה – מִמְּדֻרְגָה עֲלִיוֹנָה לְתַחְתּוֹנָה, רְכִבּוֹת
 מְדֻרְגוֹת, בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הָעוֹלָמוֹת דְּרַךְ עֲלָה וְעֵלּוּל – דְּרַךְ סִיבָה
 (הגורם) ומטובב (התוצאה),
 וכפי שהוסבר כבר,
 כשהמדרגה העליונה היא
 סיבה וגורם למדרגה
 התחתונה הבאה ממנה. אך,
 בצורה זו, יש עדיין ערך
 ושייכות בין המדרגה
 התחתונה לעילתה, שהיא
 המדרגה העליונה, ואילו
 כאן ישנם נוסף על כך
 וצמצומים רבים, –
 המדרגה הבאה אחרי
 הצמצום, יורדת כל כך,
 שאין לה ערך כלל
 למדרגה שלפני הצמצום, והחיות של קדושה האמורה ירדה כל
 כך, עד שנתמעט כל כך האור והחיות, מיעוט אחר מיעוט,
 עד שיכול להתצמצם ולהתלבש בבחינת גלות – החיות שמן
 הקדושה, נמצאת בגלות באותו דבר שהיא מחיה. היינו: הדבר אינו
 בטל לחיות שלו כפי הנדרש, אלא הוא "מושל" על החיות; למשל:
 אדם הנמצא בגלות – יש על גביו מי שמושל עליו, והוא אינו יכול
 לגלות את כוחותיו ולפעול כרצונו. החיות שמן הקדושה היא
 בבחינת גלות תוך אותו דבר הנפרד, – מן הקדושה ובו
 מתלבשת החיות להחיותו – להחיות את הדבר הנפרד, וְלִקְיָמוֹ
 מֵאֵין לִישׁ, שֶׁלֹּא יִחְזַר לְחַיִּית אֵין וְאֵפֶס כְּבִתְחִלָּה מִקְדָּם
 שֶׁנִּבְרָא. – הֲרִי, שֶׁכֵּל דְבַר שְׂאִינוּ כָּטֵל לְהַקְבִּי"ה, וּבַהֲרַגְתּוֹ הוּא
 כְּדַבֵּר נִפְרָד – מְקַבֵּל אֵת חַיִּיתוֹ, לֹא מִפְּנִימִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה בִּלְבַד, אֵלֵא
 רַק עֲלִידֵי הַתְּלַבְשׁוֹתָהּ בְּהַרְבֵּה לְבוּשִׁים וְצִמְצוּמִים.

יום שלישי ז' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' 20, ולכן נקרא עולם הזה... עד עמ' יא, שם סוף פ"ה:

74 רבנו הוקן על כך, שהעולם הזה נקרא עולם של "קליפות" ו"סטרא אחרא",
 75 למרות שהקב"ה נמצא הרי בכל מקום, גם בעולם זה, וכמו שמוסבר ב"קבלה"
 76 שזהו ה"אור אין סוף" המתלבש
 77 בעשר הספירות של ארבעה
 78 העולמות: אצילות, בריאה,
 79 יצירה, עשיה, ועליין מלא גם
 80 עולמנו, העולם הזה, ב"אור אין
 81 סוף" – אך, אין זה סותר
 82 לעובדה שהעולם הזה נקרא
 83 עולם של "קליפות" ו"סטרא אחרא": עִם הַיּוֹת כְּתוּב – לְמִרּוֹת שִׁישְׁנָן
 84 בְּעוֹלָם-הַזֶּה, עֲשֵׂר סְפִירוֹת דְּעֵשִׂיָה דְּקַדְשָׁה, – שֶׁכֵּן, עוֹלָם הַעֲשִׂיָה כְּלוּל

63 וְלִבְּן נִקְרָא עוֹלָם הַזֶּה וּמְלֵאוֹ, עוֹלָם הַקְּלִיפּוֹת וְסְטֵרָא אַחֲרָא.
 64 – לְמִרּוֹת שֶׁהַקְּדוּשָׁה הִיא הַמַּחִיָּה גַם אֵת הָעוֹלָם-הַזֶּה, אֵלֵא
 65 מִכֵּיּוֹן שֶׁהָעוֹלָם-הַזֶּה הַגְּשְׁמִי
 66 מֵרְגִישׁ אֵת עֲצָמוֹ כְּדַבֵּר
 67 לַעֲצָמוֹ, כְּמַצִּיאוֹת נִפְרֵדָה,¹¹
 68 וְלֹא נֵרָא בּוֹ הַבִּיטוּל
 69 לְהַקְבִּי"ה, לִכֵּן הוּא נִקְרָא
 70 עוֹלָם שֶׁל קְלִיפּוֹת וְסְטֵרָא
 71 אַחֲרָא, וְלִבְּן כָּל מַעֲשֵׂה
 72 עוֹלָם הַזֶּה קָשִׁים וְרַעִים, וְהַרְשָׁעִים גּוֹבְרִים בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
 73 בְּעֵץ חַיִּים שְׁעַר מִבְּסוֹף פָּרֶק ד. הַגְּהָה – ב"הגהה" הבאה, עומד

ליקוטי אמרים

נְקֵרָא עוֹלָם הַזֶּה וּמְלֵאוֹ עוֹלָם הַקְּלִיפּוֹת וְסְטֵרָא אַחֲרָא
 ולכן כל מעשה עוה"ז קשים ורעים והרשעים גוברים
 בו כמו"ש בע"ח שער מ"ב סוף פ"ד* אלא שהקליפות

43 בהן מהטוב כלל, ועלידי התלבשות הנפש בלבושים אלה – היא
 44 יורדת למדריגה תחתונה יותר מאשר היא עצמה? **אֵלֵּא שְׁהַקְלִפּוֹת**
 45 **הֵן נְחַלְקוֹת לְשְׁתֵּי מְדַרְגּוֹת, זו לְמַטָּה מִזּוֹ. הַמְדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה,**
 46 **הִיא שְׁלֹשׁ קְלִפּוֹת הַטְּמֵאוֹת וְרַעוּת לְגַמְרִי, וְאִין בְּהֶם טוֹב כָּלָל,**

47 **וְנִקְרָאוּ בְּמַדְרֵבֶת**
 48 **וְחִקְאֵלֵּא¹⁰ – ב"מרכבה"**

49 שחזה יחוקאל הנביא, בה
 50 נזכרים הדברים המכסים על

51 אלקות, ביניהם, שלשה
 52 דברים המרמזים על שלש
 53 קליפות אלו, והן נקראות
 54 שם: "רוח סערה" ו"ענן
 55 גדול וגו'". – וראש

56 מתלקחת. שלש אלו הן
 57 שלש הקליפות הטמאות

58 לגמרי ואין בהן מהטוב כלל.
 59 ומן – משלש קליפות אלו,

60 נשפעות ונמשכות נפשות
 61 כל אמות העולם, וקיום

62 גופם, – נוסף על החיות
 63 מהנפש המחיה את הגוף, יש

64 לגוף גם קיום עצמי, ונפשות
 65 כל בעלי חיים הטמאים

66 ואסורים באכילה, וקיום

67 גופם, וקיום חיות כל מאכלות אסורות כמו ערלה
 68 – פירות הצומחים על עצים שעדיין לא מלאו להם שלש שנים,

69 וכלאי הקרם – תבואה שנורעה במעורב עם ענבים, בו, – כל מה
 70 שאסור באכילה, וכמו שכתוב פֶּעֶן חַיִּים שְׁעַר מַט פֶּרֶק ו', –

71 שכל הדברים האמורים מקבלים חיותם משלש קליפות אלו, וכן
 72 קיום חיות כל המעשה דבור ומחשבה של כל שם"ה לא

73 תעשה – שלש מאות ששים וחמש מצוות ה"א-תעשה" שהתורה
 74 אסרה לעשות, לדבר ולחשוב, וענפיהן, – הדברים שאסרו החכמים

75 בתור "ענפים" לאיסורים שמן התורה. הנה כל אלה מקבלים חיותם
 76 וקיומם משלש הקליפות הטמאות לגמרי, כמו שכתוב שם – ביעץ

77 חיים, סוף פרק ה: – הרי, שמחשבה, דיבור ומעשה של איסור,
 78 נובעים מהמדריגה התחתונה יותר שבקליפות. ואילו הנפש

79 הבהמית, הרי כפי שנאמר בפרק הראשון, וכמו שיוסבר להלן, היא
 80 מקליפת נוגה, שיש בה עדיין מן הטוב. מכאן – שהלבושים הם

81 למטה במדריגה מהנפש עצמה, והם גורמים לה ירידה. זהו פירוש
 82 מדוייק לביטוי "זה לעומת זה", הצד ההפכי של הנפש האלקית, בה,

83 לבושי: מחשבה, דיבור ומעשה בתורה ובקיום המצוות, הם למעלה
 84 במדריגה, מנפש זו עצמה וגורמים לה עליה.

ליקוטי אמרים

הגהה

עם היות כתובו עשר ספי
 דעשיה דקדושה וכמ"ש בע"ה שער
 מ"ג ובתוך עשר ספי דעשיה אלו הן
 עשר ספי דיצירה ובתוכן עשר ספי
 דבריאה ובתוכן עשר ספי דאצילות
 שבתוכן אור א"ם ב"ה ונמצא אור
 א"ם ב"ה מלא כל הארץ הליו
 התחתונה על ידי התלבשותו בעשר
 ספי דארבע עולמות אבי"ע כמ"ש
 בע"ה שער מ"ז פ"ב ובספר גלגולים
 פרק כ':

וקיום גופם וקיום חיות כל מאכלות אסורות
 מהצומח כמו ערלה וכלאי הכרם בו' וכמ"ש בע"ה
 שער מ"ט פ"ו וכן קיום חיות כל המעשה דבור
 ומחשבה של כל שם"ה לא תעשה וענפיהן כמ"ש
 שם סוף פ"ה:

1 בו גם עולמנו אנו, העולם הזה הגשמי, וגם עולם העשיה הרוחני, ועשר
 2 הספירות של עולם העשיה של קדושה נמצאות גם בעולמנו, וכמו שכתוב
 3 פֶּעֶן חַיִּים שְׁעַר מַט, וּבְתוֹךְ עֶשֶׂר סְפִירוֹת דְּעֵשִׂיָּה אֵלוֹ הֵן עֶשֶׂר
 4 סְפִירוֹת דִּיצִירָה, וּבְתוֹךְ – בעשר הספירות של יצירה, עֶשֶׂר סְפִירוֹת

5 דְּבְרִיָּאָה, וּבְתוֹךְ – בעשר
 6 הספירות של בריאה, עֶשֶׂר

7 סְפִירוֹת דְּאֲצִילוּת, שְׁבַתוֹךְ 1
 8 – בעשר הספירות דאצילות, 2

9 אור-אין-סוף פְּרוּךְ-הוא; 3
 10 וְנִמְצָא אור-אין-סוף פְּרוּךְ 4

11 הוא מלא כל הארץ תליו 5
 12 התחתונה, על ידי 6

13 התלבשותו בעשר ספירות 7
 14 דארבע עולמות: אצילות 8

15 בריאה ויצירה עשיה, כמו 9
 16 שכתוב פֶּעֶן חַיִּים שְׁעַר מו 10

17 פֶּרֶק ב וּבְסֵפֶר גִּלְגּוּלִים פֶּרֶק 11
 18 כ: – ולמרות זאת, מבלי 12

19 הבט ש"אור אין סוף" מלא 13
 20 גם בעולם הזה, אין הוא 14

21 בטל בגלוי להקב"ה, ונראה 15
 22 כדבר נפרד, כ"מציאיות" 16

23 לעצמה, ולכן נקרא העולם- 16
 24 הזה עולם של קליפות

25 ו"סטרא אחרא", שכן, קדושה מסמלת רק מה שבטל להקב"ה,
 26 כשחסר ביטול זה להקב"ה – זה נקרא "סטרא אחרא". עד כאן

27 הוסבר שהמחשבות, דיבורים ומעשים שאין מטרם – קדושה,
 28 נקראים "סטרא אחרא", והם לבושיה של הנפש הבהמית. ולפי זה

29 יוצא שלבושים אלה של הנפש הבהמית, הם באותה מדריגה כמו
 30 הנפש הבהמית עצמה, היא – נפש של "קליפה", וגם לבושיה הם

31 מ"קליפה" ו"סטרא אחרא". ברם, בהיותם ההיפך מלבושי הנפש
 32 האלקית, וכפי שכבר הוסבר, מדריגתם של לבושי הנפש האלקית,

33 היא למעלה ממדריגת הנפש האלקית עצמה, והם גורמים עליה
 34 במדריגת נפש זו, צריכים הרי לומר כך גם ביחס ללבושי הנפש

35 הבהמית, אלא בצד ההפכי, והיינו: לבושים אלה של הנפש הבהמית,
 36 הם במדריגה תחתונה יותר מאשר נפש זו עצמה, והם מורידים את

37 נפש הבהמית למדריגה תחתונה יותר מאשר היא עצמה. ורבנו הזקן
 38 בא להסביר להלן, שבקליפה עצמה ישנן שתי מדריגות, אחת למטה

39 מהשניה, ואשר בין לבושי הנפש הבהמית, ישנם לבושי מחשבה,
 40 דיבור ומעשה של עבירות – והם למטה בהרבה במדריגתם מאשר

41 הנפש הבהמית עצמה, שכן, נפש זו היא מ"קליפת נוגה", שיש בה
 42 עדיין גם מהטוב, ואילו לבושי העבירות הם מאותן "קליפות" שאין

9. הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א: "צ"ע אם עפ"ז הרי גם באוכל סתם כן הוא. וכ"מ בקונ' עה"ח פ"ג (עכ"פ - מפני שמביאו כו') ובתניא פי"ג: שנתחזק יותר. ומ"ש לקמן דרך "ולא עדיפ", אולי י"ל מפני שסו"ס הם בסוג א'. ובל' קיצור תניא פ"ז - בערכה". 10. יחוקאל א, ד.

יום רביעי ח' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' יא, פרק ז אך נפש... עד עמ' 22, וברחי רבנן.

45 הַזֶּה, הַנִּקְרָא "עוֹלָם הָעֲשִׂיָה", רַבּוֹ כְּבֹלוֹ רַע, רַק מְעַט טוֹב
46 מְעַרְבַּ בְּתוֹכָהּ – שְׂכָן, קְלִיפַת "נוֹגַהּ" הַמְעוֹרְבֵת טוֹב וְרַע, קִיּוּמָת גַּם
47 בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים יוֹתֵר, אֲלֵא שִׁישׁ הַבְּדֵל בֵּין עוֹלָם לְעוֹלָם: בְּעוֹלָם
48 אַחַד מְהוּזָה ה'טוֹב' – הַרּוּב, וְה'רַע' – הַמִּיעוּט, כֵּן מוּבְדֵל שֵׁם הַרַע
49 מֵהַטוֹב. בְּעוֹלָם אַחֵר, הַטוֹב
50 וְהַרַע, שֶׁל קְלִיפַת "נוֹגַהּ",
51 הוּא מַחְצָה עַל מַחְצָה,
52 מַחְצִית טוֹב וּמַחְצִית רַע.
53 וַיִּשְׁנֶה עוֹד עוֹלָם בּוֹ קְלִיפַת
54 "נוֹגַהּ" הִיא בְּרוּבָה רַע וְרַק
55 מִיעוּטָה טוֹב. וְאֵילוֹ בְּעוֹלָם
56 הַזֶּה, כְּמַעַט כֹּל כּוֹלָה שֶׁל
57 קְלִיפַת "נוֹגַהּ" הִיא רַע וְחֶלֶק
58 קִטְנָן הוּא טוֹב. זֹאת וְעוֹד,
59 חֶלֶק קִטְנָן זֶה שֶׁל טוֹב –
60 מְעוֹרֵב בְּרַע, [שְׁמֻמָּנָה –
61 מְמַעַט הַטוֹב שֶׁבְקְלִיפַת
62 "נוֹגַהּ", כְּאֹת מְדוּת טוֹבוֹת
63 שְׁבִנְפֵּשׁ הַבְּהֵמִית
64 שְׁבִישְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁתַּנְפָּאָר
65 לְעִיל]. – בְּפֶרֶק רֵאשׁוֹן,
66 שֶׁהַמְדוּת הַטּוֹבוֹת הַטְּבַעִיּוֹת
67 בְּבִנְיַיִשְׂרָאֵל, כִּרְחַמְנוֹת
68 וְגַמְיִלוֹת חֲסִדִּים, בָּאוֹת
69 מֵהַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית, שְׂכָן,
70 לְמִירוֹת שֶׁהַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית
71 הִיא מִן הַקְּלִיפָה וּמִן הַרַע –
72 כִּיְצַד, אִיפּוּא, בָּאוֹת מִמֶּנָּה
73 מְדוּת טוֹבוֹת? – אֵלֵא, מִכִּיּוֹן
74 שֶׁהִיא בָּאָה מִקְּלִיפַת "נוֹגַהּ",
75 שִׁישׁ בָּהּ גַּם טוֹב, הִרִי מֵאוֹתוֹ

76 טוֹב שֶׁבִּנְפֵּשׁ הַבְּהֵמִית, נוֹבְעוֹת הַמְדוּת הַטּוֹבוֹת הַטְּבַעִיּוֹת שֶׁבִּטְבַּע בְּנֵי
77 יִשְׂרָאֵל. וּמִכִּיּוֹן שֶׁבְקְלִיפַת "נוֹגַהּ" מְעוֹרֵב הַטּוֹב עִם הַרַע – יֵשׁ בִּיכוּלֵת
78 הָאָדָם, לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּמַעֲשִׂים, בְּדִיבּוּרִים וּבְמַחְשְׁבוֹת הַנִּמְשָׁכִים מִמֶּנָּה,
79 גַּם לְטוֹב וְגַם לְרַע, כִּפִּי שִׁיּוֹסֵבֵר לְהֵלֵן, שְׁאוֹתוֹ דָּבָר עֲצֻמוֹ אִם הוּא
80 נַעֲשֶׂה לְשֵׁם שָׁמַיִם – הוּא מַעֲשֶׂה שֶׁל קְדוּשָׁה, וְלֹהִיפֵךְ – הוּא מַעֲשֶׂה
81 שֶׁל רַע, וְכֵן גַּם בְּדִיבּוּר אוּ בְּמַחְשָׁבָה. וְהִיא – קְלִיפַת "נוֹגַהּ", בְּחִינַת
82 מְמַצְעַת בֵּין שְׁלֹשׁ קְלִיפּוֹת הַטְּמֵאוֹת לְגַמְרֵי וּבֵין בְּחִינַת וּמְדֻרְגַת
83 הַקְּדוּשָׁה. וְלָכֵן, פְּעָמִים שֶׁהִיא נִכְלָלֶת בְּשְׁלֹשׁ קְלִיפּוֹת הַטְּמֵאוֹת
84 [כְּמוֹ שְׁתַּנּוּב פְּעִיץ חַיִּים שְׁעָר מֵט רִישׁ פֶּרֶק ד' בְּשֵׁם הַזְּהָר],
85 וּפְעָמִים שֶׁהִיא נִכְלָלֶת וְעוֹלָה בְּחִינַת וּמְדֻרְגַת הַקְּדוּשָׁה, דְּחִינּוֹ
86 – מֵתִי הִיא נִכְלָלֶת בְּקְדוּשָׁה? – בְּשֶׁהַטּוֹב הַמְעַרְבֵב בָּהּ נִתְבָּרֵר –
87 וּבְדֵל, מִהַרְעֵ וְגוֹבֵר וְעוֹלָה וְנִכְלָל בְּקְדוּשָׁה. – לְהַסְבִּיר הָעֵנִיךְ,
88 מִשְׁתַּמֵּשׁ עֵתָה רַבְּנֵי הַזֶּקֶן, בְּדוּגְמָא שֶׁל מַעֲשֶׂה אוּ דִיבּוּר, שֶׁבָּהֶם

1 פֶּרֶק ז. אֵךְ נֶפֶשׁ הַחַיּוֹנִית הַבְּהֵמִית שְׁבִישְׂרָאֵל שְׂמַצַּד הַקְּלִיפָה,
2 הַמְלַבֶּשֶׁת בְּדָם הָאָדָם – לְהַחֲיוֹת אוֹתוֹ בְּחַיִּים גּוֹפְנִיִּים, כְּנֹזֵךְ
3 לְעִיל, וְנִפְשׁוֹת בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת וְעוֹפּוֹת וְדָגִים מְהוּזָרִים וּמְתָרִים
4 בְּאֲכִילָה, – עַל-פִּי דִין תּוֹרָה, וְקִיּוּם וְחַיּוֹת כָּל הַדּוֹמָם וְכָל
5 הַצּוֹמָח הַמְתָּר בְּאֲכִילָה,
6 וְכֵן קִיּוּם וְחַיּוֹת כָּל
7 הַמַּעֲשֶׂה דְּבוּר וּמַחְשָׁבָה
8 בְּעִנְיַיִן עוֹלָם הַזֶּה שְׂאִין
9 בָּהֶם צַד אִסּוּר, – שִׂיחָה
10 אִסּוּר לַעֲשׂוֹתָם, לְדַבֵּר אוּ
11 לְהַרְהֵר בָּהֶם, לֹא שֵׂרֵשׁ וְלֹא
12 עֲנָף מִשֶּׁסָּ"ה מְצוֹת לֹא
13 תַעֲשֶׂה וְעִנְפֵיהֶן דְּאוּרִיתָא
14 וְדִרְבָּנָן, – כִּשְׁבַמְחֻשְׁבוֹת,
15 בְּדִיבּוּרִים וּבְמַעֲשִׂים, אִין צַד
16 שֶׁל אִסּוּר כֹּלֵל, רַק שְׂאִינָן
17 לְשֵׁם שָׁמַיִם – הִרִי, כֹּל
18 מַעֲשִׂי, דִּיבּוּרֵי וּמַחְשְׁבוֹתֵי
19 שֶׁל יְהוּדִי, צְרִיכִים לְהִיֵּת
20 לְשֵׁמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה. לְמַשְׁלֵ:
21 כְּשִׂיחָדִי אוֹכֵל, צְרִיכָה
22 אֲכִילַתוֹ לְהִיֵּת כְּדִי שִׂיחָה
23 לוֹ כּוֹחַ לְלַמּוֹד תּוֹרָה,
24 לְהַתְפַּלֵּל וּלְקַיֵּים מְצוּה:
25 מִסְחָרוֹ צְרִיךְ לְהִיֵּת בְּכוּנָה
26 שִׂיחָה בִּידּוֹ לְפָרְנֵס אֵת
27 מִשְׁפַּחְתּוֹ, לְגַדֵּל אֵת יִלְדֵי
28 לְתוֹרָה וּלְמִצְוּוֹת, לְתַת
29 צַדְקָה, גַּמְיִלוֹת חֲסִדִּים
30 וּכְדוּמָה. בְּרַם, כִּשְׁמַטְרָה זוֹ
31 נַעֲדַרְתָּ מִן הַמַּעֲשִׂים,
32 הַדִּיבּוּרִים וְהַמַּחְשְׁבוֹת שֶׁלּוֹ, אֵלֵא – מִטְרַתָּם הִיא, רְצוֹן הַגּוֹף וְחֶפְצוֹ
33 וְתַאֲוָתוֹ, וְאֵפְלוֹ הוּא צִרְף הַגּוֹף וְקִיּוּמוֹ וְחַיּוֹתוֹ מִמֶּשׁ, –
34 בְּלַעֲדֵיהֶם אִין הַגּוֹף יִכוֹל לְחַיּוֹת וְלְהַתְקַיֵּים, כְּמוֹ: אֲכִילָה – שֶׁהַגּוֹף
35 דּוֹרֵשׁ לְאֲכּוֹל, וּבְלַעֲדֵי הַאֲכִילָה אִין הוּא יִכוֹל בְּאֵמֶת לְחַיּוֹת. מִן
36 הַהִכְרַח, אֲמַנָּם, שִׁיעֲשֶׂה זֹאת, אֵלֵא – מַה שֶּׁחָסֵר כֵּאֵן, הוּא: שְׁבִנְנָתוֹ
37 אִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם כְּדִי לְעַבֵּד אֵת ה' כְּגוֹפּוֹ – וּבַהֲתַאֵם לְמַה
38 שֶׁאֲמַרְנוּ, צְרִיכָה הִרִי, כּוֹנְנוֹת שֶׁל יְהוּדִי בְּשַׁעַת אֲכִילָה, לְהִיֵּת, שִׁיּוּכֵל
39 לְעַבּוֹד אֵת ה' בְּכּוֹחַ הַאֲכִילָה הַזֶּה. בְּרַם, כִּשְׁכוּנָה זוֹ חֲסֵרָה, לֹא
40 עֲדִיפִי – אִינָם עֲדִיפִים, מַעֲשֶׂה דְּבוּר וּמַחְשְׁבוֹת אֵלּוֹ מִנֶּפֶשׁ
41 הַחַיּוֹנִית הַבְּהֵמִית בְּעֲצֻמָּה, וְהַכֵּל בְּאֲשֶׁר לְכָל – הַנֶּפֶשׁ וּמַעֲשִׂיהָ,
42 דִּיבּוּרָה וּמַחְשְׁבָתָהּ, נִשְׁפָּע וְנִמְשָׁךְ מִמְדֻרְגָה הַשְּׁנִיית שֶׁבְקְלִיפּוֹת
43 וּסְמֵרָא אַחֲרָא, שֶׁהִיא – בְּסֵדֵר הַקְּלִיפּוֹת, קְלִיפָה רְבִיעִית הַנִּקְרָאת
44 "קְלִיפַת נְנָה", – מְשׁוּם שֶׁמֵאִיר בָּהּ עֲדִיין אֹר הַקְּדוּשָׁה, שְׁבַעֲעוֹלָם

25 – שכן מצוה לענג שבת ויום טוב באכילת בשר ובשתיית יין, הרי, אם
 26 האכילה והשתיה הן לשם אחת מהכוונות האמורות, **אִי נְתַבְרַר**
 27 חיות הַבָּשָׂר וְחַיִּינָא שְׁהִיָּה נִשְׁפַּע מִקְלִיפַת נְגַה, וְעוֹלָה לְה' כְּעוֹלָה
 28 וְכִקְרָבָן; – כמו "עולה" וקרבן, שאז החיות של המעשה שעשה

29 מכוח האכילה והשתיה –
 30 נכללת בקדושה. וְכֵן – כך
 31 גם בדיבור שאדם מדבר: אם
 32 הם בכוונה של קדושה,
 33 עולה אז החיות שבדיבורים
 34 אלה לקדושה, כמו: הַאֲמַר
 35 מִלְתָּא דְבְרִיחֻתָּא –
 36 המשמיע בדיחה, בכוונה
 37 לְפַקֵּחַ דְּעֵתוֹ וְלִשְׁמַח לְבֹ
 38 לְה' וְלְתוֹרָתוֹ וְעִבְדוֹתוֹ, –
 39 כדי לעבוד את הש"ת,
 40 שְׁצַרְיָכִים לְחַיִּימָא דְשִׁמְחָה,
 41 – לימוד תורה ועבודת השם

42 צריכים להיות מתוך שמחה, ולכן הוא משמיע בדיחה, כדי להגביר
 43 את השמחה, וְכִמּוֹ שְׁעֵשָׂה רַבָּא לְתַלְמִידֵי וַיִּשְׂאֵמַר לְפָנֵיהֶם
 44 מִלְתָּא דְבְרִיחֻתָּא תַּחְלָה – לפני שישב ללמוד עם תלמידיו, היה
 45 רבא אומר לפניהם בדיחה וְכִדְחֵי רַבְּנֵי. – ודעתם של תלמידיו
 46 נעשתה ברוחה עליהם, כדי שיוכלו טוב יותר להבין את לימודם.
 47 כשבדיחה נאמרת במטרה כזו, הרי החיות שבמלים אלו הבאה
 48 מקליפת "נוגה", נפרדת מהרע ונכללת בקדושה.

1 החיות של המעשה או הדיבור, היא מקליפת "נוגה", כלומר, ישנה
 2 כאן האפשרות לנצל אותו גם לטוב וגם לרע, ובשעה שהוא עושה
 3 את המעשה בכוונה של קדושה, היא נכללת בקדושה, ואילו בשעה
 4 שהוא עושה את המעשה לשם תענוג גופו – הוא מוריד את החיות

5 לרע גמור שמשלש
 6 הקליפות הטמאות לגמרי.
 7 כְּגוֹן דְּרַךְ מְשָׁל: הַאֲבָל
 8 בְּשָׂרָא שְׂמֵנָא דְתוֹרָא –
 9 כשארם אוכל בשר שור
 10 שמן, וְשׂוֹתָהּ יַיִן מִכְּשָׂם –
 11 אלא, אין הוא עושה זאת
 12 לשם תאוה, כי אם בכוונה,
 13 לְהַרְחִיב דְּעֵתוֹ לְה'
 14 וְלְתוֹרָתוֹ, – כדי שיוכל טוב
 15 יותר לעבוד את הש"ת
 16 ולהבין טוב יותר תורה,
 17 כְּדָאֵמַר רַבָּא: "חֲמָרָא

18 וְרִיחָא כּוּ", – כמו שאמר רבא², יין וריח טוב מרחיבים דעתו של
 19 אדם, שיוכל להבין טוב יותר, ולכן הוא מחפש אחרי בשר טוב ויין
 20 טוב, כדי שתהיה לו הרחבת הדעת להבין טוב יותר בתורה, זאת
 21 אומרת, שאכילתו ושתייתו הן בכוונה של קדושה, אִי – לא רק
 22 שהאכילה היא אמצעי, בכוונה לשם קדושה או לשם מצוה, אלא
 23 שהאכילה עצמה היא מצוה, הוא אוכל בשר שמן ושותה יין טוב כדי
 24 לקיים את המצוה, בְּשִׁבּוֹל כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוֹת עֲנֵג שֶׁבֶת יוֹם טוֹב

יום חמישי ט' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' 22, אך מי שהוא... עד עמ' יב, שיבולע המות לנצח.

68 אבל זהו רק לפי שעה. עַד אֲשֶׁר יָשׁוּב הָאָדָם וַיַּחֲזֹר לְעִבְדוֹת ה'
 69 וְלְתוֹרָתוֹ, – שכן, כשארם עושה תשובה וחוזר לתורה ולעבודת
 70 השם, נפרדת החיות מהקליפות וחוזרת ועולה לקדושה, כִּי לְפִי
 71 שְׁהִיָּה בְּשָׂר הַתָּר וַיַּיִן כְּשֶׁר, – והאדם בתאוותו הורידם לשלש

72 הקליפות הטמאות לגמרי,
 73 לְכַךְ יִבּוֹלִים לְחֹזֵר וְלַעֲלוֹת
 74 עִמּוֹ – יחד עם אותו אדם
 75 שאכל ושתה אותם, כְּשׁוֹבוֹ
 76 לְעִבְדוֹת ה', – שהרי, הוא
 77 מנצל אז את הכוח
 78 שניתוסף לו מהאכילה
 79 ומהשתיה, ובאמצעותו הוא
 80 לומד תורה ועובד את
 81 הש"ת. שְׁזַהוּ לְשׁוֹן "הַתָּר"
 82 ו"מְתָר", – דבר שמוטר
 83 לאכלו או לעשותו נקרא
 84 "היתר" או "מוטר",

85 שמשמעותם המילולית – התרת קשר, כְּלֹאֵמַר שְׂאִינֵנוּ קְשׁוֹר וְאִסּוּר
 86 בְּיַדִּי הַחַיִּיצוֹנִים – שאינו קשור בידי הקליפות, הנקראות "חיצונים",

49 אֲךָ מִי שֶׁהוּא בּוֹלְלֵי בְּשָׂר וְסוּבְאֵי יַיִן, – הוא זולל בשר וסובא
 50 יין, כדי לְמַלְאֵת תַּאֲוֹת גּוּפוֹ וְנַפְשׁוֹ הַבְּהֵמִית, שְׁהוּא – התאוה,
 51 בְּחִינַת יִסוּד הַמִּים מֵאַרְבַּע יִסוּדוֹת הָרַעִים שְׂבָה – שבנפש
 52 הבהמית, שְׂמַמְנוּ מֵדַת הַתַּאֲוָה – כמו שהוסבר בפרק הראשון,
 53 שמארבעה היסודות הרעים
 54 של הנפש הבהמית, באות
 55 כל המדות הרעות, ותאוה
 56 באה מיסוד המים, הַנְּהָ עַל
 57 יְדֵי זֶה יוֹרֵד חַיִּימָא דְבְּשָׂר
 58 וְחַיִּינָא שְׁבִקְרָבוֹ, – שאכל
 59 ושתה, וְנִבְלַל לְפִי שְׁעָה
 60 בְּרַע גְּמוּר שְׁבִשְׁלֵשׁ קְלִיפֹת
 61 הַטְּמָאוֹת, – שאין בדין טוב
 62 כלל, וְגוֹפוֹ – של האדם
 63 שאכל ושתה לשם תאוה,
 64 נִעְשָׂה לְהֵן – לקליפות,
 65 לְכּוֹשׁ וּמְרַבְּבָה – כמו

ליקוטי אמרים
 אך מי שהוא בזוללי
 בשר וסובאי יין למלאת תאוה גופו ונפשו הבהמית
 שהוא בחי' יסוד המים מארבע יסודות הרעים שבה
 שממנו מדרת התאוה הנה ע"י זה יורד חיות הבשר והיין
 שבקרבו ונכלל לפי שעה ברע גמור שבשלוש קליפות
 הטמאות וגופו נעשה להן לבוש ומרכבה לפי שעה עד
 אשר ישוב האדם ויחזור לעבודת ה' ולתורתו כי לפי
 שהיה בשר היתר ויין כשר לכך יכולים לחזור ולעלות
 עמו בשובו לעבודת ה' שזהו לשון היתר ומוטר כלומר
 מרכבה שהיא בטלה לגמרי לרוכב עליה, כך גם כאן, נעשה גופו של
 האדם, בשעת מעשה, כלבוש לקליפה, וכמרכבה – בטל לקליפה,

1 מפני שהן מחוץ לרשות הקדושה. דבר של היתר אינו נמצא ברשות
2 הקליפות ה"חיצוניים" ואינו קשור בידיהן עד כדי כך – שלא יוכל
3 לחזור ולעלות לה'. – דבר של "היתר", אם כי הוא נובע מ"קליפה",
4 יכול לחזור ולהתעלות בקדושה. רק – ברם, גם כשהחיות חוזרת

5 לקדושה, על-ידי שהאדם
6 חוזר בתשובה, שהרשימו
7 ממנו נשאר בגוף, –
8 כשאדם אכל דבר המותר
9 לשם תאוה, ובשעת מעשה
10 נעשה הדבר רע גמור, הרי
11 באותה שעה זה נעשה חלק
12 מגופו – ולכן גם כשאריות
13 אדם חוזר לתורה ולעבודת
14 השם, ומעלה אתו גם את
15 החיות – נשאר עדיין
16 "רושם" מהרע בגופו, ועל
17 בן צריך הגוף להכנס
18 הקבר, – אחרי מותו, כמו
19 שיתבאר לקמן. – שחיבוט
20 הקבר הוא כמו כל העונשים
21 שלמעלה הבאים כדי לזכר
22 את הנשמה, וחיבוט הקבר
23 מכוון במיוחד לזכר את
24 האדם מאותו "רושם"
25 שנשאר בגופו מהתענוגים
26 הגופניים שלא לשם שמים.
27 כאמור, החיות שבאכילה
28 ושתייה לשם תאוה, נכללת,

29 לפי שעה, ברע גמור של שלש הקליפות הטמאות לגמרי, עד
30 שהאדם יעשה תשובה, וכן החיות שבמטפות ורע שייצאו ממנו
31 בתאוה בהמית, שלא קדש עצמו בשעת תשמיש עם אשתו
32 מהורגה. – שגם אז נכללת החיות, לפי שעה, ברע גמור של שלש
33 הקליפות הטמאות לגמרי, עד שהאדם יחזור בתשובה. ברם, כל
34 האמור הוא בשעה שהדבר עצמו מותר בעשיה, אלא שהוא עושה
35 זאת לשם תאוה ולא לשם שמים, מה שאין בן במאכלות
36 אסורות וביאות אסורות, שהן – בהיותם הם עצמם דברים
37 אסורים, משלש קליפות הטמאות לגמרי – הם אסורים וקשורים
38 בידי החיצונים – בידי הקליפות שמחוץ לרשות הקדושה, לעולם,
39 ואין – החיות שבדברים אלה, עולים משם – מהקליפות, עד כי
40 יבא יומם – שהקליפות תיעלמנה, ויבלע המות לנצח, כמו
41 שכתוב: "ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ"; – כשהקליפות
42 תיבטלנה, יעלו מהן ממילא ניצוצות הקדושה, אז – אפשר הדבר,
43 שגם עתה תצא החיות של הדברים האסורים מהטמאה ותעלה
44 לקדושה, עד שיעשה תשובה גדולה כל כך שזדונות נעשו לו
45 בזכות ממש, שהיא תשובה מאהבה מעמקא דלבא –
46 כשהתשובה היא מעומק הלב, באהבה רבה וחישיקה – מתוך

47 חשק, ונפש שוקקה לדבקה בו ותפרה, וצמאה נפשו לה'
48 בארץ עיפה וציה, – הצמאה למים, כך גם נפשו צמאה להשי"ת,
49 להיות כי עד הנה – עד שעשה תשובה, היתה נפשו בארץ ציה
50 וצלמות, היא הסטרא אחרא, ורחוקה מאור פני ה' בתכלית,
51 – נפשו רחוקה בתכלית

ליקוטי אמרים

שאינו קשור ואסור בידי החיצונים שלא יוכל לחזור
ולעלות לה' רק שהרשימו ממנו נשאר בגוף ועל כן
צריך הגוף לחיבוט הקבר כמו"ש לקמן מה שאין כן
במאכלות אסורות וביאות אסורות שהן משלש קליפות
הטמאות לגמרי הם אסורים וקשורים בידי החיצונים
לעולם ואין עולים משם עד כי יבא יומם ויבולע המות
לנצח כמו"ש ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ או עד
שיעשה תשובה גדולה כל כך שזדונות נעשו לו כזכות
ממש שהיא תשובה מאהבה מעומקא דלבא באהבה
רבה וחישיקה ונפש שוקקה לדבקה בו ית' וצמאה נפשו
לה' בארץ עיפה וציה להיות כי עד הנה היתה נפשו
בארץ ציה וצלמות היא הסטרא אחרא ורחוקה מאור
פני ה' בתכלית ולזאת צמאה נפשו ביתר עז מצמאון
נפשות הצדיקים כמאמרם ז"ל במקום שבעלי תשובה
עומדים בו ועל תשובה מאהבה רבה זו אמרו שזדונות
נעשו לו כזכות הואיל ועל ידי זה בא לאהבה רבה זו
אבל תשובה שלא מאהבה זו אף שהיא תשובה
נכונה וה' יסלח לו מכל מקום לא נעשו לו כזכות ואין
עולים מהקליפה לגמרי עד עת קץ שיבולע המות
לנצח.

52 מהאור האלקי הפנימי,
53 ולזאת – ולכן, בשעה
54 שעושה תשובה מתוך
55 אהבה רבה, צמאה נפשו –
56 להשי"ת, כיתר עז – חזק
57 יותר, מצמאון נפשות
58 הצדיקים, – שלא חטאו אף
59 פעם. שכן, צדיקים קרובים
60 תמיד אל הקב"ה, והם
61 דומים למי שנמצא תמיד
62 במקום של מים, שם צמאנו
63 אינו חזק כל כך, ואילו מי
64 שנמצא במדבר שממה,
65 מקום שאין בו מים – צמאנו
66 למים הוא חזק בהרבה. כך
67 גם צמאנו של ה"בעל
68 תשובה" לאלקות חזק
69 בהרבה מכפי שהדבר הוא
70 ב"צדיק", כמאמרם ז"ל: –
71 כמו שאומרים חכמינו ז"ל:
72 "במקום שבעלי תשובה
73 עומדים בו". – במדריגה
74 בה עומדים בעלי-תשובה,
75 אין ביכולת צדיקים גמורים לעמוד שם. שכן, כאמור חסר בצדיקים
76 אותו צמאון לאלקות, כפי שהוא בעלי-תשובה, שהיו לפני זה
77 רחוקים מאד. ועל תשובה מאהבה רבה זו אמרו – חכמינו ז"ל:
78 "שזדונות נעשו לו בזכות", – חטאיו נהפכים למצוות, וכל כך
79 למה? – הואיל ועל ידי זה בא לאהבה רבה זו. – על-ידי אותן
80 עבירות שהרחיקו אותו מהקב"ה, הוא הגיע, כשעשה תשובה,
81 לאהבה גדולה זו. העבירות פעלו בו אותה פעולה כמו מצוות, הן
82 הביאו אותו לאהבה גדולה יותר להקב"ה. על-כפי-פנים מהאמור
83 מובן, שגם כעת, לפני היעלמות הקליפות וביטול הרע, ישנה דרך
84 להעלות לקדושה את החיות שבדברים האסורים, וזאת על-ידי
85 תשובה הבאה מאהבה רבה להקב"ה. אבל תשובה שלא מאהבה
86 זו, אף שהיא תשובה נכונה, וה' יסלח לו, – על העבירות
87 שעבר, מכל מקום לא נעשו לו – העבירות, בזכות, – כמצוות,
88 ואין עולים מהקליפה לגמרי עד עת קץ, – הגלות, שיבלע
89 המות – הקליפות הנקראות מות, לנצח. – למדנו, הרי, שהחיות
90 שבמאכלים אסורים וביאות אסורות, אינה יכולה להינתק לגמרי
91 מהקליפות, אלא על-ידי תשובה הנובעת מתוך אהבה רבה, או
92 כשהקליפות תיבטלנה ותיעלמנה לגמרי.

יום שישי י' טבת

מורה שיעור לשנה מעוברת: מעמ' יב, אך החיות שבטפות... עד עמ' 24, בגוף בשר ודם:

45 של הקליפה, מה שאין בן גזרע לבטלה, - שונה הדבר בורע לבטלה,
46 שאין שם בחינת נוקבא דקליפה, - לא קיימת כלל, במונח הגשמי של
47 העבירה, בחינת "נקבה" של קליפה, רק שבחיותיה ותולדותיה - של
48 הקליפה, מלבישים - ומקיפים, לחיות שבטפות, בידוע לידועי חן -
49 לידועי חכמת הקבלה): אלא

1 להלן בא רבנו הזקן לומר שקיים איסור אחד שהחיות שלו יכולה
2 לעלות לקדושה גם שלא על-ידי תשובה הנובעת מאהבה רבה, אלא
3 כשעושה תשובה נכונה מתוך כוונה רבה בקריאת שמע שעל המטה:
4 אך החיות שבטפות זרע שיצאו ממנו לבטלה, אף שירדה

ליקוטי אמרים

אך החיות שבטפות זרע שיצאו ממנו לבטלה
אף שירדה ונכללה בשלש קליפות הטמאות הרי זו עולה
משם בתשובה נכונה ובכוונה עצומה בקריאת שמע
שעל המטה כנודע מהאר"י ז"ל ומרומנו בגמרא כל
הקורא קריאת שמע על מנתו כאלו אוהו חרב של
שתי פיות כו' להרוג גופות החיצונים שנעשו לבוש
לחיות שבטפות ועולה החיות מהם כידוע ל"ח.
ולכן לא הוזכר עון זרע לבטלה בתורה בכלל ביאות
אסורות אף שחמור מהן וגדול עונו כבחי' הגדלות
ורבוי הטומאה והקליפות שמוליד ומרבה במאד מאד
בהוצאת זרע לבטלה יותר מביאות אסורות רק
שבביאות אסורות מוסיף כח וחיות בקליפה טמאה
ביותר עד שאינו יכול להעלות משם החיות בתשובה*
הגה"ה

50 אם בן יעשה תשובה
51 מאהבה רבה כל פה, עד
52 שזדונות נעשו לו בזכות.
53 - ומשום כך לא נזכר
54 בתורה, חטא זה, של זרע
55 לבטלה, בכלל ביאות
56 אסורות, שכן, בהוצאת זרע
57 לבטלה אפשר לאדם
58 להעלות את החיות לקדושה
59 על-ידי "תשובה נכונה",
60 רגילה אך כנה, ו"כוונה"
61 בקריאת שמע שעל המטה,
62 גם בלי תשובה הנובעת
63 מאהבה רבה. וכן וכן יובן
64 מאמר ר"ל: - על יסוד מה
65 שאמרנו שבביאות אסורות,
66 אפשר להציל את החיות
67 מהקליפות על-ידי תשובה
68 מאהבה רבה, יובן מאמר
69 רבותינו ז"ל: "איהו מעות
70 שלא יוכל לתקן" - זה
71 שפא על הערוה והוליד
72 ממור, שאז - כשכבר
73 הוליד ממור, גם אם יעשה
74 תשובה גדולה כל פה -

65 (מפני שנקלטה ביסוד הנוקבא
66 דקליפה המקבלת וקולטת החיות
67 מהקדושה משא"כ בורע לבטלה שאין
68 שם בחי' נוקבא דקליפה רק שכחותיה
69 וחילותיה מלבישים לחיות שבטפות
70 כידוע ל"ח):
71 וזהו מזור שאז גם אם יעשה תשובה גדולה
72 כל כך אי אפשר לו להעלות החיות לקדושה
73 מאחר שכבר ירדה לעולם הזה ונתלבשה בגוף
74 בשר ודם:

5 ונקללה בשלש קליפות
6 הטמאות - הרי זו עולה
7 משם בתשובה נכונה, -
8 "רגילה" אך כנה, ובכונה
9 עצומה בקריאת שמע
10 שעל המטה, בנודע
11 מהאר"י ז"ל, - ש"כוונה"
12 בקריאת שמע שעל המטה
13 מסוגלת לתקן חטא זה,
14 ומרמו בנמרא*: -
15 האומרת: "כל הקורא
16 קריאת שמע על מנתו
17 כאלו אוהו חרב של שתי
18 פיות כו'", - ושתי פיות
19 אלו הן כדי, להרוג גופות
20 החיצונים - של הקליפות,
21 שנעשו לבוש לחיות
22 שבטפות, - הריגת גופות
23 הקליפות נעשה על-ידי אחת
24 הפיות מהחרב של קריאת
25 שמע שעל המטה, ועולה
26 החיות מהם, - על ידי הפה
27 השני של החרב, בידוע
28 לידועי חן, - (חכמה
29 נסתר), חכמת הקבלה.
30 ולכן לא הוזכר עון זרע
31 לבטלה בתורה בכלל ביאות אסורות, אף שחמור מהן, - אף
32 שבפרט מסויים חמור עון זרע לבטלה מביאות אסורות, ונדול עונו,
33 בבחינת הגדלות ורבויה הטמאה והקליפות שמוליד ומרבה -
34 את הקליפות, במאד מאד בהוצאת זרע לבטלה, יותר מביאות
35 אסורות. - כלומר בכמות הוא יוצר על-ידי עבירה זו הרבה יותר
36 'קליפות' מאשר על-ידי ביאות אסורות, רק שבביאות אסורות
37 מוסיף פה וחיות בקליפה טמאה ביותר, עד שאינו יכול
38 להעלות משם החיות בתשובה, - בתשובה רגילה, (הגהה -
39 ב"הגהה" הבאה, מסביר רבנו הזקן, מדוע בביאות אסורות אי אפשר להעלות
40 את החיות מהקליפות, רק על-ידי תשובה הנובעת מאהבה רבה, ואילו בורע
41 לבטלה אפשר לעשות זאת גם על-ידי "תשובה נכונה": מפני שנקלטה
42 ביסוד דנוקבא דקליפה - שכן, בביאות אסורות, נקלטה החיות ב"יסוד"
43 ה"נקבה" של הקליפה, המקבלת וקולטת החיות מהקדושה, - שכן, כשם
44 שחדר בצד הגשמי של עבירה זו, כך גם ברוחניות, נקלטת החיות ב"נקבה"

75 כגון תשובה מאהבה רבה, אי אפשר לו להעלות החיות לקדושה,
76 מאחר שכבר ירדה לעולם הזה ונתלבשה בגוף בשר ודם: -
77 של הממזר שנוולד. זאת אין גם בכוח תשובה מאהבה רבה לבטל,
78 ולכן זוהי עבירה שאי אפשר לתקן. למרות זאת, מוסבר במקום אחר,
79 שכשהתשובה היא חזקה באופן מיוחד, בכוחה להביא לידי כך
80 שהממזר ימות, כלומר שגוף הבשר ודם - יתבטל. כפי שידוע¹¹
81 הסיפור בגאון החסיד רבי יוסף מבישנקוביץ שרבנו הזקן ציווה עליו
82 להיעשות ל"בעל עגלה": כשהתאכסן רבי יוסף, באחת מנסיעותיו,
83 באכסניה מסוימת, ערך "תיקון חצות" והתפלל מתוך כבי רב - נכח
84 שם באותה שעה יהודי אחד, שסטה מן הדרך הישרה, התחנן עם
85 גויה ונולד להם ילד. בכיותיו של רבי יוסף חדרו כל כך ללבו ונפשו
86 של אותו יהודי, עד שהחליט מעומק לבו לחזור לדרך היהדות.
87 תשובתו של אותו יהודי היתה גדולה כל כך, שהביאה לידי כך
88 שהממזר שנוולד לו - טבע.

31 לבטלה בתורה בכלל ביאות אסורות, אף שחמור מהן, - אף
32 שבפרט מסויים חמור עון זרע לבטלה מביאות אסורות, ונדול עונו,
33 בבחינת הגדלות ורבויה הטמאה והקליפות שמוליד ומרבה -
34 את הקליפות, במאד מאד בהוצאת זרע לבטלה, יותר מביאות
35 אסורות. - כלומר בכמות הוא יוצר על-ידי עבירה זו הרבה יותר
36 'קליפות' מאשר על-ידי ביאות אסורות, רק שבביאות אסורות
37 מוסיף פה וחיות בקליפה טמאה ביותר, עד שאינו יכול
38 להעלות משם החיות בתשובה, - בתשובה רגילה, (הגהה -
39 ב"הגהה" הבאה, מסביר רבנו הזקן, מדוע בביאות אסורות אי אפשר להעלות
40 את החיות מהקליפות, רק על-ידי תשובה הנובעת מאהבה רבה, ואילו בורע
41 לבטלה אפשר לעשות זאת גם על-ידי "תשובה נכונה": מפני שנקלטה
42 ביסוד דנוקבא דקליפה - שכן, בביאות אסורות, נקלטה החיות ב"יסוד"
43 ה"נקבה" של הקליפה, המקבלת וקולטת החיות מהקדושה, - שכן, כשם
44 שחדר בצד הגשמי של עבירה זו, כך גם ברוחניות, נקלטת החיות ב"נקבה"

8. ברכות ה, א. 9. חגיגה ט, א. 10. קהלת א, טו. 11. הקדמת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע לספר "פוקח עורים".

קונטרס

ימי השובבי"ם

כולל:

- א. הקדמה חשובה לימי השובבי"ם
- ב. תפילה מהגר"ח פלאגי זצ"ל
- ג. "עוננו" מקוצר מהגר"ח פלאגי זצ"ל לומר
ב"שמע קולנו" לאלה שאינם מכוונים
- ד. תיקון גדול לברית המעור אשר איזן ותיקן
וחיבר הנשר הגדול הרב הכולל יעקב בכמהר"ר
המקובל האלקי דוד פארדו זלה"ה
- ה. סדר ק"ש שעל המטה ע"פ רבנו האר"י זצ"ל
- ו. כוונת ק"ש שעה"מ שהוא התיקון הגדול
והתמידי לפגם היסוד
- ז. תפילה מועילה לתיקון קרי ר"ל
- ח. קונטרס "תיקון הברית" מספר "גנזי המלך"
להרב הגדול חסידא קדישא ופרישא אבן-
הראשה כמוהר"ר יעקב אבוחצירא זיע"א
ביאור על מילת בראשית בשבעים פנים
יקרים, מיוסדים כולם על תיקון הברית

כל זה לוקט ונעשה לזיכוי הרבים
ע"י ע"ה

הרב שמואל בן ששון הי"ו
בני ברק
ימי השובבי"ם תשס"ט

קונטרס קדוש זה אפשר להשיגו
אצל **משפ' בן ישון הי"ו**
רח' דמשק אליעזר 2 בני ברק
טל: 052-2454593 בשעות הערב

כל ההכנסות קודש
לאגודת "הלל וזמרה להלבשת יתומים"
בני ברק

סדר ועימוד והדפסה
"דף" – דפוס והוצאה לאור
בני ברק 03-5705759

קונטרס זה לזכות הרבים
יו"ל בעזרת סיועם ואדיבותם
של הנדיבים היקרים והנעלים
אשר נדבה רוחם אותם
לשאת בהוצאתו לאור.

יהא רעוא קודם אבונא דבשמיא
ויזכו יחד עם נו"ב תחי' לדורות
ישרים מבורכים
ולכל אשר יפנו ישכילו ויצליחו
מתוך בריאות איתנה ונהורא מעליא
ולא תמוש התורה מפיהם ומפי זרעם
וזרע זרעם עד עולם אכי"ר

ולע"נ הצדיקים הנסתרים זתע"א

חכם מנחם מנשה בן סולטנה זצוק"ל

הרה"צ יוסף וולטוך בן איטא זצוק"ל

נז"י וסנגורם של ישראל

חכם מנשה לוי בן גורג'יה זצוק"ל

הרה"צ נחמן בן אסתר הדסה זצוק"ל

הרה"צ פנחס בן רבקה זצוק"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

הרב שלמה בן שמעון שליט"א

חבר בית הדין הגדול לערעורים

דבורה הנביאה 13 בני ברק

בס"ד ליל ט' שבט תשס"ח

מכתב ברכה

רחש לבו דבר טוב ומועיל לזיכוי הרבים ידידי
הרב שמואל בן ששון הי"ו, להדפיס חוברת שבה
נכללו כמה עינינים השייכים לימים הקדושים
האלו הנקראים ימי השובבי"ם, שמרבית אחינו
בני ישראל נגשים לעשות לימודים ותיקונים.

ובתוך חוברת זו נמצא גם דברי אחד המיוחד
מדורות קדמונים הוא ניהו הגאון רבי יעקב
פארדו זלה"ה, שכתב בספרו על מעלת הימים
האלו בדרך מליצית שנהגו בהם הקדמונים, ונתן
לי הרב הנ"ל לכתוב מקורות לדבריו שכולם
לקוחים מתנ"ך ומדברי חז"ל, למען ידעו
דורותינו את גדולת הדורות ההם.

ולא נצרכא אלא לברך את המוציא לאור
שזכות הרבים תעמוד לו לזרעו בכל מילי דמיטב
אמן.

22
הגאון רבי יעקב פארדו

מרדכי גרוס

רב ואב"ד "חניכי – הישיבות"

ורב מרכז ב"ב

מכתב ברכה

בסייעתא דשמיא. עש"ק לסדר "ויחי יעקב בארץ מצרים" [בראשית מז כח], ונרמז שמדת "חי" הוא מדת היסוד, בשלימותו, זכה יעקב ע"י ב"ארץ מצרים" להוציא בלעם מפייהם במקום הטומאה, והוא בחי' "חי" לנצח כאומרם [תענית ה ב] יעקב אבינו לא מת, ולהכי האי פרשתא הוי כהקדמה לימי השוכבי"ם. – ה'תשס"ט לבה"ע.

אורו עיני בראותי כי זכה דורנו דאיכא אינשי בעלי מעלה, אשר טורחים ומיגעים באופנים שונים לתיקון אחרים בחטא אשר תוצאותיו הוי פגם בשורש, ובה חלוק משאר איסורים שאינם פוגמים אלא בענפי האילן דקדושה אבל לא בשורש האילן, והיסוד לעולם אינו נפגם, ולכן בחטא זה תשובתו קשה מאד, וגם חלק הוצאת הנשמות שנפלו למטה קושי הוא להוציאם כי אין התשובה בשלימות, עי' ראשית חכמה שער הקדושה סי' יז, ומי לא יחרד ולא ילפת בהביטו אל ימי נעוריו, אשר רק אחד מני רבים יוכל לומר כי הוא חף פשע ממעשה דיבור מחשבה הרהור. זמן המסוגל לשוב בתשובה לכפר ולתקן המה ימי השוכבים אשר גילה רבינו האריז"ל זיע"א כדכתב בשער מאמרי רז"ל דף ב ע"ב, שער רוה"ק שער ז תי' כז דף כג, ושער היחודים ענף ג פ"ד, הובא בבאה"ט או"ח סי' תרפה סק"ב, וברכ"י שם, ויסוד ושורש העבודה שער יב פ"ב.

והאי גברא יקירא, הרב המפואר, זך ונקי במדותיו, יראת ה' היא אוצרו, רב פעלים לחסד, טהר גברא, מוה"ר שמואל למשפחת בן ששון שליט"א, אשר הוציא לאור עולם בשנה שחלפה קונטרס **"ימי השוכבי"ם"** ועתה נטה ידו בשניות לאדפוסו אידרא חיבור **"תיקון הברית"** מספרי גנזי המלך להגה"ק חסידא ופרישא

כקש"ת רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל לה"ה, בו שבעים תיקונים מאירים כספירים דרמיזי בקרא דבראשית, ומהטוב כי בכל יום ילמד האדם שני מימרות במחשבה לקיים את אשר למד, ושוב אח"ז בשבוע האחרון יחזור עליהם, ובזה ימצא האדם תיקוני נפשו להיות נקי בנר"ג דיליה, ומעתה ימצא עילוי לנפשו בעבודת ה' ובהשגות בתורה, ובגשמיות בשפע של פרנסה.

זכות הרבים זו יעמוד למוציא לאור, להתעלות באהבת ויראת ה' ולעסוק בתוה"ק בלא שום טרדות ומפריעים, ולראות נחת מכל יו"ח הע"י. ואך טוב וחסד מכל אנפין יפקוד את ביתו לאורך ימים ושנים טובים

באעה"ח

בצפיה לזכות לאוקמי שכינתא מעפרא,
ולזמן תיקון עולם במלכות שד' בגאולה שלימה ב"ב

מרדכי גרוס

אריאל

☞ הקדמה חשובה לימי השובבי"ם ☞

ידועה מעלת ימי השובבי"ם ועוז הדרם אשר נתנו לנו בחסדי שמים כימים קדושים ומוכנים לתיקון הברית.

רבים הם החפצים לשוב בתשובה שלימה ולטהר את נפשם וגופם מטומאה זו, אולם רבים הם הדרכים לתיקון עוונות ופגמים אלה הקשורים לברית המעור, ומהם תיקונים הכרוכים בתעניות וסיגופים רבים. וכפי שגילה לנו רבנו האר"י הקדוש ברוח קודשו שהתיקון לשז"ל הינו בפ"ד תעניות, והתיקון לבא על הנדה הוא בפ"ב תעניות וצריך גם להתגלגל ז' פעמים על השלג, והתיקון לבא על א"א הוא בשכ"ה תעניות, והתיקון לבא על הגויה ר"ל הוא ברט"ז תעניות וצריך גם להתגלגל ט' פעמים על השלג, והתיקון למשכ"ז הוא רג"ל תעניות כמנין רגל וכמנין זכור וצריך גם להתגלגל ט' פעמים על השלג. ומי יכול בדורנו זה לעמוד במספר זה של תעניות וסיגופים. ולכן תיקנו המקובלים גורי האר"י ז"ל ועל צבאם הגאון רבנו החיד"א וכמוהר"ר יוסף חיים זלה"ה בספריו הקד', להתענות יום אחד על כל חטא ולפדות את שאר הימים בכסף – מחיר אכילת

קונטרס ימי השוכבי"ם

ב

סעודה אחת של לחם ומאכל פשוט לכל יום, מהימים שצריך להתענות על חטאו, ונחשב לו פדיון התענית כתענית גופא (אור"ח סימן תקס"ח סעיף ב' ובמשנ"ב שם), ונרצה לו לכפר עליו מאשר חטא על הנפש ועל פגם העולמות העליונים, ונסלח לו ביחד עם תשובה שלימה וקבלה לעתיד שלא ישוב לכסלה.

וכדי להמחיש את האמור לעיל, אביא את דברי הרב הגדול המקובל האלקי רבי יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" אות פ"ו וזה לשונו:

בשנת התרפ"ג מעשה שבא אלי זקן אחד ואמר לי שהוא בא על כלתו בחיי בנו ורוצה לשוב ולתקן מעשיו, ואינו יכול לעשות תעניות וסיגופים. אמרתי לו האם אינך יכול להתענות לפחות יום אחד, לילה ויום כיום הכיפורים, אמר לי הן. אמרתי לו לך וטבול שבע טבילות וקבל עליך להתענות תענית של עשרים וארבע שעות על עוון הנזכר, רק שאתה מותר בכל עשיית מלאכה, וביום התענית ב'א אצלי עם מעות פדיון שכ"ה תעניות הנצרכים לתיקון עוון הבא על א"א, ואעשה לך תיקון, וכן עשה. וכאשר בא אלי נכנסנו לחדר והלך ארבע אמות יחף ועמד והתוודה את הוידוי הנזכר לעיל, ואחר גמר הוידוי מסר בידי את כסף הפדיון ואמר לי,

קונטרס ימי השופרים

הא לך המעות פדיון שכ"ה התעניות ואתה מורשה לחלקם לצדקה. וכאשר קיבלתי את המעות מידו אמרתי הריני מקבל את אלו המעות מיד פלוני שנתנם לצדקה בעד פדיון התעניות שנתחייב להתענות מפני ששכב עם כלתו. ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה חשובה ומקובלת לפניך פדיון אלו התעניות כאילו התענה פלוני בן פלוני על עוונותיו ממש, וכל ניצוצות הקדושה הראויים להתברר על ידי התעניות יתברר על ידי מצות הצדקה למען שמך הקדוש היוצא מפסוק "חיל בלע ויקיאנו (חב"ו) מבטנו יורישנו אל", ושמע את תפילתנו למען שמך הקדוש (אראריתא) כי אתה שומע תפילת כל פה, ברוך שומע תפילה. ולפי שהבנתי שהזקן ההוא הוא איש עני ולוה המעות מאחרים, לכן החזרתי לו את כל המעות בתורת צדקה ולא נטלתי מהם כי אם שתי פרוטות בלבד.

והנה לאחר שנים נפטר אותו זקן וראיתי אותו בחלום שעומד בבית דין של מעלה ונסתכלו בו וראו שהוא בעל תשובה, רק שלא עשה תשובה כי אם על איסור אשת איש בלבד ולא גם על איסור כלתו, ולא דברו עמו דבר והוא מעצמו נכנס בחדר שבצד בית הדין וישב לו על ברכיו, והבית דין הגביהו עיניהם למעלה ותיכף ומיד ירדו שלושה מלאכים מהרקיע שלמעלה

קונטרס ימי השוכבי"ם

מהבית דין ועשו לו ניתוח בגיד שלו והסירו משם את החלודה והפגם של איסור כלתו, וריפאו אותו לגמרי ויצאו, עד כאן ראיתי בחלום.

ומזה ידע האדם את יקר תפארת התשובה, כמה היא גדולה, כי הצילה לאותו זקן מכמה מאות שנים שהיה ראוי להיות נדון בכף הקלע ובגלגולים שונים בגיהנם. וכן אמרו חז"ל שיפה שעה אחת בתשובה ובמעשים טובים בעולם הזה, מכל חיי העולם הבא. עכ"ל.

ואע"פ שכל חטא ועוון פוגמים ומטמאים את הנשמה, הנה החוטא בעוון הנדה או בעוון של זרע לבטלה או בעוון הגויה, גדול עווננו ביותר, ואמרו בזוהר הקדוש (פרשת שמות) "שלשה עבירות גורמים לסילוק השכינה מהתחתונים והם עוון הנדה וחטא השחתת זרע לבטלה והבא על הגויה, והבריות קוראים לה' ומתפללים ואינם נענים, ובכל מקום שאדם שחטא באחד מחטאים אלו הולך שם, מגרש הוא את השכינה משם. וכתב הגאון הקדוש החיד"א בפירושו לזוהר, שכוונת הזוהר שהשכינה בורחת מאדם כזה אפילו מבתי כנסיות. וא"כ אדם אשר מאלה בידו ולא שב לה' בכל לבו, גורם לתפילותיו ותפילות כל הקהלה שמתפללים עמו שלא יתקבלו, ה' יצילנו.

קונטרס ימי השובבי"ם

ה

ואין צורך להוסיף בענין חומר הפגם ועונשו, ומבואר הוא בכל ספרי המוסר והמקובלים וגם בתלמוד האריכו בענין זה. והבא על הנדה הוא בהכרת ונכרתת נפשו הטהורה ממקור החיים הטהורים הרוחניים ויורדת למקום הטומאה לבורות נשברים אשר לא יכילו המים, ר"ל. ואמרו בגמ' (שבת יג) שעל איסור קל מגזרות חומרת הנדה שגזרו חכמים להשמר בו, ועבר תלמיד חכם וגדול בתורה על גזרתם, לא חסו עליו משמים והרגוהו בחצי ימיו בגלל חטא זה. ועוונות אלו הם מהדברים העיקריים המעכבים את הגאולה, ועל פגמי הברית נאמר (קהלת ז, ט) "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". וכבר אמרו חז"ל (נדה יג) שהמוציא זרעו לבטלה חייב מיתה, ודינו כעובד עבודה זרה, וכאילו שופך דמים, והריהו בנידוי. ובעוון זה מתו ער ואונן בהיותם קטנים ולא נשא הקב"ה להם פנים אע"פ שהיו נכדיו של יעקב אבינו ע"ה, ובניו של יהודה הצדיק. ומי יוכל לומר זכיתי לבבי ונפשי מפגמים חמורים אלה. ולכן רבים המתקבצים לעשות תיקון לנפשם ומתענים יום אחד ופודים את שאר הצומות בכסף, כנז"ל.

ולאלה המתענים בימי השובבי"ם אשר פודים בכסף את פ"ד התעניות שעליהם להתענות ואינם יודעים לכוין בתפילת העמידה את הכוונות שסידר הרש"ש

קונטרס ימי השובבי"ם

1

האלקי לתיקון זה, הבאנו את תפילת "עננו" באריכות כפי שהביאה הגר"ח פלאג'י זיע"א בספרו "עטרת חיים" לאמרה ב"שמע קולנו".

אולם בנוסף לתיקון חשוב זה, ולאלה אשר אין ביכולתם להתענות וכנז"ל, כבר איזן ותיקן המקובל רבי יעקב פארדו זצ"ל, בנו של המקובל האלקי רבי דוד פארדו זיע"א, תיקון לאמרו בימי השובבי"ם הקד' בדמע לב, ובהקדמה לתיקון כתב שתחשב לו הקריאה והלימוד בדמע ובהכנעת הלב ובשברון רוח ובתשובה שלימה, כאילו התענה בהם תענית גמורה.

ולזיכוי הרבים אעתיק בלשונו הזהב את אשר כתב בספרו "מזבח כפרה" אשר הודפס בשנת "שברו אכל" על גודל הפגם והתיקון שחיבר לימי השובבי"ם וז"ל:

בא הכתוב השלישי¹ חטאת נעורים² אדם מועד לעולם³, הרהורי רישך על משכבך סליקו⁴, והנה אשה

המקורות לפתיחה ולהקדמת המחבר זצוק"ל ניתנו לי ע"י הגאון הרב שלמה בן שמעון שליט"א

(1) ברייתא דרבי ישמעאל. (2) מלשון הכתוב בתהילים כ"ה, ז'. (3) משנה בב"ק כ"ו ע"א. (4) מלשון הכתוב בדניאל ב', כ"ט "רעיונך על משכבך סליקו".

קונטרס ימי השׁוֹבְבִים

לקראתו⁵, הן מועל אחר מועל בקדשים⁶, זרע קודש⁷,
ויהבי לכל בני ישראל חולק תמצית⁸, אי לזאת⁹ קבע
להם זמן¹⁰ כפרה לעולם, שובו בנים שובבים¹¹, ארבעין
אכתפיה¹², כי כל הנפש אשר לא תעונה¹³ והרג את
התנין הגדול¹⁴, בשביל התורה שנקראת ראשית¹⁵.

ובהקדמה לספרו הנ"ל כתב מהו הלשון שלשית¹⁶,
יצר לב האדם רע¹⁷, כי נפש הוא חובל¹⁸ וקעבר על בל
תשחית¹⁹, ויקרב אליו רב החובל²⁰, מנפש ועד בשר
וכלה נפשות בניו ובנותיו, יזרע ואחר יאכל²¹, מעריב
ערבים²², שופך דם האדם²³ על מוט לבן²⁴ גם בכנפיו
נמצאו דם נפשות אביונים נקיים²⁵ אוכלי לחם
העצבים²⁶, והנה ימים באים²⁷ לימא מי ילד לי את
אלה²⁸, ובהאי עלמא נמי שרא דעניותא רדיף אברתיה²⁹

(5 משלי ז', ו'. 6) לשון מושאלת ממשנה מעילה פרק ה' משנה ג' "אין מועל אחר מועל במוקדשים. (7 ישעיה ו', י"ג. 8) (9 מלשון הכתוב באיוב ל"ה, א' "אף לזאת". (10 יומא ע"ה ע"ב. 11) ירמיה ג', י"ד. (12) סנהדרין כ"ז ע"ב. (13) ויקרא כ"ג, כ"ט. (14) יחזקאל כ"ח, ה'. (15) בראשית רבה פרשה א'. (16) פרה פרק א' משנה א'. (17) בראשית ג', כ"א. (18) דברים כ"ד, ו'. (19) קידושין ל"ב ע"א. (20) יונה א', ו'. (21) מלשון הכתוב באיוב ל"א, ח' "אֲזַרְעָה וְאַחַר יֵאָכֵל". (22) תפילת ערבית. (23) בראשית ט', ו'. (24) מלשון הכתוב בתהילים ט' "למנצח על מות לבן". (25) ירמיה ב', ל"ד. (26) תהילים קכ"ה, ב'. (27) ירמיה כ"ג, ה'. (28) ישעיה מ"ט, כ"א. (29) חולין ק"ה ע"ב.

קונטרס ימי השוכבי"ם

ח

והוא מעלה עקרבים³⁰, ומה גם נפשו לא חיה³¹ לעלם ולעלמי עלמיה³², ברם בקושטא שערי תשובה לא ננעלו, ולזה כתיב ושבה והיתה לבער³³, וע"כ קרא צווח ככרוכיא³⁴ שובו בנים שובבים³⁵ ואסף איש נדחי ישראל אשר פזר, כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר³⁶, נזהא דתורה זה זה³⁷, ומשמן בשרו ירזה³⁸, והרג את התנינים הגדולים³⁹ והיו כלא היו⁴⁰, דקדמא שכינה ואתיא⁴¹, תשב אנוש עד דכא⁴², בחרט אנוש⁴³ אולי תיהוי ארכא⁴⁴ ורחוקים נעשו קרובים⁴⁵. ע"כ.

וכיון שקונטרס זה אזל מן השוק זה שנים, אזרתי כח בס"ד והבאתיו לדפוס מחדש לזכות הרבים בו. כמו כן ידועים דברי האר"י הקד' במעלת ק"ש שעל המטה וסגולתה, אשר התיקון העיקרי והתמידי לחטאים אלו הוא אמירת קריאת שמע שעל המטה בכוונה גדולה, ולכן אמרו חכמים (ברכות ח:) שהישן על מטתו ללא קריאת שמע הריהו כשוכב במטת גויה, רח"ל.

30) לפי במדבר ל"ב ד'. 31) מושאל מלשון הפסוק בתהילים כ"ב, ל'. 32) שמות ט"ו, י"ח. 33) ישעיה ו', י"ג. 34) קידושין מ"ד ע"א. 35) ירמיה ג', י"ד. 36) במדבר כ"א, כ"ג. 37) פסחים קי"ב ע"ב. 38) ישעיה י"ז, ד'. 39) בראשית א', כ"א. 40) עובדיה א', ט"ז. 41) ברכות ו' ע"א. 42) תהילים ד', ג'. 43) ישעיה ח', א'. 44) דניאל ד', כ"ב. 45) לשון מושאל ממס' שבת קכ"ב "קרובים נעשו רחוקים".

קונטרס ימי השובבי"ם

ועוד אמרו על הפסוק "לא ישכב עד כי יאכל טרף", שאלפים ורבבות של חיצונים וקל' הטומאה מקיפים את האדם ועומדים להחטיאו ולקטרג עליו, ובפרט בעת השינה אשר אז חלק מנשמת האדם עולה למעלה ואת מקומה יורשים ומטמאים אותו בעוון "קרי" ומולידים מזרעו עוד חיצונים ומזיקים, אשר לאחר מות האדם הם רודפים אחריו ואומרים לו אבינו אתה, ולוקחים את הטוב הצפון לו, והוא נמסר בידי משחיתים, והולך מדחי אל דחי בידיהם של מלאכי חבלה בכף הקלע, ה' ישמרנו. ואין לו מנוחה עד שיתבטלו אותם המזיקים. ואין אדם יכול לבטלם אלא בקריאת שמע שעל המטה, שאז יכול להרוג מהם עד אלף ומאה ועשרים וחמישה מזיקים בכל פעם (כמבואר בשער הכוונות להאר"י ז"ל דרוש ז' מדרושי הלילה).

ולכן הכנסנו לקונטרס זה גם ק"ש שעל המטה ע"פ האר"י הקד' זיע"א, כפי שהובאה בספר "שערי המוריה" להרב אברהם חי שליט"א.

בשנת תשס"ט זיכני השם יתב"ש להוסיף לקונטרס "ימי השובבי"ם" אשר הודפס לראשונה שנה קודם, דברי אלקים חיים, מכתיבת יד קודשו של המחבר כמוהר"ר יעקב אבוחצירא זיע"א, דברים העומדים

קונטרס ימי השובבי"ם

5

ברומו של עולם, מיוסדים כולם על תיקון הברית, **שבעים תיקונים** הנרמזים במילת **בראשית**, בדומה לשבעים תיקוני הזוהר הקד', אשר חיבר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א לתיקון העולם, כן הרב הנז"ל חיבר שבעים תיקונים הנרמזים במילת בראשית לתיקון הברית – היסוד הקדוש, ועתה בהיותנו נמצאים באלף הששי שהוא ספירת היסוד דכתיב "וצדיק יסוד עולם", והזמן המוכשר ביותר לתיקון היסוד הוא זמננו זה אשר בו אנו נמצאים, ומן השמים גילו לנו תיקונים אלו.

וזאת למודעי כי קונטרס חשוב זה הודפס לפני שנים רבות בסיועו של ראש החבריא קדישא, ראש ל"ו הצדיקים שבדור (כך מצוין בשלט שעל קברו), אשר מסר את גופו ונפשו יחד עם צדיקי דורו לתיקונים נשגבים לאקמא שכינתא מעפרא ולזירוז הגאולה, **חכם מנחם מנשה זיע"א**, ראש חב' "אהבת אחים" בירושלים, והתעוררתי להדפיסו בשנית לכבוד ימי השובבי"ם הקדושים, לזכות ולזרז את אחינו בית ישראל לדעת את אשר יעשו לתיקון עוון הברית לכל סוגיו וחלקיו כדי שע"י תיקון היסוד ושלמותו נזכה במהרה ל"ובא לציון גואל" בב"א.

קונטרס ימי השובבי"ם

יא

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שיזכנו לתקן בחיי חיותנו את אשר שיחתנו וקלקלנו בעולמות הקדושים, ובזכות זיכוי הרבים בהדפסת חוברת זו והפצתה ברבים, נזכה לתיקון שלם וגמור, אכ"ר.

המלקט

ע"ה שמואל בן ששון

ימי השובבי"ם הקד' תשס"ט

☞ תפילה מהגר"ח פלאג'י זצ"ל ☛

מהספר "עמרת חיים"

להגר"ח פלאג'י זצ"ל סימן מ"ג

נסח תפלה לאומרה בימי השוכבים:

מוֹרִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִשְׁת פְּנִים, שְׁחַטְאֵנוּ עֵוִינוּ פִּשְׁעֵנוּ
לְפָנֶיךָ, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂינוּ בְּהִשְׁחַתַּת זְרַעֵינוּ זֶרַע
קִדְשׁ שְׁלֵא בְּמָקוֹם מִצְוָה וּפְגַמְנוּ בְּד' יוֹדֵי"ן דַּע"ב. וְגַרְמְנוּ
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים לְהַחִיּוֹת הַקְּלָפָה עַל יְדֵי שְׁנִמְסָרוּ טַפּוֹת
הַקִּדְשָׁה בְּיָדֶם. וְכֹזֵאת וְכֹזֵאת פְּגַמְנוּ עַד שֶׁהִגִּיעַ פְּגַמֵּינוּ
בְּאָבָא וְאָמָא וּמִסְפָּר הַשְּׁמוֹת הַקִּדְשׁ ב' יֵה"ו דְּאֶלְפִי"ן
דְּאָבָא וְאָמָא שְׁמִסְפָּרָם פ"ד.

וְעוֹד פְּגַמְנוּ בְּה' חֲסָדִים וְה' גְּבוּרֹת, וּבְשְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים
בְּכ"ח אוֹתוֹת דְּמֵלָא דְּמֵלָא דַּע"ב וְכ"ח דַּס"ג וְכ"ח
דַּמ"ה שְׁמִסְפָּרָם פ"ד וְנֵה הִיָּה בְּנֵאוֹף בְּחִשְׁבֵנוּ בְּזָכָר.

וְעוֹד פְּגַמְנוּ בְּנֵאוֹף בְּכִסּוּי הַעֲטָרָה, וּפְגַמְנוּ בַּפ"ד אוֹתוֹת
דַּאֲהִי"ה פְּעָמִים אַהִיָּה שְׁמִסְפָּרָם אַמֶּת, וְגַרְמְנוּ בְּגִדְל
עוֹנְנוּ לְהִשְׁלַכַת אַמֶּת אַרְצָה.

קונטרס ימי השוכבי"ם

יד

ועוד פגמנו בנאוף, בחשכנו בנקבה ופגמנו בד' אהי"ה שמספרם פ"ד ובאהי"ה פעמים אהי"ה שבהם פ"ד אותיות.

ועוד פגמנו במשמוש ברק ופגמנו בזווג דנשיקין דחד וגרון, ופגמנו במספר הפ"ד היוצא מאחה"ע שהוא בגרון. אוי לנו, אהה עלינו, אנא נוליד את חרפתנו, אין לנו פה להשיב ולא מצח להרים ראש, בושנו וגם נכלמנו כגנב הנמצא במחתרת. על כן באנו לפגוד בכפיפת ראש, בחלישות חיל, לדפק על דלתי רחמך, שכבר ידענו כי אתה האל הטוב חפץ בתשובתם של רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם, כדכתיב (יחזקאל ל"ג, י"א): ישוב רשע מדרכו וחייה. וכתיב: שובו שובו בית ישראל.

לכן יהי רצון מלפניך, ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל תשובתנו ולא יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לבינך, ואתה ברחמך הרבים תלקט את אשר פזרנו, ותוציא לאור כל ניצוצות הקדשה אשר נטבעו על ידינו בתוך הקלפות חיל בלע ויקיאנו מבטנו ירישנו אל (איוב כ', ט"ו). ובכח התעניות אשר התענינו לפניך (והפודה תעניותיו יאמר: ובכח פריון תעניותיו אשר אנחנו פורים) (ויכנן למספר תעניות אשר

קונטרס ימי השובבי"ם

התענה (או פרה) אם הוא הפסקה ב' ימים שעולים לכ"ז תעניות פידוע וכיוצא). יתקן פגמינו מה שפגמנו בד' יודי"ן דע"ב, בפקד ובפקד תעניות יתקנו כד וכד חלקים מד' יודי"ן הנזכרים (זה יכון במ' תעניות ראשונות שהוא תשלום ד' יודי"ן הנזכרים). וגם יתקן בפקד וכד תעניות אלו מה שפגמנו ביה"ו דאלפין, ובג' אותיות שעולה מ"ב, שהוא טפת אבא כד וכד חלקים ממנו (ואחר עבור המ"ב תעניות הראשונים יכון במ"ב דאמא ע"ד הנזכר לעיל ממ"ש). וגם יתקן בפקד וכד תעניות, אל מה שפגמנו בכ"ח אותיות דמלא דמלא דע"ב, ובכ"ח דס"ג ובכ"ח דמ"ה בפקד וכד חלקים דידהו. וגם יתקן בפקד וכד תעניות כד וכד חלקים מד' אהי"ה, שמספרם פ"ד. וכד וכד חלקים מאהי"ה פעמים אהי"ה אשר בהם פ"ד אותיות. ויהיה פלו זרע אמת וגם יתקן מה שפגמנו באחה"ע היוצא מנווג דנשיקין מתד וגרון שמספרו פ"ד. בפקד וכד תעניות, בפקד וכד חלקים דידהו, אנא אל עליון אל תבנה ענותנו. (ויאמר אחר קד בשמע קולנו או באלהי נצור עננו וכו').

☞ "עננו" המקוצר מהגר"ח פלאגי זצ"ל ☜

שיש לומר ב"שמע קולנו" לאלה שאינם מכוונים
מספר "עמרת חיים" סימן מ"ד

עֲנֵנו אֲבִינו עֲנֵנו בְּצוּם תַּעֲנִיתֵנו זֶה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה
אֲנַחְנוּ, עַל כִּי חָטְאנוּ וְעוֹיְנוּ וּפָשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ, וּפְגַמְנוּ
בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ חוֹתֵמָא דְּמַלְכָּא. וְקִלְקְלוּ צְנוּרוֹת
הַקִּדְשָׁה וּמְלֹאנוּ אֶת הָאָרֶץ זִמָּה. כִּי אֵין מִסְפֵּר, לִילְדֵי
זְנוּנִים אֲשֶׁר גִּדְּלוּנוּ וְרוֹמְמְנוּ בְּתַעֲלוּלִים וְגִלּוּלִים, בְּהַכְנִים
הַקִּדְשָׁה בְּמָקוֹם הַטּוֹנֶפֶת. וְנִתֵּן מִזְבַּח ה' וְנִשְׁחַתּוּ כָּל
מְקוֹרוֹת, וְנִרְפְּשוּ כָּל מַעֲיָנוֹת.

אֲנָּה ה', מֵה גִּדְּבַר וּמֵה נִצְטַדֵּק כִּי בְּהַעֲלוֹת עַל לִבְנוּ, כָּל
אֲשֶׁר הִכְעִסְנוּךָ. דְּוָה לִבְנוּ בְּחָטְאֵינוּ, וְחָרַד לִבְנוּ וַיִּתֵּר
מִמָּקוֹמוֹ, נָפְלוּ פְּיָנוּ וַתְּצַלִּינָה אֲזִינוּ, וַיִּמַּס לִבְנוּ בְּקִרְבְּנוּ
וַיְהִי לְמִים. כִּי הִרְבְּנוּ יָמִים וְשָׁנִים בְּאַרְחוֹת עֲקִלְקִלוֹת,
נְתִיבוֹת לֹא סְלוּלוֹת, לְדַבָּא תַּחַת רִגְלֵינוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ הַיְקָרָה.
וּבְפִלְנוּ מִצְּוֹת הַתְּשׁוּבָה, וְעַתָּה אַחֲרֵי שׁוּבְנוּ נַחֲמְנוּ. וְאַחֲרֵי

קונטרס ימי השוכבי"ם

הודענו ספקנו על ירך, בשנו ונקלמנו כי נשאנו חרפת
נעורינו.

ועתה הננו שבים אליך בתשובה שלמה, לקים מצות
עשה, שנאמר: איש או אשה כי יעשו מכל חטאת
האדם למעל מעל בה', ואשמה הנפש ההיא. והתנדו את
חטאתם אשר עשו (במדבר ה' ו'), והננו מתנודים עליהם,
חטאנו עוינו פשענו, ועברנו על כריתות ומיתות בית דין,
ועל עשה ועל לא תעשה ועל ענפיהם, ומדברי קבלה
ומדברי סופרים. ובפרט אנו מתנודים על מה שחטאנו
ועוינו ופשענו וחשכנו בנאופים, ושחתנו זרע קדש. ופגמנו
ברמ"ח אברים ושם"ה גידים, בגלגול זה ובגלגולים
שעברו, מיום שנברא העולם ועד היום הזה. ושנינו
ושלשנו עליהם כמה פעמים. אנחנו וכל אחד מרמ"ח
אברינו ושם"ה גדינו, ומח ועצמות של גופנו נפשנו רוחנו
ונשמתנו. עברנו על מצות עשה ופגמנו בעולם העשיה
במלכיות דפללות ופרטות דאצילות, בריאה. יצירה. עשיה,
והורדנו אותם לעולם שלמטה מהם.

ונם עברנו על מצות לא תעשה, ופגמנו בעולם היצירה
ובנוק' דפללות ופרטות, אצילות. בריאה. יצירה.

קונטרס ימי השוכבי"ם

יח

עשיה, והורדנו אותם לעולם שלמטה מהם. וגם עברנו על
קריתות ומיתות בית דין, ופגמנו בעולם הבריאה ובכינות
דקללות ופרטות דפרצופי אצילות בריאה. יצירה. עשיה.
והורדנו אותם לעולם שלמטה מהם.

וגם עברנו על חלול השם, ופגמנו בעולם האצילות,
ובחקמות ובקללות ובפרטות דפרצופי אצילות
בריאה, יצירה, עשיה. והורדנו אותם לעולם שלמטה
מהם, עד שהורדנו אצילות לבריאה, ובריאה ליצירה,
ויצירה לעשיה, ועשיה בקלפה, ונרמנו פרוד בד' אותיות
שמך הגדול הוי"ה.

ועתה נשאנו לכבנו לתקן אשר פגמנו, ואנו רוצים
וחפצים בכל לכבנו לשוב אליך בתשובה שלמה,
ולתענות (והפודה יאמר: ולפדות) מספר פ"ד תעניות לתקן
אשר פגמנו בשמות הקדש, כל בחינה ובחינה מהעונות
הנזכרים אשר תקונם הוא בפ"ד תעניות.

ואם שורת הדין נותנת, שבפ"ד תעניות לא יתקן כי אם
בחינת עון אחד מהנזכרים, אנו מכוננים עתה (כפדיון
פ"ד תעניות) בפ"ד תעניות לתקן אשר שחתנו ורענו
במחשבת נאוף, ופגמנו במ"ב דיה"ו ומ"ב דאהי"ה

קונטרס ימי השוכבי"ם

יט

שְׁמִסְפָּרָם פ"ד. או אם נֶאֱפְנוּ בְּרִק וּפְנִמְנוּ בְּאוֹתוֹת אַחֵה"ע
שְׁמִסְפָּרָם פ"ד, או אם נֶאֱפְנוּ בְּיַד בְּחֻשְׁבְּנוּ בְּזֶכֶר, וּפְנִמְנוּ
בכ"ח דע"ב ס"ג מ"ה, מ"ד דְּזַעִיר אֲנִפִּין, שְׁמִסְפָּרָם פ"ד.
או אם נֶאֱפְנוּ בְּחֻשְׁבְּנוּ בְּאִשָּׁה, וּפְנִמְנוּ בַּאֲהִי"ה פְּעָמִים
אַהִי"ה אֲשֶׁר בָּהֶם פ"ד אוֹתוֹת. או אם נֶאֱפְנוּ וּמְשַׁכְּנוּ
בְּעָרְלָתְנוּ וּפְנִמְנוּ בְּמִסְפָּר פ"ד אוֹתוֹת דַּאֲהִי"ה פְּעָמִים
אַהִי"ה. וְהִנְנוּ מִתְחַרְטִים חֲרָטָה גְּמוּרָה עַל כָּל מֵה שְׁחַטָּאנוּ
וְעוֹיְנוּ וּפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ, וְעוֹזְבִים אוֹתָם עֲזִיבָה גְּמוּרָה, וְלֹא
נָשׁוּב לַעֲשׂוֹת עוֹד עַד עוֹלָם.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ
אֵת כָּל חַטָּאתֵינוּ, וְתִכְפֹּר לָנוּ אֵת כָּל עוֹנוֹתֵינוּ,
וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ, וְסַלַּחַת לְעוֹנֵינוּ וְלַחַטָּאתֵינוּ,
וְתִתֵּן כָּל אֲשֶׁר עֲוֹתָנוּ, וְהַעֲלֵה וְהָאֵר כָּל הַשְּׁמוֹת שְׁפָנְמְנוּ
בָּהֶם, וְתִלְקַט כָּל אֲשֶׁר פּוֹרְנוּ וְיָשׁוּב הַכֹּל לְאִיתָנוּ הָרֵאשׁוֹן,
וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ גִדַּח.

וּבְכֵן בְּזִכּוֹת סִגְלַת שְׁמִירַת לָאו דְּהַשְׁחַתַּת זָרַע וּמִצּוֹת
הַתְּשׁוּבָה, יָשׁוּבוּ וַיַּעֲלוּ כָּל כְּלָלוֹת וּפְרָטוֹת דְּנִפְשׁ
רוּחַ נְשָׁמָה חַיָּה יְחִידָה, דְּכְלָלוֹת דְּכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה
דְּפְרָטוֹת אֲצִילוֹת. בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיָה, וּבְפְרָט אוֹתָם

המתחייבים אל תקון מצוות הללו אל מקומם ושרשם העליון, ויתחדו ד' אותיות הוי"ה הזו נפש רוח נשמה חיה יחידה, הפללות ופרטות דאצילות בריאה. יצירה. עשיה. ביחודא שלים והיה הכפא שלם אשר בהם יתפשט שפע אין סוף ברוך הוא.

ויהא מעוט חלבנו ודמנו שנתמעט בתעניות אלו, חשוב ומקבל לפניך כאלו הקרבנו על גבי המזבח הקדוש קרבן אשה ריח ניחוח לה', כי גלוי וידוע לפני כסא כבודך שבזמן שבית המקדש קים, אדם חוטא ומביא לפניך קרבן ואין מקריבין מפניו רק חלבו ודמו ומתכפר לו, ועכשיו בעוונותינו הרבים אין לנו לא מקדש, ולא מזבח, ולא כהן שיכפר בעדנו.

יהי רצון מלפניך, ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתו, חשוב ומקבל לפני כסא כבודך, כאלו הקרבתי על גבי המזבח הקדוש. ובכח חלב ודם שנתמעט מפני יתעורר סוד ב' זוגי מ"ב דתך ונרון שהם יה"ו דההי"ן, יו"ד ה"ה נ"ו שמספרה מ"ב ואותיות אהי"ה פשוט ומלא ומלא דמלא דיודי"ן. ויעלה לפניך מדרגה אחר מדרגה, מעשיה

ליצירה, ומיצירה לבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה דבריר אכל ונריק פסלת. ומכחם ישתלשל וינרד שפע גדול ורב על כל העולמות. מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה, ומבריאה ליצירה, ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלינו (ואם הוא בלשון יחיד, יאמר: אני פלוני בן פלונית) אנחנו עבדיך העומדים היום לנגדך, לטהר לבנו לעבדך באמת, וליראה ולאהבה את שמך. ולתת כח במחשבתנו ובמחננו, לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה, והנפשות והרוחות והנשמות הקדושות, ולהגביר חלק הטוב שיש בנו.

ובהעלות ריח הכל פיגו בפעיה זו, יתקנו ויעלו ד' יודי"ן
 דשם ע"ב, אל מקומם ושרשם העליון. ויעלו כל חלקי הנפשות והרוחות והנשמות שהיו בדומם צומח חי, באכלי אותם, ויחזרו אל הקדשה מנוקות מכל רע. ואת נפשותינו תטהר והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך אתה תענה, נדבר ואתה תשמע. כמו שנאמר (ישעיה ס"ה, כ"ד): והיה טרם יקראו ואני אענה, עוד הם מדברים ואני אשמע. כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל

קונטרס ימי השוכבי"ם

כב

עת צרה וצוקה. ושומע תפלת כל פה, ברוך אתה ה'
שומע תפלה. (ואם אומר באלהי נצור, לא יחתום בשם).
וביום הששי יוסיף זה: (לפני החתימה) וכמו שהגן קדשת
שבת על אדם הראשון, ויצא בדימוס שלו, כן יגן
עלינו ותוציא לאור משפטינו, להאיר נפשנו רוחנו נשמתנו
בתוספת מרבה לעבדך באמת תמיד, כל ימי חיינו אמן.

☆☆☆

תקון שובבי"ם

הוא תקון גדול לברית המעור
אשר איזן ותיקן וחיבר הנשר
הגדול הרב הכולל אין גומרין
עליו את החלל **יעקב** בכמהר"ר
דוד פארדו זלה"ה.

הקדמה

ימי השובבי"ם ועז הדרם נאמנו מאלד ומרביית העם נגסים
אל ה' לשוב מחטאת נעורים אשר פגמו בצות ברית
קדש כי גדול עונו מנשא. ואין קנאה לפני הקב"ה כקנאת
הברית קדש שהוא סוד שם הק' ושם האמונה והוי כאילו
משקר בשמו והמשקר בחותם המלך כמשקר במלך ואין לו
חלק בצלהי ישראל, אם לא בתשובה רבה ותדירה ולב
האדם יתר ממקומו בשמעו דברי עולא וז"ל ישב לו קוץ
בכריסו ולריך למשמש בידו כדי להוליאו תבקע כריסו ולא
יעשה רשע לפני המקום, אוי לאזנים שכך שומעות ולעינים
שכך רואות עד כמה הגיע קדושת ישראל לבין אציהם

קונטרס ימי השובבי"ם

כד

שבשמים, ואיך לא יחרד האדם וילפת ויסמר שערות ראשו ויהיה נזוף כל ימיו בפני קונו כי אין כליק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא ומי הוא נקי מזה ומי יודע כמה וכמה עבר ע"ז, ורחוי כל אדם להקרא רשע בפני המקום רק בעבור זה, ואז"ל אם הושיט ידו למטה לחכך עצמו ומן החכך בא לידי חימום וגרם החטא להוציא שבז"ל, ואז"ל אם הושיט ידו לראונו בלי סבה גורמת לו, ואז"ל אם הקשה עצמו לדעת שהוא חיב נדוי, ואז"ל אם הוציא בידו זרע בכונה למלאת תאוותו שהוא שנאווי ומרוחק לפני המקום רע לשמים ולבריות משחית ופוגם מעלה ומטה, אוי לו או לנפשו, אוי לרוע מזלו, נוח לו שלא נברא, נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם, נוח לו שיכרתו ידיו ולא היה עושה המעשה הרע הזה, ובפרט אם השיאו יצרו וגרם גם לאחרים חטא והחטיא שנתגדל עונו במאד מאד עד לשמים הגיע, ובפרט אם לא הרוה אמאנו עד שבא על הזכור או על הערוה כי הוא זמה ועון פלילי תועבה לפני ה', ומה גם אם גרם מזלו הרע והוליד ממזר שאז אין לו תקנה עד שימות הממזר, וגורם חרון אף לעולם, מגפות ומתות משונות, עניות ואורד הגלות, ואיננו זוכה לראות פני שכניה

בשעת מותו וכ"ף לאחר מותו, ואינו זוכה בתחית המתים ונפשו תתגלגל צ"מ. ובאמת ישתומם האדם עד כמה גזרה העורון עיני הפתאים האלה שמעלימים עין מדברי רבותינו ומחזיקים עצמם למאמינים ומעשיהם להיפך, אין זאת כ"א מגודל עזותם כי רבה, וקשיות ערפם כי כזדה מאד ואינם חשים לכל העונשים, איך ירים ראש ועונותיו רבו למעלה ראש, ואיך יאכל וישתה באשר הוא חוטא, ואיך ילכש למעדנים בעוד עליו הבגדים הלאים אשר לכלכו נר"ן עד שהרחיקוהו מלפני ארון כל הארץ ונפשו עליו תאבל, ויאמרו שנעלו ממנו שערי תשובה וכפרה אמנם רחמיו יתברך גברו וימינו פשוטה לקבל שמים וע"י התשובה וקצ ורפא לו ויזכה במעלת הדיקים וחסידים ואנשי מעשה, אך כריך תשובה רבה ותדירה וכריך לדעת הדברים המביאים לידי קרי להתרחק מהם והדברים המסוגלים לינצל ממנו לעשותם. ופה אעתיק לפניך קורא נעים מספרן של רבנים ואנשי חסידים עשרת הדברים המביאים והמליצים, למען יהיו בעיניך למזכרת נלח ואם בעל נפש אתה דרוש נא היטב להרחיקם ולעשותם, סור מרע ועשה טוב, ואז גם ה' יתן הטוב ולא ימנע טוב להולכים בתמים.

קונטרס ימי השובבי"ם

כו

סור מרע

עשרת הדברים שצריך האדם להרחיק מהם

א תחילה וראש ירחיק עצמו מהנדרים טוב אשך לא תדור מאשך תדור כי הנודר ואינו מקיים בא לידי קרי ורמוז בפסוק (קהלת ה) "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך" (דהיינו חטא טומאת קרי) "וחַבֵּל מעשה ידיך" (שבנו מתים ב"נ) וגורם מיתה לעצמו שנאמר "כי דרוש ידרשנו ה' אלהיך" וכו' ממך תחילה ואח"כ מממונך, ומתגלגל באשה נדרנית, וכל עוד שלא ישלים חיובו בפועל המלאך הממונה על מאמר פיו שראוי להיות טוב שב אלכו למזיק שלא הושלם יצירתו לטובה.

ב המגלה רזין בתורה למי שאינו כדאי בא לידי קרי.

ג המסתכל בע"ז או בצלמים בא לידי קרי.

ד המושיט אזנו לשמוע דברי בטלה ונבלות הפה וליכנות ולה"ר ורכילות וסקר וכיוצא וכ"ס המדבר בעצמו ולכן ישמר פיו ולשונו מדבר נבלה כי ברית הלשון וברית המעור המה מכוונים יחד.

ה) אל יסתכל בנשים להנות מיופין כי היא גופה עבירה ונקרא מומר לד"א ומלאך המות מביאה לפניו בשעת מותו ומתלוץ בו וצא בגלגול עוף הנקרא ראה שהוא מזנה אחרי הראיה וז"ש "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ומזה יבא להשחית זרעו ולטמא נפשו. ואז"ל שלח להרבות שיחה עם האשה שגורם רעה לעלמו שהסט"א שנק' רעה נדבקה בו ובטל מדברי תורה אשר עון ביטולה חמור מע"ז ג"ע ש"ד וילך מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה אכזרים ולא יתנו לו מנוחה, וסופו יורש גהינם לאחר כמה שנים יוליכוהו בגיהנם לקחת ירושתו שירש בגהינם חלק חצרו.

ו) ירחיק עלמו מהרהורים רעים כי ע"י צא לידי קרי בלילה ויולד בן ממזר או רשע כי אפילו מאשתו יהיה זה ע"י הרהור בשעת הזווג והן הן פריצי הדור וכתיב "לא תטע לך אשרה".

ז) אל יהיה עכב ונאנח בשביל תענוגי עוה"ז, כי גורמת בטול תורה, ומרבה העללות לקיים המצות ומבלבל דעתו לתפילה, וממשיך מחלוקת בביתו על לא

קונטרס ימי השובבי"ם

כח

דבר, ויהיה שנאוי ומתועב, ועוד זה כי נדבק עם פלונית ומטמאה אותו, וסימן לדבר על"כ מזריע זר"ע.

ח) יזהר שלא יאכל מאכלי חלב זלילה ולא יאכל אכילה גסה וק"ו שלא ישתכר כי כ"ז גורם רוב האכילה ושתיה שיבא לידי קרי להשחית זרעו ונמאץ קרוב למזיד ומרעה אל רעה יאל ויברא משחיתים לחבל ובו הם מתחילים לקטרג עליו יום יום עד אשר ימסר בידם להמיתו מיתת עולם.

ט) יזהר בכל ברכה וברכה לאמרה כתקנה שלא יהיה לבטלה ולא ידלג הזכרת שם ומלכות כי בכלל הרעות בא לידי קרי וענש יענש וע"כ יסתכל בעת שמברך למי מברך, ולענות אמן אחר המברך.

י) יתרחק מהמחלוקת שפוגם ביסוד וכל הנותן בו יד הקב"ה מאבד זכרו שכן במחלוקת קרח אף בני יומן נבלעו ולא נחרב הבית אלא בעבור שנאת חנם וכשיהיו ישראל בשלום הוא תקון היסוד ויבא הגואל בצ"א.

קונטרס ימי השובבי"ם

כט

ועשה טוב

עשרת הדברים המסוגלים לינצל מקרי לילה

א) הצרי הגדול לעסוק בתורה ככל האפשר כי ע"י יטהרון רעיוניו כי היא תקון לפגם הברית והיא האשה אשר נתן לך ה' אלהיך לטובתך בהתהלך תנחה אותך להליךך מכל צרה ולפרנסך ולהדריךך בדרכי יוסר בימים ובלילות, בשכבך תשמר עליך מן המזיקין הגוף והנפש, והקילות היא תשיחך תלמד עליך סניגוריא לתחה"מ. וכן בכל בקר שהרי אמר בזה"ק שבכל לילה דנין אותו אם יקיץ משנתו או ישן שנת עולם. והאשה הגשמית היא שונאתו ועליה אמר הנביא "אויבי איש אנשי ביתו" כמפורש בגמ' אך מפני כווי המקום מוכרח לאהוב אותה. וכי תהין לאיש שתי נשים הא' אוהבתו והא' שונאתו היתכן שיהיו עיניו ולבו לאותה ששונאתו, וישכח ויעזוב לאותה שאוהבתו! אשתו אשת נעורים שמיום שלמדו אציו תורה ויה לנו מיד היא באה להתיחד עמו ולשמרו מכל מקרה ר"ע.

ב) יזהר לומר צריך שמייה בשבת בעת הולאת ס"ת (וישתדל לאמרו בנוסח ק"ל תיבות כמנין השנים

קונטרס ימי השובבי"ם

5

שאלה"ר פרץ מאשתו וכו'. המלקט), ולעלות לס"ת פעם א' בחודש לקבל פני שכניה.

ג) ישתדל להיות סנדק ובעל ברית לאחוז הילד הנימול על ברכיו. ויתחמם כל גופו בעת עשותו דבר מלוא ובפרט בעשותו המלות שמורות בערב פסח. ובנשאו את המטה. ובחפרו את הקבר. ובכל דבר מלוא, שיעשה בכל כחו.

ד) יזהר תמיד לאכול הנותר מחתיכת המוציא.

ה) מה טוב אם אפשר לו לגדל יתום בתוך ביתו.

ו) יזהר להיות מיו"ד ראשונים צבהכ"ן להתפלל שמו"ע.

ז) יזהר מאד במלות ליצית ותפילין.

ח) יזהר לומר התפילה בדמע לבב, ולסמוך גאולה לתפילה, ודוקא בשחרית כותיקין, ולא יפסיק גם לענות איש"ר או קדושה.

ט) יזהר להדליק נרות שבת ולשמרו במחשבה ודיבור ומעשה, ולענגו במאכל ומלבוש לכבוד שבת וללבוש בגדי שבת מצעוד יום, ולא כעשירי עם אשר אינם מחליפים בגדיהם כי אם עד אור היום

קונטרס ימי השופטים

לא

ומתפללים ערבית ויושבים על שלחנם כליל שבת בעוד
הבגדים הלאים בגדי חול עליהם ולא טוב המה
עושים, ופקח עיניך וראה כי תחת אשר הרבת פש"ע
תרבה השפ"ע, שבת פזור ענו"ה, אחוז בהם וחדל
מעשות הפשע, כי תחת אשר היית בפשעך עד כה נרגן
מפריד אלוף עתה תיחד בהם שם הויה ז"ה והוא תקון
גדול לפגם הברית.

יוד) יזהר ללמוד קודם שיטן כי הוא תקון גדול
כדכתיב ושבע ילין כל יפקד רע והלומד ח"י
פרקים בכל יום הוא תקון ליסוד וח"י בהם אמר
רחמנא, ויקרא ק"ש שעל המטה תיבה בתיבה וד'
מזמורים הא' שבתהלים המסוגלים מאד לזה, ויאמר
הודוי וכל הסדר הכתוב בספרים, וישן מתוך דברי
תורה, וישן תחילה על כל שמאל כי מלבד ש"ע פ'
הרפואה טוב לגוף ליטן בתחי' הלילה ע"כ שמאל, גם
הוא רפואת הנפש שמכניע כל שמאל ועץ חיים היא
לדבק בחיים.

קונטרס ימי השובבי"ם

לב

ואתם הדבקים בה' אלהי ישראל חיים כלכם היום
שובו אל ה' בעוד ימיכם כי לא תדע מה ילד
יום ובעוד נפשך כך תשמור משמרת הטוהרה ככל
דתקון רבנן לרפאת לשבורי לב ונפש.

ובימי השובבים האלה המסוגלים מאד, ילמוד בכל
יום ככל הסדר הזה בדמע לב ויהי עליכם
סתרה, ואף גם זאת כי לא היה כך כח לאום
ולהתענות בהם, הקריאה והלימוד הזה בדמע
והכנעת הלב ובשברון רוח יחשב עליך כאילו התענית
בהם אך בתשובה גמורה, על מנת שלא לשוב עוד
לכסלה וה' ברחמיו הרולה בתשובת השבים אליו בכל
לב כדכתיב "שובו אלי ואשובה אליכם" ויקבל תחינתנו
ויוליאנו מן המלך ויאזר לנו באור קדשו וייטיב אחריתנו
כבראשונה, ימין ה' רוממה לקבץ נדחי ישראל צביאת
הגואל, משיח בן דוד חי כיר"א.

לימוד ותיקון לימי השובבים

קודם שילמוד לגרש החיצונים מעליו יאמר י"ג מדות
העליונות מי אל כמוך, ופסוקי ויעבור ה'.

(מיכה ז)

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית
נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא:
ישוב ירחמנו יכבש עונתינו ותשליך במצלות ים
כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם
אשר נשבעת לאבתינו מימי קדם:

י"ג מדות העליונות שאמרם משה

(שמות לד)

ויעבר יהוה יאהדונה על פניו ויקרא יהוה יאהדונה |
יהוה יאהדונה אל רחום ותנון ארך אפים ורב
חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע
וחטאה ונקה:

קונטרס ימי השוכבי"ם

לד

יאמר זה הפסוק שלש פעמים

(זכריה ג)

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵל הַשָּׁמַיִם וַיְגַעַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ
בְּךָ הַשָּׁמַיִם וַיְגַעַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ בְּךָ הַבְּחוּר
בִּירוּשָׁלַם הַלְוֹא זֶה אֹד מִצֵּל מֵאִשׁ:

ויקרא הסדר הזה

(שמות יט)

וַיֵּרֶד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ עַל הַר סִינַי אֵל רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ לְמֹשֶׁה אֵל רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ אֵל מֹשֶׁה רֹד הָעֵד בְּעַם כֵּן
יִהְיֶה אֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ לְרֵאוֹת וְנִפְל מִמֶּנּוּ רַב: וְגַם
הַכֹּהֲנִים הַנִּגְשִׁים אֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ יִתְקַדְּשׁוּ כֵּן יִפְרֹץ
בָּהֶם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ
לֹא יוּכַל הָעָם לַעֲלֹת אֵל הַר סִינַי כִּי אַתָּה הַעֲדַתָּה
בְּנֹו לֵאמֹר הִגִּבַּל אֶת הָהָר וְקִדְּשָׁתוּ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ לָךְ רֹד וְעֲלִיתָ אֵתָה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ
וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֵל יִהְיֶה אֵל יֵאָדוֹנָהּ לַעֲלֹת אֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוֹנָהּ
כֵּן יִפְרֹץ בָּם: וַיֵּרֶד מֹשֶׁה אֵל הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם:

(במדבר חקת כ)

וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקִּדְּשׁ אֵל מִלֶּךְ אֲדוֹם כֹּה
אָמַר אֲחִידִי יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל
הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאתָנוּ: וַיֵּרְדוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרַיִם

קונטרס ימי השוכבי"ם

לה

וּנְשַׁב בַּמִּצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיָּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם
וּלְאֲבֹתֵינוּ: וַנִּצְעַק אֶל יְהוָה ^{יאהדונהי} וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ
וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקִדְשׁ
עִיר קָצֵה גְבוּלָךְ: נִעְבְּרָה נָא בְּאַרְצֶךָ לֹא נֵעֲבֹר
בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתָּה מִי בָּאֵר דְּרֹךְ הַמֶּלֶךְ גִּלְךָ
לֹא נִטָּה יָמִין וְשִׁמְאוֹל עַד אֲשֶׁר נֵעֲבֹר גְּבֻלָּךְ:

(דברים ג)

וּנִפְּן וַנַּעַל דְּרֹךְ הַבְּשָׁן וַיִּצֵא עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן לִקְרֹאתָנוּ
הוּא וְכָל עַמּוֹ לְמַלְחָמָה אֲדָרְעִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה
^{יאהדונהי} אֵלַי אֵל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידֶךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֵת
כָּל עַמּוֹ וְאֵת אֶרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן: וַיִּתֵּן יְהוָה ^{יאהדונהי}
אֵלֵהֵינוּ בְּיַדְנוּ גַם אֵת עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן וְאֵת כָּל עַמּוֹ
וַנִּבְּהוּ עַד בְּלֹתֵי הַשָּׂאִיר לוֹ שָׂרִיד: וַנִּלְכֹּד אֵת כָּל
עָרָיו בַּעַת הַהוּא לֹא הִיְתָה קְרִיָּה אֲשֶׁר לֹא לְקַחְנוּ
מֵאֹתָם שְׂשִׁים עִיר כָּל חֶבֶל אֲרָגָב מִמְּלַכְתּוֹ עֹג
בַּבְּשָׁן: כָּל אֱלֹהֵי עָרִים בְּצֻרֹת חוֹמָה גְּבִיחָה וְדֹלֵתִים
וּבְרִיחַ לְבַד מְעָרֵי הַפְּרֹזִי הַרְבֵּה מְאֹד: וַנַּחֲרֵם אוֹתָם
כְּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן הַחֲרָם כָּל עִיר
מֵתָם הַנְּשִׁים וְהַטָּרִף: וְכָל הַבְּהֵמָה וְשָׁלַל הָעָרִים בְּזוֹנוֹ
לָנוּ: וַנִּקַּח בַּעַת הַהוּא אֵת הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי מְלָכֵי
הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִנַּחַל אֲרָגָב עַד הַר

קונטרס ימי השוכבי"ם

לו

הַרְמוֹן: צִידָנִים יִקְרְאוּ לְהַרְמוֹן שְׂרִיץ וְהֵאמְרוּ יִקְרְאוּ
לוֹ שְׁנִיר: כָּל עֵרֵי הַמִּישֵׁר וְכָל הַגְּלָעָד וְכָל הַבָּשָׂן עַד
סִלְכָה וְאֲדָרְעֵי עֵרֵי מִמְלַכֶּת עוֹג בַּבָּשָׂן: כִּי רַק עוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׂן נִשְׁאָר מִיֵּתֵר הַרְפָּאִים הַנֵּה עֲרִשׁוֹ עֲרִישׁ
בְּרִזְלֵ הַלָּה הוּא בְּרַבַּת בְּנֵי עֲמוֹן תִּשַׁע אֲמוֹת אַרְבֵּה
וְאַרְבַּע אֲמוֹת רַחְבָּה בְּאֵמֶת אִישׁ:

ויאמר בכוונה זה הפסוק ז' פעמים

(שמורת כח)

וְהָיָה כִּי רֵאשׁוּ בְּתוֹכוֹ שְׂפָה יִהְיֶה לְפִיו
סָבִיב מַעֲשֵׂה (ר"ת ס"מ) אֲרֹג כְּפִי תִהְרֶא
יִהְיֶה לוֹ לֹא יִקְרַע: (ר"ת פלונית).

ואח"כ יאמר זה הפסוק ג' פעמים

(במדבר כג)

כִּי מֵרֵאשׁ צְרִים אֲרֹאנוּ וּמִגְּבָעוֹת אֲשׁוּרָנוּ הֵן עָם
לְבָרָד יִשְׁכַּן וּבְגוֹזִים לֹא יִתְחַשָּׁב:

(שופטים ד)

וְתִשָּׁר דְּבוּרָה וּבָרַק בֵּן אֲבִינֵעַם בְּיוֹם הַהוּא לֵאמֹר:
בְּפָרַע פָּרַעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַתְנַדֵּב עִם בָּרְכוּ
יְהוָה יֵהוּדָה: יֵהוּדָה: שָׁמְעוּ מְלָכִים הָאֲזִינוּ רִזְנִים אֲנָכִי
לֵיהוָה יֵהוּדָה: יֵהוּדָה: אֲנָכִי אֲשִׁירָה אֲזַמֵּר לֵיהוָה יֵהוּדָה: יֵהוּדָה:
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: יְהוָה יֵהוּדָה: יֵהוּדָה: בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר

קונטרס ימי השוכבי"ם

לז

בַּצַּעֲדָךָ מִשְׁדָּה אָדוּם אֶרֶץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נָטְפוּ גַם
עֲבִים נָטְפוּ מַיִם: הָרִים נָזְלוּ מִפְּנֵי יְהוָה יֵאָדוּנְהִי זֶה
סִינֵי מִפְּנֵי יְהוָה יֵאָדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּיָמֵי שִׁמְשׁוֹר
בֶּן עֲנַת בְּיָמֵי יַעַל חָדְלוּ אֲרָחוֹת וְהִלְכִי נְתִיבוֹת יִלְכוּ
אֲרָחוֹת עֲקָלְקָלוֹת: חָדְלוּ פְרוּזוֹן בְּיִשְׂרָאֵל חָדְלוּ עַד
שִׁקְמָתִי דְבֹרָה שִׁקְמָתִי אִם בְּיִשְׂרָאֵל: יִבְחַר אֱלֹהִים
חֲדָשִׁים אִזְ לָחֶם שְׁעָרִים מִגֵּן אִם יִרְאֶה וּרְמַח
בְּאַרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל: לִבִּי לְחֹקְקֵי יִשְׂרָאֵל
הַמְתַּנְדְּבִים בָּעַם בָּרְכוּ יְהוָה יֵאָדוּנְהִי: רַכְבֵּי אֶתְנֹת
צְהָרוֹת יִשְׁבִּי עַל מִדִּין וְהִלְכִי עַל דֶּרֶךְ שִׁיחוֹ: מִקּוֹל
מַחְצִצִים בֵּין מִשְׁאֲבִים שֵׁם יִתְנוּ צְדָקוֹת יְהוָה
יֵאָדוּנְהִי צְדָקַת פְּרוּזוֹנוֹ בְּיִשְׂרָאֵל אִזְ יִרְדּוּ לְשַׁעְרִים עִם
יְהוָה יֵאָדוּנְהִי: עוֹרֵי עוֹרֵי דְבֹרָה עוֹרֵי עוֹרֵי דְבָרֵי
שִׁיר קוֹם בָּרַק וּשְׁבָה שְׁבִיךְ בֶּן אֲבִינֵעַם:

(ירמיה מו)

הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה יֵאָדוּנְהִי אֵל יִרְמְיָהוּ הַנְּבִיא
לְבוֹא נְבוּכַדְרֶאֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לְהַכּוֹת אֶת
אֶרֶץ מִצְרַיִם: הִגִּידוּ בְּמִצְרַיִם וְהִשְׁמִיעוּ בְּמִגְדוֹל
וְהִשְׁמִיעוּ בְּנֶף וּבִתְחַפְּנָחַם אִמְרוּ הִתְיַצֵּב וְהִכֵּן לָךְ כִּי
אֲכַלָּה חֶרֶב סְבִיבֶיךָ: מִדּוּעַ נִסְחַף אֲבִירֶיךָ לֹא עָמַד
כִּי יְהוָה יֵאָדוּנְהִי הֲדַפּוֹ: הֲרַבָּה כּוֹשֵׁל גַם נָפַל אִישׁ
אֵל רַעְהוּ וַיֹּאמְרוּ קוּמָה וּנְשָׁבָה אֵל עַמְנוּ וְאֵל אֶרֶץ
מוֹלְדֹתֵנוּ מִפְּנֵי חֶרֶב הַיּוֹנָה: קְרָאוּ שֵׁם פְּרַעַה מֶלֶךְ

קונטרס ימי השוכבי"ם

לח

מְצָרִים שָׂאוֹן הָעֵבִיר הַמוֹעֵד: חַי אֲנִי נְאֻם הַמֶּלֶךְ:
יְהוָה יִחַדְנֶנּוּהוּ יִצְבְּאוֹת שְׁמוֹ כִּי כְתוּב בְּהַרְיִם
וּבְכַרְמֵל בְּיָם יְבוֹא: כְּלִי גֹלָה עָשִׂי לָךְ יוֹשֶׁבֶת בֵּת
מְצָרִים כִּי נָף לְשִׁמָּה תִהְיֶה וְנִצְתָה מֵאֵין יוֹשֵׁב: עֲגֹלָה
יָפָה פִּיהָ מְצָרִים קֶרֶץ מְצָפוֹן בָּא בָּא: גַּם שְׁכָרִיָּה
בְּקֶרֶבָה כְּעִגְלֵי מֶרְבֵּק כִּי גַם הִמָּה הִפְנוּ נְסוּ וַיְחַדְּיוּ לֹא
עָמְדוּ כִּי יוֹם אִידָם בָּא עֲלֵיהֶם עֵת פְּקֻדָתָם: קוֹלָה
כְּנָחָשׁ יִלֶּךְ כִּי בַחִיל יִלְכוּ וּבְקֻדָּמוֹת בָּאוּ לָהּ כַּחֲטָבֵי
עֵצִים: כָּרְתוּ יַעֲרָה נְאֻם יְהוָה יִחַדְנֶנּוּהוּ כִּי לֹא יִחְקֹר כִּי
רְבוּ מֵאַרְבָּה וְאֵין לָהֶם מִסְפָּר: הַבִּישָׁה בֵּת מְצָרִים
נִתְנָה בְּיַד עִם צָפוֹן: אָמַר יְהוָה יִחַדְנֶנּוּהוּ יִצְבְּאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פוֹקֵד אֵל אֲמוֹן מִנְאָ וְעַל פְּרַעַה
וְעַל מְצָרִים וְעַל אֱלֹהֵיהָ וְעַל מַלְכֵיהָ וְעַל פְּרַעַה וְעַל
הַבְּטָחִים בּוֹ: וְנִתְתִים בְּיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד
נְבוּכַדְרֶאֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וּבְיַד עֲבָדָיו וְאַחֲרָי כִּן תִּשְׁכַּן
כִּימֵי קֶדֶם נְאֻם יְהוָה יִחַדְנֶנּוּהוּ: וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי
יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשֶׁעַךְ מִרְחוֹק וְאַתָּה
זֶרַעַךְ מֵאַרְצָן שְׁבִים וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשִׁאֲנָן וְאֵין
מִחֲרִיד: אַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה
יִחַדְנֶנּוּהוּ כִּי אַתָּה אֲנִי כִּי אַעֲשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
הִדְחַתִּיךָ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא אַעֲשֶׂה כְּלָה וַיִּסְרַתִּיךָ
לְמִשְׁפַּט וְנִקְּחָה לֹא אֲנִי:

קונטרס ימי השוכבי"ם

לט

(ישעיה כו)

ביום ההוא יושר השיר הזה בארץ יהודה עיר עז לנו
ישועה ישית חומות וחל: פתחו שערים ויבא
גוי צדיק שימר אמנים: יצר סמוך תצר שלום שלום
כי בך בטוח: בטחו ביהוה ^{יאהדונהי} עדי עד כי ביה
יהוה ^{יאהדונהי} צור עולמים: כי השח ישבי מרום
קרִיה נשגבה ישפילנה ישפילה עד ארץ וגיענה עד
עפר: תרמסנה רגל רגלי עני פעמי דלים: ארח
לצדיק מישרים ישר מעגל צדיק תפלים: אף ארח
משפטִיך יהוה ^{יאהדונהי} קוֹינוֹך לשמך ולזכרך תאות
נפש: נפשי אוֹתִיך בלילה אף רוחי בקרבי אֲשַׁחֲרֶך
כי באשר משפטִיך לארץ צדק למדו ישבי תבל:
יחן רשע בל למד צדק בארץ נכחות יעול ובל יראה
גאות יהוה ^{יאהדונהי}: יהוה ^{יאהדונהי} רמה ידך בל
יחזיון יחזו ויבשו קנאת עם אף אש צריף תאכלם:
יהוה ^{יאהדונהי} תשפת שלום לנו כי גם כל מעשינו
פעלת לנו: יהוה ^{יאהדונהי} אלהינו בעלנו אֲדַנִּים
זולתך לְבַד בך נזכיר שמך: מתים בל יחיו רפאים
בל יקמו לכן פקדת ותשמידם ותאבד כל זכר למו:
יספת לגוי יהוה ^{יאהדונהי} יספת לגוי נכבדת רחקת
כל קצוי ארץ: יהוה ^{יאהדונהי} בצר פקדוך צקון לחש
מוסרך למו: כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק
בחבליה בן היינו מפניך יהוה ^{יאהדונהי}: הרינו חלנו

קונטרס ימי השוכבי"ם

מ

כְּמוֹ יִלְדְנוּ רוּחַ יְשׁוּעַת בַּל נַעֲשֶׂה אֶרֶץ וּבַל יִפְלוּ
יִשְׁבֵי תֵבֵל: יִחִיו מִתִּיד נְבִלְתֵי יְקוּמוּן הַקִּיצוֹ
וְרִנְנוּ שְׂכְנֵי עֶפְרַיִם כִּי טַל אֹרֶת טִלְדָּה וְאֶרֶץ
רַפְּאִים תִּפְּיֵל:

ואח"כ יאמר אלו כ"א מזמורים כמספר שם אהי"ח
א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' כ"ג כ"ה ל"ד ל"ט נ"א פ"ח קט"ז
ק"י צ' צ"א צ"ז צ"ט קכ"א קכ"ד ק"ל

פרק א

(א) אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר | לֹא הִלֵּךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים
וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד, וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא
יִשָּׁב: (ב) כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה יִהְיוּ אֲדָמָה יֵאֱהוּנְהִי חֶפְצוֹ,
וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלָה: (ג) וְהָיָה כְּעֵץ שֹׁתוּל עַל
פְּלִגֵי מַיִם אֲשֶׁר פָּרְיוֹ | יִתֵּן בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוּ לֹא יִבּוֹל,
וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ: (ד) לֹא-כֵן הָרְשָׁעִים, כִּי
אִם-כַּמֶּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ: (ה) עַל כֵּן | לֹא יִקְמוּ
רְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים בַּעֲדַת צְדִיקִים: (ו) כִּי
יִדַע יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי דַרְךְ צְדִיקִים וְדַרְךְ רְשָׁעִים
תֵּאבֵד:

פרק ב

(א) לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם וּלְאֻמִּים יְהִגּוּ-רִיק: (ב) יִתִּיצְבוּ |
מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי

קונטרס ימי השובבי"ם

מא

ועל משיחו: (ג) ננתקה את מוסרותימו ונשליכה
ממנו עבתימו: (ד) יושב בשמים ישחק אדני ילעג
למו: (ה) אז ידבר אלימו באפו ובחרונו ובהלמו: (ו)
ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי: (ז) אספרה
אל חק יהוה יאהדונהי אמר אלי בני אתה אני היום
ילדתיך: (ח) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך
ואחזתך אפסי ארץ: (ט) תרעם בשבט ברזל ככלי
יוצר תנפצם: (י) ועתה מלכים השפילו הוסרו
שפטי ארץ: (יא) עבדו את יהוה יאהדונהי ביראה
וגילו ברעה: (יב) נשקו בר פן יאנף ויתאבדו דרך
כי יבער כמעט אפו אשרי כל חוסי בו:

פרק ג

(א) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו:
(ב) יהוה יאהדונהי מה רבו צרי רבים קמים עלי:
(ג) רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים
סלה: (ד) ואתה יהוה יאהדונהי מגן בעדי כבודי
ומרים ראשי: (ה) קולי אל יהוה יאהדונהי אקרא
ויענני מהר קדשו סלה: (ו) אני שכבתי ואישנה
הקיצותי כי יהוה יאהדונהי יסמכני: (ז) לא אירא
מרבבות עם אשר סביב שתו עלי: (ח) קומה יהוה יאהדונהי
יאהדונהי | הושיעני אלהי כי הפית את כל איבי לחי

קונטרס ימי השוכבי"ם

מב

שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁבְרָתָ: (ט) לַיהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי הִישׁוּעָה עַל
עַמּוֹד בְּרִכְתְּךָ סֶלָה:

פרק ד

(א) לְמַנְצַח בְּנִגְיֹנוֹת מְזֻמּוֹר לְדָוִד: (ב) בְּקִרְאֵי עֲנִנִי |
אֱלֹהֵי צְדָקִי בַּצָּר הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנֻנִי וּשְׁמַע
תַּפְּלָתִי: (ג) בְּנֵי אִישׁ עַד מָה כְּבוֹדֵי לְכַלְמָה תֵּאָהֱבוּן
רִיק תִּבְקָשׁוּ כְּזָב סֶלָה: (ד) וְדַעוּ כִּי הַפְּלָה יְהוָה
יֵאָחֲזֵנִי חֲסִיד לֹא יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי:
(ה) רְגִזּוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ אִמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁכַּבְכֶם
וְדַמּוּ סֶלָה: (ו) זָכְחוּ וּזְכֵי צֶדֶק וּבִטְחוּ אֵל יְהוָה
יֵאָחֲזֵנִי: (ז) רַבִּים אִמְרִים מִי יִרְאֵנוּ טוֹב נִסָּה עָלֵינוּ
אוֹר פָּנֶיךָ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי: (ח) נְתַתָּה שְׂמֹחָה בְּלִבִּי
מֵעַת דְּגַנָּם וְתִירוּשָׁם רְבוּ: (ט) בְּשָׁלוֹם יַחְדּוֹ אֲשַׁכְּבָה
וְאִישָׁן כִּי אֶתָּה יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי לְבָרֵךְ לְבִטַח
תּוֹשִׁיבֵנִי:

פרק ה

(א) לְמַנְצַח אֵל הַנְּחִילוֹת מְזֻמּוֹר לְדָוִד: (ב) אִמְרֵי
הָאֲזִינָה | יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי בֵּינָה הַגִּיגִי: (ג) הַקְּשִׁיבָה
| לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכִי וְאֱלֹהֵי כִּי אֱלֹהֵי אֶתְפַּלֵּל:
(ד) יְהוָה יֵאָחֲזֵנִי יֵאָחֲזֵנִי בְּקִרְתְּךָ קוֹלִי בְּקִרְתְּךָ אֶעֱרֹךְ לְךָ
וְאֶצְפָּה: (ה) כִּי | לֹא אֵל חַפְּזֵי רָשָׁע | אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ
רַע: (ו) לֹא יִתְיַצְבוּ הוֹלְלִים לְנֶגְדְךָ עֵינֶיךָ שִׁנְאָתָ כָּל

קונטרס ימי השוכבי"ם

מג

פְּעָלֵי אָוֶן: (ו) תִּאבֵד דְבָרֵי כָזָב אִישׁ דָּמִים וּמְרָמָה
יִתְעַב | יְהוָה יִהְיֶה לָּהֶם יִהְיֶה לָּהֶם: (ז) וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶד אָבֹא
בִּיתְךָ אֲשֶׁתְּחִוָּה אֶל הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ בִּירְאֵתְךָ:
(ט) יְהוָה יִהְיֶה לָּהֶם יִהְיֶה לָּהֶם | גִּחְנִי בְּצַדִּיקֶיךָ לְמַעַן שׁוֹרְרֵי
הַיָּשָׁר (הוֹשֵׁר כְּתִיב) לְפָנַי דְּרַפְּךָ: (י) כִּי אֵין בְּפִיהוּ
נְכוּנָה קֶרֶפֶס הוֹוֹת קֶבֶר פְּתוּחַ גְּרָנָם לְשׁוֹנָם
יִחְלִיקוּן: (יא) הָאֲשִׁימָם | אֱלֹהִים יִפְלוּ מִמַּעַצוֹתֵיהֶם
בְּרַב פִּשְׁעֵיהֶם הִדְיָחֵמוּ כִּי מָרוּ בְךָ: (יב) וַיִּשְׁמָחוּ כָּל
חוֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יִרְגְּנוּ וְתִסַּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בְךָ
אֲהַבֵי שְׁמֶךָ: (יג) כִּי אַתָּה תִּבְרַךְ צְדִיק יְהוָה יִהְיֶה לָּהֶם יִהְיֶה לָּהֶם
בְּצַנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ:

פרק יז

(א) תִּפְלָה לְדוֹד שְׁמָעָה יְהוָה יִהְיֶה לָּהֶם יִהְיֶה לָּהֶם | צֶדֶק
הַקְּשִׁיבָה רִנְתִּי הָאֲזִינָה תִּפְלָתִי בְּלֹא שְׁפָתֵי
מְרָמָה: (ב) מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטֵי יֵצֵא עֵינֶיךָ תִּחְזִינָה
מִיִּשְׁרָיִם: (ג) בְּחִנְתָּ לְבִי | פִּקְדָתְךָ לִילָה עֲרַפְתָּנִי בַל
תִּמְצָא זְמַתִּי בַל יַעֲבֹר פִּי: (ד) לְפַעֲלוֹת אָדָם בְּדָבָר
שְׁפָתֶיךָ אֲנִי שְׁמַרְתִּי אַרְחוֹת פְּרִיזִין: (ה) תִּמְךָ אֲשֶׁרִי
בְּמַעֲגָלוֹתֶיךָ בַל—נִמּוּטוּ פְּעָמַי: (ו) אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי
תַעֲנֵנִי אֵל הַט אֲזַנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: (ז) הַפְּלָה
חֶסְדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְקוֹמָמִים בִּימִינֶךָ:
(ח) שְׁמַרְנֵי בְּאִישׁוֹן בַּת עֵינַי בְּצַל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירְנֵנִי:
(ט) מִפְּנֵי רָשָׁעִים זֶה שְׁדוּנֵי אִיבֵי בְּנִפְשׁ יִקִּיפוּ עָלַי: (י)

קונטרס ימי השוכבי"ם

מד

חֲלַבְמוּ סָגְרוּ פִּימוֹ דְּבָרוּ בְּגֵאוֹת: (יא) אֲשֶׁרִינוּ עִתָּה
סָבְבוּנוּ {סבבוני כתיב} עֵינֵיהֶם יִשִּׁיתוּ לְנִטּוֹת בְּאָרְץ:
(יב) דְּמִינוּ בְּאֶרֶץ יִכְסוּף לְטָרֶף וְכִכְפִּיר יֵשֵׁב
בְּמִסְתָּרִים: (יג) קוּמָה יְהוָה יִהְיוּ אֲדָמָה יֵאֱהוּנְהִי קַדְמָה פָּנָיו
הִכְרִיעָהוּ פִּלְטָה נְפֹשֵׁי מְרֹשַׁע תְּרַבֵּד: (יד) מִמֵּתִים
יָדָד יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי מִמֵּתִים מִחֶלֶד חֲלָקִים בְּחַיִּים
וְצַפּוּנָד {ווצפינד כתיב} תִּמְלֵא בְטָנִים יִשְׁבְּעוּ בָנִים
וְהִנִּיחוּ יִתְרָם לְעוֹלָלֵיהֶם: (טו) אֲנִי בְצַדֵּק אֲחִיזָה פָּנָיִךְ
אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תִּמּוֹנְתֶךָ:

פרק כג

(א) מְזֻמּוֹר לְדוֹד יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי רְעִי לֹא אֲחֹסֶר:
(ב) בְּנֵאוֹת דָּשָׂא יִרְבִּיעֲנִי עַל מֵי מְנַחֹת יִנְהַלְנִי:
(ג) נְפֹשֵׁי יִשׁוּבֵב יִנְחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ:
(ד) גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגֵיא צִלְמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אַתָּה
עִמָּדִי שִׁבְטֶךָ וּמִשְׁעַנְתֶּךָ הַמָּה יִנְחַמְנִי: (ה) תִּעְרַךְ
לְפָנַי | שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרֵי דִשְׁנַת בִּשְׁמֵן רֵאשֵׁי כּוֹסֵי
רוּיָה: (ו) אַךְ | טוֹב וְחֹסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי וְשִׁבְתִּי
בְּבֵית יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי לְאָרְךָ יָמִים:

פרק כד

(א) לְדוֹד אֶלֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי נְפֹשֵׁי אֲשָׂא: (ב) אֶלְהִי
בָךְ בְּטַחְתִּי אֵל אֲבוּשָׁה אֵל יַעֲלֶצוּ אוֹיְבֵי לִי:
(ג) גַּם כָּל כְּנוּיָךְ לֹא יִכְשׁוּ יִכְשׁוּ הַבּוֹגְדִים רִיקָם:
(ד) דְּרַכִּיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹדִיעֲנִי אֲרַחוּתֶיךָ לְמַדְנִי:

קונטרס ימי השוכבי"ם

מה

(ה) הִדְרִיכֵנִי בְּאִמְתָּךְ | וְלִמְדֵנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אוֹתָךְ קִוִּיתִי כָּל הַיּוֹם: (ו) זָכַר רַחֲמֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: (ז) חֲטָאוֹת נַעֲוִירִי | וּפְשָׁעֵי
אֵל תִּזְכֹּר כְּחֲסָדֶךָ זָכַר לִי אַתָּה לְמַעַן טוֹבָךְ יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: (ח) טוֹב וַיֵּשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל בֶּן יִזְרָה
חֲטָאִים בְּדַרְךָ: (ט) יְדַרְךָ עֲנוּיִם בְּמִשְׁפַּט וַיִּלְמַד
עֲנוּיִם דָּרְכוֹ: (י) כָּל אֲרָחוֹת יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֲסָד
וְאִמְתָּ לְנִצְרֵי בְרִיתוֹ וְעֵדֻתֵי: (יא) לְמַעַן שְׂמֹךְ יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וְסִלַּחֲתָ לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא: (יב) מִי זֶה הָאִישׁ
יֵרָא יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹרְנוּ בְּדַרְךָ יְבָחָר: (יג) נִפְשׁוּ
בְּטוֹב תִּלְיִן וְזָרְעוּ יִירֵשׁ אֶרֶץ: (יד) סוּד יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
לִירְאֵיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם: (טו) עֵינַי תָּמִיד אֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל כִּי הוּא יוֹצֵא מִרְשֶׁת רְגְלֵי: (טז) פָּנָה אֵלַי וְחֲנִנֵי
כִּי יַחִיד וְעָנִי אָנִי: (יז) צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ מִמְּצוּקוֹתַי
הוֹצֵאנִי: (יח) רְאֵה עָנְיִי וְעֲמָלִי וְשֵׂא לְכָל חֲטָאוֹתַי:
(יט) רְאֵה אֵיבֵי כִּי רַבּוּ וְשָׁנְאוֹת חָמָס שָׁנְאוּנִי:
(כ) שְׁמֶרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חָסִיתִי בְּךָ:
(כא) תָּם וַיֵּשֶׁר יִצְרוּנִי כִּי קִוִּיתִיךָ: (כב) פָּדֵה אֱלֹהִים
אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

פרק לד

(א) לְדוֹד בְּשָׁנוֹתַי אֶת טַעְמוֹ לִפְנֵי אָבִימֶלֶךְ
וַיַּגְרֵשׁוּ וַיִּלְךְ: (ב) אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

קונטרס ימי השוכבי"ם

מו

בְּכֹל עֵת תָּמִיד תִּתְהַלְּתוּ בְּפִי: (ג) בַּיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ: (ד) גִּדְּלוּ
לַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֶתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:
(ה) דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי וְעַנְנִי וּמִכָּל מְגוּרֹתַי
הִצִּילָנִי: (ו) הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנִהְרֻוּ וּפְנֵיהֶם אֵל יַחְפְּרוּ:
(ז) זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי שָׁמַע וּמִכָּל צְרוּתָיו
הוֹשִׁיעוּ: (ח) חָנָה מִלְּאֵף יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי סָבִיב
לִירְאָיו וַיַּחְלְצֵם: (ט) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִי טוֹב יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר יַחֲסֶה בּוֹ: (י) יִרְאוּ אֶת יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי קִדְּשׁוּ כִי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו: (יא) כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעִבוּ וְדָרְשׁוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי לֹא יַחֲסְרוּ כָּל
טוֹב: (יב) לָכוּ בְּנִים שִׁמְעוּ לִי יִרְאֵת יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי
אֲלִמְדָּכֶם: (יג) מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים אֲהֵב יָמִים
לִרְאוֹת טוֹב: (יד) נִצַּר לְשׁוֹנֵף מֵרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדְּבַר
מִרְמָה: (טו) סוֹר מֵרַע וַעֲשֵׂה טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם
וְרַדְּפֵהוּ: (טז) עֵינַי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֵל צַדִּיקִים וְאֲזַנְיוֹ
אֵל שׁוֹעֲתָם: (יז) פָּנֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי בַעֲשֵׂי רָע
לְהִכְרִית מֵאֶרֶץ זָכָרָם: (יח) צַעֲקוּ וַיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי
שָׁמַע וּמִכָּל צְרוּתָם הִצִּילָם: (יט) קְרוֹב יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי לְנִשְׁפָּרֵי לֵב וְאֵת דְּכָאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ:
(כ) רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכָּלֶם יִצִּילָנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי:
(כא) שָׁמַר כָּל עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבְּרָה:

קונטרס ימי השוכבי"ם

מז

(כב) תְּמוֹתַת רָשָׁע רָעָה וְשִׁנְאֵי צְדִיק יִאֲשְׁמוּ:
(כג) פֶּדָה יְהוָה יִהְוָדָה יֵאֱחָדוּנְהִי נֶפֶשׁ עֶבְדֹו וְלֹא יִאֲשְׁמוּ כָּל
הַחַסִּים בּוֹ:

פרק לט

(א) לְמַנְצַח לִידוּתוֹן {לִידִיתוֹן כְּתִיב} מִזְמוֹר לְדָוִד:
(ב) אִמְרָתִי אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחְסוֹא בְלִשְׁוֵי
אֲשַׁמְרָה לְפִי מַחְסוֹם בְּעַד רָשָׁע לְנִגְדִי: (ג) נֶאֱלַמְתִּי
דוּמְיָה הַחַשִּׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נֶעְפָּר: (ד) חֵם-לְבִי |
בְּקִרְבִי בַּהֲגִיגִי תִבְעַר אֵשׁ דְּבַרְתִּי בְלִשְׁוֵי:
(ה) הוֹדִיעֵנִי יְהוָה יֵאֱחָדוּנְהִי | קִצִּי וּמִדַּת יָמֵי מָה
הִיא, אֲדַעָה מָה חָדַל אָנִי: (ו) הִנֵּה טְפָחוֹת | נִתְתָּה
יָמֵי וְחִלְדֵי כְּאִין נִגְדָּךְ אֵךְ כָּל הַבָּל כָּל אָדָם נֶעֱבַ
סָלָה: (ז) אֵךְ בְּצִלָּם | יִתְהַלֵּךְ אִישׁ אֵךְ הַבָּל יִהְמִיִן
יֶעֱבֹר וְלֹא יֵדַע מִי אֲסָפָם: (ח) וְעַתָּה מָה קִוִּיתִי
אֲדַנִּי תוֹחֲלֵתִי לָךְ הִיא: (ט) מִכָּל פֶּשַׁעֵי הַצִּילֵנִי
חֲרַפְתָּ נָבַל אֵל תְּשִׁימֵנִי: (י) נֶאֱלַמְתִּי לֹא אֶפְתַּח פִּי
כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ: (יא) הִסֵּר מֵעָלַי נִגְעָךְ מִתַּגְרַת יָדְךָ
אָנִי כְּלִיתִי: (יב) בְּתוֹכָחוֹת עַל-עוֹן | יִסְרַת אִישׁ
וְתָמַס כְּעֵשׂ חַמּוּדוֹ אֵךְ הַבָּל כָּל אָדָם סָלָה:
(יג) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי | יְהוָה יֵאֱחָדוּנְהִי וְשׁוּעָתִי |
הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תִּחַרֵּשׁ כִּי גַר אָנֹכִי עִמָּךְ
תּוֹשָׁב כְּכֹל-אֲבוֹתִי: (יד) הֲשַׁע מִמֵּנִי וְאֲבִלִיגָה
בְּטָרָם אֵלְךָ וְאִינְנִי:

קונטרס ימי השוכבי"ם

מח

פרק נא

(א) לְמַנְצַחַת מְזִמּוֹר לְדוֹד: (ב) בְּבוֹא-אֵלָיו נָתַן הַנְּבִיא
בְּאִשְׁרָא בָּא אֵל בַּת שָׁבַע: (ג) הִנְנִי אֱלֹהִים פְּחֻסְדָּךְ
כְּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פְּשָׁעֵי: (ד) הָרַב (הרבה כתיב) בְּכִסְנֵי
מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי טַהֲרֵנִי: (ה) כִּי פְּשָׁעֵי אָנִי אֲדַע
וּחֲטָאתִי נִגְדֵי תָמִיד: (ו) לֵךְ לְבִדְדָךְ | חֲטָאתִי וְהִרַע
בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ:
(ז) הֵן בְּעוֹזֵן חוֹלְלֵתִי וּבַחֲטָא יַחֲמַתְנִי אָמִי: (ח) הֵן
אַמַּת הַפְּצֶת בְּטַחֲוֹת וּבְסִתָּם חֲכָמָה תוֹדִיעֵנִי:
(ט) תַּחֲטָאֵנִי בְּאִזּוֹב וְאַטְהַר תְּכַבְּסֵנִי וּמִשְׁלֹג אֶלְבִּין:
(י) תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלַלְנָה עֲצָמוֹת דְּבִיתָ:
(יא) הִסְתַּר פְּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנֹתֵי מַחָה: (יב) לֵב
טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: (יג) אֵל
תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קְדֻשָּׁךְ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי:
(יד) הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי:
(טו) אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרַכִּיךָ וּחֲטָאִים אֶלְיָךְ יִשׁוּבוּ:
(טז) הַצִּילֵנִי מִדְּמַיִם | אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תִשׁוּעָתִי תִרְנַן
לְשׁוֹנִי צְדָקְתֶךָ: (יז) אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתַּח וּפִי יִגִּיד
תְּהִלָּתֶךָ: (יח) כִּי | לֹא תַחֲפִץ זָבַח וְאַתְנָה עוֹלָה לֹא
תִרְצֶה: (יט) זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁבְרָה לֵב נִשְׁבָּר
וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: (כ) הִיטִיבָה בְּרַצוֹנְךָ אֶת
צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם: (כא) אֲזַ תַּחֲפִץ זָבַחִי צְדָק
עוֹלָה וְכִלִּיל אֲזַ יַעֲלוּ עַל מִזְבִּיחֶךָ פָּרִים:

קונטרס ימי השוכבי"ם

מט

פרק פח

(א) שיר מזמור לבני קרח למנצח על מחלת לענות
משביל להימן האזרחי: (ב) יהוה אלהי יאהדונהי אלהי
ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך: (ג) תבוא לפניך
תפלתי הטה אזנך לרנתי: (ד) כי שבעה ברעות
נפשי וחי לשאול הגיעו: (ה) נחשבתני עם יורדי
בור הייתי בגבר אין איל: (ו) במתים חפשי כמו
חללים | שכבי קבר אשר לא זכרתם עוד והמה
מידך נגזרו: (ז) שתני בבור תחתיות במחשבים
במצלות: (ח) עלי סמכה חמתך וכל משפריך ענית
סלה: (ט) הרחקת מידעי ממני שתני תועבות למו
כלא ולא אצא: (י) עיני דאבה מני עני קראתיך
יהוה אלהי יאהדונהי בכל יום שטחתי אליך כפי:
(יא) הלמתים תעשה פלא אם רפאים יקומו | יודוך
סלה: (יב) היספר בקבר חסדך אמונתך באבדון:
(יג) היודע בחשך פלאך וצדקתך בארץ נשיה:
(יד) ואני | אליך יהוה אלהי יאהדונהי ישועתי ובבקר
תפלתי תקדמך: (טו) למה יהוה אלהי יאהדונהי תזנח נפשי
תסתיר פניך ממני: (טז) עני אני וגוע מנער נשאתי
אמיך אפונה: (יז) עלי עברו חרוניך בעותיך
צמתונני: (יח) סבוני כמים כל היום הקיפו עלי
יחד: (יט) הרחקת ממני אהב ורע מידעי מחשך:

קונטרס ימי השוכבי"ם

פרק קטז

(א) אָהַבְתִּי כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶת קוֹלִי
תַּחֲנוּנָיִ: (ב) כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא:
(ג) אֶפְפוּנֵי אֶחְבְּלֵי מוֹת וּמִצָּרֵי שְׂאוּל מִצָּאוּנֵי צָרָה
וַיִּגּוֹן אֶמְצָא: (ד) וּבְשֵׁם יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֶקְרָא אָנָּה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה מִלְּטָה נַפְשִׁי: (ה) חֲנוּן יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה
וַצַּדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם: (ו) שְׁמֹר פִּתְאִים יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה וְלִי יְהוָה יְהוָה: (ז) שׁוּבֵי נַפְשֵׁי לְמִנוּחֵיכֶם
כִּי יְהוָה יְהוָה יְהוָה גָּמַל עָלֵיכֶם: (ח) כִּי חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי
מִמָּוֶת אֶת עֵינַי מִן דְּמָעָה אֶת רַגְלֵי מִדְּחֵי:
(ט) אֲתַהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה יְהוָה יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים:
(י) הֵאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: (יא) אֲנִי
אֶמְרָתִי בַחֲפוּזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב: (יב) מָה אֲשִׁיב
לְיְהוָה יְהוָה יְהוָה כָּל תַּגְּמוֹלוֹהִי עָלַי: (יג) כּוֹס יִשׁוּעוֹת
אִשָּׁא וּבְשֵׁם יְהוָה יְהוָה יְהוָה אֶקְרָא: (יד) נִדְרֵי לְיְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ: (טו) יִקַּר בְּעֵינַי
יְהוָה יְהוָה יְהוָה הַפּוֹתָה לְחַסִּדָּיו: (טז) אָנָּה יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֵּן אִמְתְּךָ פִּתְחָתָה
לְמוֹסְרָי: (יז) לֵךְ אֲזַבַּח זִבְחַ תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְהוָה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה אֶקְרָא: (יח) נִדְרֵי לְיְהוָה יְהוָה יְהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה
נָא לְכָל עַמּוֹ: (יט) בְּחִצְרוֹת אֶבִּית יְהוָה יְהוָה יְהוָה
בְּתוֹכֵי יְרוּשָׁלַם הִלְלוּ יְהוָה:

קונטרס ימי השוכבי"ם

נא

פרק קי

(א) לְדוֹד מְזֻמּוֹר נָאִם יְהוָה יִאֲהוּדְנָהּ | לְאֲדָנִי שֵׁב
לְיַמֵּינִי עַד אֲשִׁית אִיבִיךָ הַדָּם לְרִגְלֶיךָ: (ב) מִטָּה
עֲזָךְ יִשְׁלַח יְהוָה יִאֲהוּדְנָהּ יִאֲהוּדְנָהּ מְצִיּוֹן רְדֵה בְּקֶרֶב אִיבִיךָ:
(ג) עִמָּךְ נִדְבַת בְּיוֹם חֵילְךָ בְּהַדְרֵי קִדְשׁ מִרְחֹם מִשְׁחָר
לְךָ טַל יִלְדְּתִיךָ: (ד) נִשְׁבַּע יְהוָה יִאֲהוּדְנָהּ | וְלֹא יִנְחָם
אֶתְּהָ כִּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבַרְתִּי מִלְכִּי צֶדֶק: (ה) אֲדָנִי עַל
יְמִינְךָ מְחִץ בְּיוֹם אַפּוֹ מְלָכִים: (ו) יָדִין בְּגוֹיִם מָלֵא
גְּוִיּוֹת מְחִץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה: (ז) מִנְחַל בְּדָרְךָ
יִשְׁתָּה עַל בֶּן יָרִים רֹאשׁ:

פרק קכ

(א) תִּפְלָה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מְעוֹן אֶתְּהָ
הָיִיתָ לָנוּ בְּדָר וְדָר: (ב) בְּטָרָם | הָרִים יִלְדוּ
וְתַחֲוֹלֵל אֶרֶץ וְתַבֵּל וּמְעוֹלָם עַד עוֹלָם אֶתְּהָ אֵל:
(ג) תָּשֵׁב אֲנוּשׁ עַד דָּכָא וְתֹאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם:
(ד) כִּי אָלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר
וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: (ה) זְרַמְתָּם שָׁנָה יִהְיוּ בְּבִקֵּר
כְּחֻצִיר יַחְלָף: (ו) בְּבִקֵּר יִצְיִן וְחָלָף לְעֶרֶב יְמוּלֵל
וְיָבֵשׁ: (ז) כִּי-כְלִינֹו בְּאַפֶּךָ וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ:
(ח) שְׁתָּה {שֶׁת כְּתִיב} עֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ עַל־מִנּוֹ לְמֹאֵר
פְּנֶיךָ: (ט) כִּי כָל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ כְּלִינֹו שְׁנֵינוּ
כְּמוֹ הַגָּה: (י) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבַעִים שָׁנָה וְאִם
בְּגִבּוֹרָת | שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַחֲבָם עָמַל וְאוֹן כִּי גַז

קונטרס ימי השובבי"ם

נב

חיש ונעפה: (יא) מי יודע עז אפק וכו' אתך
עברתך: (יב) למנות ימינו בן הודע ונביא לבב
חכמה: (יג) שובה יהו' אדמה יאהדונהי עד מתי והנחם על
עברך: (יד) שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה
בכל ימינו: (טו) שמחנו בימות עניתנו שנות ראינו
רעה: (טז) יראה אל עברך פעלך והדרך על
בניהם: (יז) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה
ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פרק צא

(א) ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: (ב) אמר
ליהו' אדמי יאהדונהי מחסי ומצודתי אלהי אבטח בו:
(ג) כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות:
(ד) באברתו | יסך לך ותחת כנפיו תחסה צנה
וסתרה אמתו: (ה) לא תירא מפחד לילה מחין יעוף
יומם: (ו) מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהררים:
(ז) יפל מצדך | אלה ורבבה מימינה אליך לא יגש:
(ח) רק בעיניך תביט ושלמת רשעים תראה: (ט) כי
אתה יהו' אדמי יאהדונהי מחסי עליון שמת מעונה: (י) לא
תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך: (יא) כי
מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך: (יב) על פפים
ישאונה פן תגף באבן רגלך: (יג) על שחל ופתן
תדרך תרמם כפיר ותניין: (יד) כי בי חשק ואפלטוהו

קונטרס ימי השוכבי"ם

נג

אֲשַׁנְגְּבוּהוּ כִּי יָדַע שָׁמַי: (טו) יִקְרָאנִי | וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי
בְּצָרָה אֲחַלְצֵהוּ וְאֶכְבְּדֵהוּ: (טז) אֶרְדֵּךְ יָמִים אֲשִׁבִיעֵהוּ
וְאֶרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי:

פרק צז

(א) יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי מֶלֶךְ תִּגְלַל הָאָרֶץ יִשְׁמְחוּ אַיִם
רַבִּים: (ב) עָנָן וְעַרְפֶּל סָבִיבִיּוֹ צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מִכּוֹן
בְּסֵאוֹ: (ג) אִישׁ לְפָנָיו תִּלְדֵּךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרִיו:
(ד) הָאִירוּ בְּרַקִּיו תִּבְלֵ רְאֵתָהּ וּתְחַל הָאָרֶץ: (ה) הָרִים
כְּדוֹנָג נִמְסוּ מִלְּפָנָי יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי מִלְּפָנָי אֲדוֹן כָּל
הָאָרֶץ: (ו) הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צֶדֶקוֹ וְרָאוּ כָּל הָעַמִּים
כְּבוֹדוֹ: (ז) יִבְשׁוּ | כָּל עַבְדֵי פֶסֶל הַמֵּתֵהֱלִלִים
בְּאֵלִילִים הַשִּׁתְּחוּ לוֹ כָּל אֱלֹהִים: (ח) שְׁמַעַה
וּתִשְׁמַח | צִיּוֹן וּתְגַלְגֶּלָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ
יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי: (ט) כִּי אָתָּה יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי עֲלִיּוֹן עַל
כָּל הָאָרֶץ מְאֹד נִעְלִיתָ עַל כָּל אֱלֹהִים: (י) אֲהַבִּי
יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי שְׁנָאוּ רַע שָׁמַר נִפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד
רָשָׁעִים יִצִּילֵם: (יא) אֹרֶז זָרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב
שְׂמֹחָה: (יב) שְׂמְחוּ צַדִּיקִים בִּיהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי וְהוֹדוּ
לְיֹכֵר קִדְשׁוֹ:

פרק צח

(א) יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי מֶלֶךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים
תִּנּוֹט הָאָרֶץ: (ב) יְהוָאֱדַמֶּה יֵאֱחָדוּנְהִי בְּצִיּוֹן גְּדוֹל וָרֵם

קונטרס ימי השוכבי"ם

נד

הוא על כל העמים: (ג) יודו שִׁמְךָ גָדוֹל וְנוֹרָא קְדוֹשׁ
הוא: (ד) וְעַז מְלֶכֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אֶתְּהָ בּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל
מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בִּיעֲקֹב | אֶתְּהָ עֲשִׂיתָ: (ה) רוֹמְמוֹ
יְהוָה יִהְיֶה יֵאֱהוֹנֶהי אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהֵדֵם רַגְלָיו קְדוֹשׁ
הוא: (ו) מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן | בְּכַהֲנָיו וּשְׂמוֹאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ
קְרָאִים אֵל יְהוָה יֵאֱהוֹנֶהי וְהוּא יַעֲנֵם: (ז) בְּעַמּוּד עֲנָן
יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שְׁמְרוּ עֲדוֹתַי וְחֻקֵּי נִתְּן לְמוֹ: (ח) יְהוָה יִהְיֶה
יֵאֱהוֹנֶהי אֱלֹהֵינוּ אֶתְּהָ עֲנִיתֶם אֵל נִשְׂא הַיִּיתָ לָהֶם
וְנָקָם עַל עֲלִילוֹתֵם: (ט) רוֹמְמוֹ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶהי אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהֵר קְדָשׁוֹ כִּי קְדוֹשׁ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶהי
אֱלֹהֵינוּ:

פרק קכא

(א) שִׁיר לְמַעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יְבֵא
עֲזָרִי: (ב) עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה יֵאֱהוֹנֶהי עֲשֵׂה שָׁמַיִם
וְאָרֶץ: (ג) אֵל יִתֵּן לְמוֹט רַגְלֶךָ אֵל יָנוּם שְׁמֶרְךָ:
(ד) הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: (ה) יְהוָה יִהְיֶה
יֵאֱהוֹנֶהי שְׁמֶרְךָ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶהי צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ:
(ו) יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יִכְבֶּה וַיְרַח בְּלִילָה: (ז) יְהוָה יִהְיֶה
יֵאֱהוֹנֶהי יְשִׁמְרְךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשֶׁךָ: (ח) יְהוָה יִהְיֶה
יֵאֱהוֹנֶהי יְשִׁמְר צִאתְךָ וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קונטרס ימי השובבי"ם

נה

פרק קכד

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לְוִלִי יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי יִשְׁתַּחֲוֶה לָנוּ יֵאָמֶר נָא יִשְׂרָאֵל: (ב) לְוִלִי יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי יִשְׁתַּחֲוֶה לָנוּ בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם: (ג) אֲזִי חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ בַּחֲרוֹת אָפֶם בָּנוּ: (ד) אֲזִי הַמַּיִם שִׁטְפוּנוּ נַחֲלָה עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ: (ה) אֲזִי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַיְדוּנוּנִים: (ו) בָּרוּךְ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי יִשְׁלֵא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם: (ז) נַפְשֵׁנוּ בַּצָּפוֹר נִמְלֹטָה מִפֶּחַ יוֹקְשִׁים הַפַּח נִשְׁבֵּר וְאַנְחָנוּ נִמְלֹטָנוּ: (ח) עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

פרק קכ

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קְרָאתִיךָ יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי: (ב) אֲדָנִי שִׁמְעָה בְּקוֹלִי תַּהֲיִינָה אֲזִנֶיךָ קְשׁוּבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: (ג) אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהִי אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: (ד) כִּי עַמְּךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּגְוֵרָא: (ה) קוֹיִתִי יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי קוֹתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי: (ו) נַפְשִׁי לְאֲדָנִי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: (ז) יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי כִּי עִם יְהוָה יֵאָחֲזֵנִהי הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עִמּוֹ פְדוּת: (ח) וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

קונטרס ימי השוכבי"ם

(משנה מסכת זבחים פרק ה)

(א) איזהו מקומן של זבחים, קדשי קדשים
שחיטתן בצפון, פר ושעיר של יום הכפורים
שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון,
ודמן טעון הזיה על בין הבדים ועל הפרכת ועל
מזבח הזהב. מתנה אחת מהן מעכבת. שירי הדם
היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם
לא נתן, לא עכב: (ב) פרים הנשרפים ושעירים
הנשרפים שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת
בצפון, ודמן טעון הזיה על הפרכת ועל מזבח
הזהב. מתנה אחת מהן מעכבת. שירי הדם היה
שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. אם לא
נתן, לא עכב. אלו ואלו נשרפין בבית הדשן:
(ג) חטאות הצבור והיחיד. אלו הן חטאות הצבור,
שעירי ראשי חדשים ושל מועדות, שחיטתן
בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון, ודמן טעון
ארבע מתנות על ארבע קרנות, פיצד, עלה
בכבש ופנה לסובב, ובא לו לקרן דרומית
מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית,
מערבית דרומית. שירי הדם היה שופך על יסוד
הדרומי, ונאכלין לפניו מן הקלעים לזכרי כהנה
בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: (ד) העולה,

קונטרס ימי השובבי"ב

קִדְשׁ קִדְשִׁים, שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן, וְקָבֹל דָּמָה בְּכָלִי
שָׂרֵת בַּצָּפוֹן, וְדָמָה טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע,
וּטְעוֹנָה הַפֶּשֶׁט וְנִתּוּחַ וְכֻלִּיל לְאֲשִׁים: (ה) זְבַחֵי
שְׁלָמֵי צְבוּר וְאֲשָׁמוֹת. אֵלוֹ הֵן אֲשָׁמוֹת, אֲשֶׁם
גִּזְלוֹת, אֲשֶׁם מְעִילוֹת, אֲשֶׁם שְׂפָחָה חֲרוּפָה, אֲשֶׁם
נְזִיר, אֲשֶׁם מְצוּרַע, אֲשֶׁם תְּלוּי, שְׁחִיטָתוֹ בַּצָּפוֹן,
וְקָבֹל דָּמָן בְּכָלִי שָׂרֵת בַּצָּפוֹן, וְדָמָן טָעוֹן שְׁתֵּי
מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע, וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים מִן הַקִּלְעִים
לְזִכְרֵי כַהֲנָה בְּכָל מֵאֲכָל לְיוֹם וּלְיֵלָה עַד חֲצוֹת:
(ו) הַתּוֹדָה וְאֵל נְזִיר, קִדְשִׁים קָלִים, שְׁחִיטָתוֹ בְּכָל
מְקוֹם בְּעֶזְרָה, וְדָמָן טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע,
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מֵאֲכָל לְיוֹם
וּלְיֵלָה עַד חֲצוֹת. הַמּוֹרֵם מֵהֶם כִּיּוֹצֵא בָהֶם, אֲלֵא
שֶׁהַמּוֹרֵם נֶאֱכָל לְכַהֲנִים לְנִשְׁיָהֶם וּלְבָנֵיהֶם
וּלְעַבְדֵיהֶם: (ז) שְׁלָמִים, קִדְשִׁים קָלִים, שְׁחִיטָתוֹ בְּכָל
מְקוֹם בְּעֶזְרָה, וְדָמָן טָעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע,
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מֵאֲכָל לְשְׁנֵי
יָמִים וּלְיֵלָה אַחַד. הַמּוֹרֵם מֵהֶם כִּיּוֹצֵא בָהֶם, אֲלֵא
שֶׁהַמּוֹרֵם נֶאֱכָל לְכַהֲנִים, לְנִשְׁיָהֶם וּלְבָנֵיהֶם
וּלְעַבְדֵיהֶם: (ח) הַבְּכוֹר וְהַמְעַשֵּׂר וְהַפֶּסַח, קִדְשִׁים
קָלִים, שְׁחִיטָתוֹ בְּכָל מְקוֹם בְּעֶזְרָה, וְדָמָן טָעוֹן

מתנה אחת, ובלבד שיתן פנגד היסוד. שנה באכילתו, הבכור נאכל לפהנים, והמעשר לכל אדם, ונאכלין בכל העיר (לכל אדם) בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד. הפסח אינו נאכל אלא בלילה, ואינו נאכל אלא עד חצות, ואינו נאכל אלא למנוייו, ואינו נאכל אלא עלי:

(משנה מסכת תמיד פרק א)

(א) בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש. בבית אבטינס, בבית הניצוץ, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד, כפה, ובית גדול היה, מקף רובדים של אבן, וזקני בית אבטינס שם, ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהן, ומתפסין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסבה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, ובית כסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, יודע שיש שם אדם. פתוח, יודע שאין שם אדם. ירד

וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא
 וישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים
 נפתחים, יוצא והולך לו: (ב) מי שהוא רוצה
 לתרום את המזבח, משכים וטובל עד שלא יבוא
 הממנה. וכי באיזו שעה הממנה בא, לא כל
 העתים שוות, פעמים שהוא בא מקריאת הגבר,
 או סמוך לו מלפניו או מלאחריו. הממנה בא
 ודופק עליהם, והם פתחו לו. אמר להן, מי שטבל
 יבוא ויפיש. הפיסו, זכה מי שזכה: (ג) נטל את
 המפתח ופתח את הפשפש, ונכנס מבית המוקד
 לעזרה, ונכנסו אחריו ושתי אבוקות של אור
 בידם. ונחלקו לשתי כתות, אלו הולכים
 באכסדרא דרך המזרח, ואלו הולכים באכסדרא
 דרך המערב. היו בודקין והולכין עד שמגיעין
 למקום (בית) עושי חבתין. הגיעו אלו ואלו,
 אמרו שלום, הכל שלום. העמידו עושי חבתין
 לעשות חבתין: (ד) מי שזכה לתרום את המזבח,
 הוא יתרום (את המזבח), והם אומרים לו, הזהר
 שמא תגע בפלי, עד שתקדש ידיך ורגליך מן
 הכיור, והרי המחטה נתונה במקצוע בין הכבש
 למזבח במערבו של כבש. אין אדם נכנס עמו,

קונטרס ימי השוכבי"ם

ס

וְלֹא נָר בִּידוֹ, אֶלָּא מֵהִלֵּךְ לְאוֹר הַמַּעְרָכָה. לֹא הָיוּ
רוֹאִין אוֹתוֹ, וְלֹא שׁוֹמְעִין אֶת קוֹלוֹ עַד שְׁשׁוֹמְעִין
קוֹל הָעֵץ שֶׁעָשָׂה בֶן קָטִין מוֹכְנֵי לְפִיּוֹר, וְהָיוּ
אוֹמְרִים הִגִּיעַ עֵת. קָדַשׁ יָדָיו וְרָגְלוֹ מִן הַפִּיּוֹר,
נָטַל מִחֲתַת הַכֶּסֶף וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וּפָנָה אֶת
הַגְּחָלִים הֵילֵךְ וְהֵילֵךְ וְחָתָה מִן הַמְּאֻפְלוֹת
הַפְּנִימִיּוֹת, וַיֵּרֶד. הִגִּיעַ לְרֹצְפָה, הִפִּיךָ פָּנָיו לְצַפּוֹן,
הֵילֵךְ לְמִזְרְחוֹ שֶׁל כָּבֵשׁ כְּעֶשֶׂר אַמּוֹת. צָבַר אֶת
הַגְּחָלִים עַל גְּבֵי הַרֹצְפָה רְחוֹק מִן הַכָּבֵשׁ שֶׁלְשָׁה
טַפְּחִים, מְקוֹם שְׁנוֹתַנִּין מֵרֹאשׁ הָעוֹף וְדָשׁוֹן מִזְבֵּחַ
הַפְּנִימִי וְהַמְּנוֹרָה:

זוהר פרשת וארא דף כ"ז ע"א:

תָּא חֲזִי, בְּיוֹמֵי דְדוֹד מְלָכָא הוּוּהּ מְקָרִיב כָּל אֵינּוֹן
חֵיתוֹ שְׂדֵי לְגַבֵּי יַמָּא, פִּיּוֹן דְאַתָּא שְׁלֵמָה נִפְק
יַמָּא וְאַתְמַלִּי וְאַשְׁקִי לְהוּ, הִי מְנַיְיהוּ אֲשַׁתְקִיין
בְּקַדְמִיתָא, הָא אוֹקְמוּהָ אֵלִין תְּנִינְיָא רַבְרַבִּין
עֲלָאִין, דְכְּתִיב בְּהוּ (בראשית א, כב) וּמְלָאוּ אֶת הַיָּמִים
בַּיָּמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּסֵטְרָא יְמִינָא עֲלָאָה
נִפְקִין תְּלִיסַר מְבוּעִין עֲלָאִין נְהָרִין עֲמִיקוֹן, אֵלִין
סְלָקוֹן וְאֵלִין נְחָתִין, עֵייל כָּל חַד בְּחִבְרִיָה, חַד
אַפִּיק רִישִׁיָה, וְאַעִיל לִיה בְּתַרִּין גּוֹפִין. חַד גּוֹפָא

דְּנִהְרָא, נָטִיל מִימִין לְעֵילָא, אֶפְרִישׁ לְתַתָּא, אֶלְהָ
 יְאוּרִין נִפְקִין לְאַרְבַּע סְטָרִין. מֵאִינוּן נִהְרִין מְבוּעִין
 תְּלִיסָר, מִתְּפָרְשָׁן תְּלִיסָר יְאוּרִין, עֶאֱלִין וְנָטִיל
 מִיָּא אַרְבַּע מָאָה וְתִשְׁעִין וְתִשְׁעָה יְאוּרִין וּפְלָגָא
 מְסֻטָּרָא דָּא, וְאַרְבַּע מָאָה וְתִשְׁעִין וְתִשְׁעָה יְאוּרִין
 וּפְלָגָא מְסֻטָּרָא דָּא בְּשִׁמְלָא, אֲשַׁתָּאָר פְּלָגָא
 מְכָאן וּפְלָגָא מְכָאן וְאֲתַעְבִּיד חַד, דָּא אַעִיל בֵּין
 אִינוּן יְאוּרִין וְאֲתַעְבִּיד חֻיָּא, רִישָׁא סוּמְקָא
 פּוֹרְדָּא, קִשְׁקִשׁוּי תְּקִיפִין כְּפָרוּזְלָא, גְּדַפּוּי גְּדַפּוּי
 שְׁטָאן וְאֲתַפְרָשָׁן לְכָל אִינוּן יְאוּרִין. כַּד סְלִיק
 זְנַבְיָה (כ"א לַגְּבִיָּה) מְחִי וּבִטָּשׁ לְשָׂאָר נוּנִין לִית
 מֵאֵן דִּיקוּם קַמִּיָּה, פּוּמִיָּה מְלַהֲטָא אֲשָׁא, כַּד נָטִיל
 בְּכָל אִינוּן יְאוּרִין, מוֹדַעְזוּעֵן שָׂאָר תְּנִינְיָא וְעַרְקוּן
 וְעֶאֱלִין בֵּימָא, חַד לְשַׁבְּעִין שְׁנִין רְבִיז לְסֻטָּרָא
 דָּא, וְחַד לְשַׁבְּעִין שְׁנִין רְבִיז לְסֻטָּרָא דָּא, אֶלְהָ
 יְאוּרִין חֶסֶר חַד אֲתַמְלִיז מִינְיָה, דָּא תְּנִינָא רְבִיז
 בֵּין אִינוּן יְאוּרִין. כַּד נָטִיל, נְפִיק חַד פְּסוּתָא
 דְּאֲשָׁא בְּקִלְיָפִין, כְּלָהוּ קַיִמִין וְזַעֲפִין בְּזַעֲפּוּי
 (כ"א וּזְקַפִּין בַּעֲנַפּוּי), מִתְּעַרְבִין אִינוּן יְאוּרִין לְעִין
 (כ"א הַעִין) תְּכֻלָּא אוּכְמָא, וְגִלְגְּלִין נָטִילִין לְאַרְבַּע
 סְטָרִי עֲלָמָא, זְקִיף זְנַבְיָה מְחִי לְעֵילָא מְחִי לְתַתָּא,

קונטרס ימי השוכבי"ם

סב

כְּלָא עֲרָקִין קָמִיה. עַד דְּלִסְטֵר צָפוֹן קָם חַד
שְׁלֵהוּבָא דְאַשָּׁא, וּכְרוּזָא קָרִי אֲזִדְקָפוּ סִבְתִּין,
אֲתַבְדְּרוּ לְאַרְבַּע זְוִיין, הָא אֲתַעַר מֵאן דְשׁוּי
קִדְלָא עַל אֲנַפּוּי דְתַנִּינָא, כְּמָא דְאֲתַמַּר (יחזקאל כט, ד)
וְנַתַּתִּי חַחִים בְּלַחֲיִיךָ וְגו', כְּדִין פְּלִהוּ אֲתַבְדְּרוּן,
וְנִקְטִין לִיה לְתַנִּינָא וְנִקְבִי אֲנַפּוּי בְּסִטֵּר עֲלֵעוּי,
וְעֲאֲלִין לִיה לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, עַד דְאֲתַבַּר
חִילִיה, כְּדִין אֲהַדְרוּ לִיה לְנַהֲרוּי (כ"א לנחרווי), חַד
לְשִׁבְעִין שְׁנִין עֲבָדִין לִיה כְּדִין, בְּגִין דְלָא יִטְשִׁטֵּשׁ
אֲתַרִּין דְרָקִיעִין וְסִמְכִייהוּ, וְעֲלִייהוּ כְּלָא אוֹדִין
וּמְבָרְכִין וְאֲמַרִּין (תהלים צה, ג) בּוֹאוּ נִשְׁתַּחֲוּהוּ וְנִכְרַעַה
נְבֻרְכָה לְפָנַי יְהוָה וְאֲדַמֶּה יֵאֱהַדוּנְהִי עוֹשֵׁנוּ. תַּנִּינָא
עֲאֲלִין (ס"א עלאין) לְעִילָא קִימִין, אִינוּן
דְּמַתְּבָרְכָאן כְּמָא דְאֲתַ אֲמַר (בראשית א, כח) וַיְבָרֶךְ
אוֹתָם אֱלֹהִים, אֲלִין שְׁלִטִין עַל כָּל שָׂאֵר נוּנִין,
דְּכֹתִיב וּמְלָאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים, וְעַל דָּא פְּתִיב
(תהלים קד, יד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּלֵם בַּחֲכָמָה
עֲשִׂיתָ:

תיקונים תיקון מ"ח כולו:

בְּרֵאשִׁית תַּמָּן תַּרְי תַּמָּן שַׁבַּת, כְּגוֹוְנָא דָּא
בְּרֵאשִׁית בְּרָ"א שִׁי"ת, וְאִינוּן תַּרִּין

שַׁבָּתוֹת, עֲלֵייהוּ אֶתְמַר וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת וּגְו', תִּרְיָן זְמַנִּין אֲדַכֵּר
הַכָּא שַׁבָּת, לְקַבֵּל שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה וְתַתְּאָה,
לְדַרְתָּם מְאִי לְדַרְתָּם, אֶלָּא זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּעַבִּיד
לִזְן דִּירָה בְּשַׁבָּת בְּתַרִּי בְּתִי לְבָא, וְאֶתְפְּנִי מִתְּמָן
יִצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שַׁבָּת, בְּרִית עוֹלָם דָּא
צְדִיק, דְּשַׁרְיִין תְּרוּיְיהוּ עֲלֵיהּ, חַד לְאִמְלָאָה לִיָּה
וְחַד לְאִתְמַלְיָא מִיְנִיהּ:

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינֻן תְּרִין פְּלִיין נִצַּח וְהוּד, בְּנוֹי
דִּישְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, תְּלַת
שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֵלִין תְּלַת אַבְהֵן, עֲנַג שַׁבָּת
וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן, וְנָהַר, אִית
נָהַר וְאִית נָהַר, אִית נָהַר דְּאֶתְקַרִּי נָהַר פְּלָגִיו,
וְאִית נָהַר דְּאֶתְקַרִּי נָחַל קְדוּמִים, עֵדן עֲלָאָה עֲלֵיהּ
אֶתְמַר עֵין לֹא רָאֲתָה אֱלֹהִים זּוּלְתָהּ, הָאִי נָהַר
אִיהוּ וִי'ו', דְּנָפִיק מֵעֵדן עֲלָאָה דְּאִיהוּ אֶלְיָהּ,
וְאֶעְבֵּר בֵּין אַבָּא וְאִמָּא, וְאִזִּיל חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה,
וּמְטִי עַד צְדִיק שְׁבִיעֵי, וּמִתְּמָן אֲשִׁקִּי לְגַנְתָּא
דְּאִיהִי שְׁכִנְתָּא תַתְּאָה:

זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּנָטִיר דִּירָה לְשַׁבָּת דְּאִיהוּ לְבָא,
דְּלֹא אֶתְקַרִּיב תְּמָן עֲצִיבוּ דְטַחֲלוּ, וְכַעַס

דַּמְרָה דְּאִיהוּ נּוֹרָא דְּגֵהִינָם, דְּעֵלָה אֲתַמַּר לֹא
 תִּבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָכִי
 הוּא וְדָאֵי דְכָל מָאן דְּכַעֵס כְּאִילוּ אוֹקִיד נּוֹרָא
 דְּגֵהִינָם, אַרְבָּעִים מְלָאכוֹת חָסַר חַד אֵינּוֹן לְקַבֵּל
 אַרְבָּעִים מְלַקְיוֹת חָסַר חַד בְּשַׁבָּת, וְאֵינּוֹן עֲשֶׂרָה
 דְּלָקָה אָדָם וְעֲשֶׂרָה לַחֹהֵה וְעֲשֶׂרָה לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעָה
 לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאָרִי מִתְנִיתִין אֵין לוֹקִין
 בְּשַׁבָּת, דְּאֵלִין מְלָאכוֹת אֵינּוֹן חֲשׁוּבִין לְיִשְׂרָאֵל
 לְקַבֵּל מְלַקְיוֹת:

יְצִיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתֵּים אֵינּוֹן עֲקִירָה וְהַנְּחָה, דְּעֵבִיד
 לוֹן בְּבַת אַחַת, מָאן דְּאַעְקֹר חֲפִיץ מֵאַתְרֵיהּ
 וְאַנְחָ לִיהּ לְבַר מֵאַתְרֵיהּ וּמְרִשׁוּתֵיהּ, כְּאִילוּ אַעְקֹר
 אֵילָנָא דְחֵי דְאִיהוּ אוֹת בְּרִית, וְאַנְחָ לִיהּ בְּרִישׁוֹ
 נוֹכְרָאָה, מָאן דְּעֵבִיד דָּא גְרִים דְּאַעְקֹר נִשְׁמַתִּיהּ
 מְרִשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנְחָ לֵהּ בְּרִישׁוֹ אַחְרָא, דְּאִיהוּ מְרָה
 וּטְחוּל. וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְעֲקֹרוּ מֵאַרְעָא
 דְּיִשְׂרָאֵל, וְאַתְגְּלִיאוּ לְאַרְעָא נוֹכְרָאָה, דְּאִיהִי
 רִשׁוֹת הָרְבִים, וְהָכִי אִיהוּ, מָאן דְּאַעִיל אוֹת בְּרִית
 קוּדְשׁ דִּילֵיהּ בְּרִישׁוֹ נוֹכְרָאָה, שְׁבַתִּי אִיהוּ טְחוּל,
 חֲמָה אֲתַתָּא בִּישָׂא מְרָה, שְׁבַתִּי עֲלֵיהּ אֲתַמַּר
 וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אַבְל נְחֻשִׁים

קונטרס ימי השובבי"ם

סה

וְעִקְרֵימָם יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהֶסֶד
וְחִשּׁוּכָא וְקִבְלָא, וְאִיהוּ גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל. וְצָרִיכִין
יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לְהָ שִׁינוּי בְּכֻלָּא וְהָא אִזְקֵמוּהָ,
וְאִיהוּ דְבוּר דְחוּל דְאִיהוּ אָסִיר בְּשַׁבַּת, וְכַד לָא
אֲשַׁכַּחַת אַתְר לְשַׁרְיָה תַּמָּן, אִיְהִי בְּרַחַת, כְּגוֹנָא
דְשַׁפְחָה דְאִבְרָהָם דְאִתְמַר בְּהָ מִפְּנֵי שָׂרִי גְבַרְתִּי
אֲנִכִי בְּרַחַת:

טְחוּל עֲלִיָּה אִתְמַר שֶׁל נְעֻלָּה מֵעַל רַגְלָהּ, נַעַל
מְטַנֵּף דְטֵפָה סְרוּיָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אִתְּהָ
עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קוֹדֵשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת, וְעֲלִיָּה
אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטִיתִי אֶת כְּתָנִיתִי אִיכְכָה
אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אִיכְכָה אֲטַנְפֵם, וּבְגִין
דָּא צָרִיף בְּרַגְלֵי בְּשַׁבַּת לְשִׁנוּי בְּלְבוּשֵׁין בְּשַׁרְגָּא
בְּמַאכְלִין, וְצָרִיף לְמַהוּי מוֹסִיף מַחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ,
וְכֹל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרֵעִין לִיהָ הֵיא נְפִישׁ יִתְרָה חַס
וְשְׁלוֹם, וְכֹל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהָ הֵיא נְפִישׁ
יִתְרָה בְּשַׁבַּת: בְּרוּךְ יְהוָה יְהוָה יֵאָדָּוֵהוּ יֵאָדָּוֵהוּ
אָמֵן וְאָמֵן:

קונטרס ימי השוכבי"ם

רבונו של עולם אתה ידעת לאולתנו
ואשמותינו מן־ך לא נכחדו ובהעלות
על לבבנו גודל משוכבותינו בפנים נשפכנו
ויתפרדו כל עצמותינו יראה ורעד יבוא בנו
ותכסנו פלצות ובושת פנינו פסתנו ואין לנו
פה להשיב ולא מצח להרים ראש. כי עונותינו
עברו על ראשנו וכמשא כבד יכבדו מ־מנו כי
פשעינו רבו מלמנות וחטאתינו עצמו מספר
אך לזאת יחרד לבנו ויתר ממקומו כי גדול
פ־ים שברנו. ומאד גדלה מעילתנו. עד
להשחית זרענו זרע קדש. וגאלנו ברית קדשך.
ושקרנו בכריתך והיינו מרשיעי ברית מקדש
י. הותמא דמלכא טמאנו. ובשר קדש העברנו
מעלינו ביד עונינו להאביד ולהרום. שם הויה
מלגיו ושדי מלבר ותחת שלש רגזה ארץ
תחת עבד כי ימלוך השטן עומד על מקום
הויה אל הקדש פנימה. ושפחה כי תירש
גברתה סם תמות רועץ מן החוץ והוא נחש
ינחש בו אזי לנו אויה עלינו אהה עלינו אויה
על נפשנו אנה נוליד את חרפתנו. אזי לאותה
בושה כי לא הושב ידינו מבלע ולקלקל

צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ וְהַפִּכְנוּ אוֹתָם לְבוֹרוֹת בּוֹרוֹת
נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ תַמִּים וְהַפִּים הַיּוֹצְאִים
מִבֵּית יְהוָה ^{יֵאָחֲזוּנָה} הוֹרְדָנוּ אוֹתָם לְאִשְׁפָּה
מְקוֹם הַטִּינּוֹפֶת. וְקִצְצָנוּ בְנַטְיֵעוֹת עֵץ הַחַיִּים
וְשַׁחַתְנוּ פְרִיָו וְהִינּוּ גֶרֶן מִפְּרִיד אֶלּוֹף וְהוֹרְדָנוּ
הַנְּשָׁמוֹת הַטְּהוֹרוֹת בְּחָרְבוֹת נְשָׁמוֹת וְתַהֲיִינָה
הַנְּפֹשׁוֹת וְהַרוּחֹת נְפֹשׁוֹת וְנַפְּוֹצוֹת בְּרוּחֹת
רְעוֹת בְּנֵי נֶכֶר שְׂדֵין רוּחִין וְלִילִין. וּבְרָאנוּ
בְיַדֵּינוּ מִשְׁחִית לְחַבֵּל אֶת נַפְשָׁנוּ. וְגַם בְּכַנְפֵּנוּ
נִמְצְאוּ דָם נְפֹשׁוֹת אֲבִיוָנִים נְקִיִּים. עֲשׂוֹקוֹת בְּיַד
פְּלוֹנִית (לִילִית) הֶרְשָׁעָה אוֹי לְרֹשַׁע רַע כִּי גְמוּל
יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ. וְעַתָּה יְהוָה ^{יֵאָחֲזוּנָה} אֱלֹהֵינוּ
אַחֲרֵי שׁוּבְנוּ נַחֲמָנוּ. וְאַחֲרֵי הוֹדִיעָנוּ סַפְקָנוּ עַל
יָרֵךְ, בּוֹשָׁנוּ וְגַם נִכְלַמְנוּ כִּי נִשְׁאַתְנוּ חֶרֶפֶת
נְעוּרָנוּ, וְהִנֵּה עַתָּה שָׁבְנוּ אֵלֶיךָ יְהוָה ^{יֵאָחֲזוּנָה}
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי הַרְחָמִים וּבַעַל הַסְּלִיחוֹת.
בְּכַפִּיפֶת קוֹמָה. וּבְכַפִּיפֶת רֹאשׁ, וּבְנִמְכַת רוּחַ,
בְּשִׁבִירַת לֵב, לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה יֵרָא וְחָרַד
רוֹעֵשׁ וְרוֹעֵד כָּפוּף נִבְהָל וּמְדוּפָּה לְעַתּוֹר
וְלַרְצוֹת מוֹל כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ. לְבַקֵּשׁ מְחִילָה
וּסְלִיחָה וּכְפָרָה עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וּבְטוֹבָךְ

קונטרס ימי השוכבי"ם

סח

הַגְּדוֹל שׁוֹב צוֹר יִשׁוּעַתָּנוּ, וְרָאָה בְּעֵינַי חֶמְלָתְךָ
צָרַת גּוֹפְנוּ וְנִשְׁמַתָּנוּ, וְקִבַּל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לְמוֹדְנוּ זֶה לְפָנֶיךָ בְּאֵילוֹ הַתְּעַצִּינוּ וְשִׁפְכְנוּ
חֲלָבְנוּ וְדַמִּינוּ לְפָנֶיךָ, וּבִכְחַ סְגִלַת לְמוֹדְנוּ
וְתִשׁוּבָתֵינוּ יִהְיוּ לְמְאֹרוֹת כָּל אוֹתָם הַשְּׁמוֹת
אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּהִיּוֹתָנוּ מִרְשִׁיעֵי בְרִית קֹדֶשׁ:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהדונהי} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. שָׂאֵם חֲטָאֵנוּ וּפְשָׁעֵנוּ וְשַׁחַתְנוּ
זָרְעֵנוּ בְּמַחֲשָׁבוֹת פְּגוּלוֹת וּפְגַמָּנוּ בְּשֵׁם יוֹד הָא
וְאוֹ הָעוֹלָה מ"ב זָרַע קֹדֶשׁ דְּאָבָא וְשֵׁם יוֹד ה"ה
ו"ו הָעוֹלָה מ"ב זָרַע קֹדֶשׁ דְּאִמָּא. עֵתָה בְּכַח
לְמוֹדְנוּ. יֵאִירוּ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים. וַיִּשׁוּבוּ
לְאִיתָנָם הָרֵאשׁוֹן וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה ^{יאהדונהי} יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
^{יאהדונהי} הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְדוּת הַנְּחָ עֵין
יְהוָה ^{יאהדונהי} אֵל יִרְאִיו לְמִיחָלִים לְחֶסֶד: וְחֶסֶד
יְהוָה ^{יאהדונהי} מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאִיו
וְצַדִּיקְתּוֹ לְבָנָי בָּנִים: וְאֵם חֲטָאֵנוּ וּפְשָׁעֵנוּ
וְשַׁחַתְנוּ זָרְעֵנוּ בְּנִאוֹף יָד וּפְגַלְנוּ מַחֲשָׁבוֹתֵינוּ
בְּאִשָּׁה בְּגִלְגוֹל זֶה אִוּ בְּגִלְגוֹל אַחֵר: וּפְגַמָּנוּ
בְּאַרְבַּע שְׁמוֹת אֲהִיָּה הָעוֹלִים פ"ד וּבְאֲהִיָּה

קונטרס ימי השוכבי"ב

ס ט

פְּעָמִים אֶהְיֶה הָעוֹלָיִם לַפֿ"ד אוֹתִיּוֹת. עֲתָה בָּכַח
לְמוֹדְנֵנוּ יִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כ"ח אוֹתִיּוֹת דְּמִלָּא
דְּמִלָּא דַע"ב. וּכ"ח אוֹתִיּוֹת דְּמִלָּא דְּמִלָּא דַס"ג.
וּכ"ח אוֹתִיּוֹת דְּמִלָּא דְּמִלָּא דַמ"ה. וּבְכַח שְׁלֹשָׁה
בוֹחוֹת אֵלֶּה הָעוֹלָיִם פֿ"ד יַעֲלוּ וַיֵּאִירוּ שְׁמוֹת
אֶהְיֶה כְּמִשְׁפֵּט הָאוּרִים. וַיֵּשׁוּב הַכֹּל לְאוֹתְנוּ
הָרֵאשׁוֹן. וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ: אֶף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי
כָּל יְמֵי חַיִּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה ^{יאהדונהי} לְאוֹרְךָ
יָמִים: הַשְּׂמִיעֵנִי בַּבֶּקֶר חֶסֶדְךָ כִּי בָךְ בְּטַחְתִּי
הוֹדִיעֵנִי דְרָךְ זֶה אֵלֶיךָ כִּי אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי נַפְשִׁי:
יְהוָה ^{יאהדונהי} בְּהַשְׂמִים חֶסֶדְךָ אֶמוֹנָתְךָ עַד
שְׁחָקִים: תִּרְאֵנוּ יְהוָה ^{יאהדונהי} חֶסֶדְךָ: וַיִּשְׁעָךְ
תִּתֵּן לָנוּ: כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ מֵחַיִּים שְׁפָתַי
יִשְׁבְּחוּנָךְ: חֶסְדִּי וּמְצוּדָתִי מִשְׁגָּבִי וּמַפְלְטִי לִי
מִגִּינֵי וּבוֹ חֶסֶתִּי: כִּי חֶסֶדְךָ גָּדוֹל עָלַי וְהִצַּלְתָּ
נַפְשִׁי מִשָּׂאוֹל תַּחְתִּיהָ: חֶסְדִּי יְהוָה ^{יאהדונהי}
עוֹלָם אֲשִׁירָה לְדָר וָדָר אוֹדִיעַ אֶמוֹנָתְךָ בְּפִי: כָּל
אֲרָחוֹת יְהוָה ^{יאהדונהי} חֶסֶד וְאַמֶּת לְנִצְרֵי בְרִיתוֹ
וְעֵדוּתוֹ: חֶסֶד וְאַמֶּת נִפְגְּשׁוּ צְדָק וְשְׁלוֹם נִשְׁקוּ:
וְעֲתָה יִגְדַל נָא כַּח יְהוָה ^{יאהדונהי} בְּאִשֶּׁר דִּבַּרְתָּ
לְאִמֹר:

קונטרס ימי השוכבי"ם

ע

וְאִם חָטְאוּ וּפָשְׁעוּ וְשָׁחַתְנוּ וְרַעְנוּ לְבַטְלָהּ.
וּנְאָפְנוּ בְּכַסּוֹת עֲטוּרַת הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּבְרִיתֵנוּ,
בְּגִלְגוּל זֶה אֹו בְּגִלְגוּל אֲחֵר וּפְגַמְנוּ בְּאֹהֶיָהּ
פְּעָמִים אֲהִי"ה כוּלוֹ זָרַע אֲמַ"ת וְהַשְׁלַכְנוּ אֶמֶת
אֶרְצָה. עֲתָה בְּכַח לְמוּדְנוּ יִהְיוּ לְמֵאֹרוֹת כ"ח
אוֹתִיּוֹת דְּמִלָּא דְּמִלָּא דַע"ב וּכ"ח דַס"ג וּכ"ח
דַמ"ה וּבְכַח שְׁלֹשָׁה בּוֹחוֹת אֵלֶּה הָעוֹלָם פ"ד
יַעֲלוּ וְיֵאָרְוּ פ"ד אוֹתִיּוֹת דְאַהִי"ה פְּעָמִים
אַהִי"ה בְּמִשְׁפֵּט הָאֹרִים: וְתֵהִי הָאֶמֶת נִהְדָרַת
בְּמִשְׁפֵּט הָרָאוֹן:

אֵתָהּ יְהוָה יְהוָה יֵאָדוּנְהִי לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִפְּנֵי
חַסְדְּךָ וְאַמְתָּךְ תַּמִּיד יִצְרוּנִי: כִּי טוֹב
חַסְדְּךָ מִחַיִּים שְׁפָתַי יִשְׁבַּחֶנְךָ: חַסְדֵי וּמִצְוֹתַי
מִשְׁגִּבֵי וּמִפְלִטֵי לִי מְגִינֵי וְכוּ חֲסִיתִי: כִּי חַסְדְּךָ
גָּדוֹל עָלַי וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשָּׂאוֹל תַּחֲתֶיךָ: חַסְדֵי
יְהוָה יֵאָדוּנְהִי עוֹלָם אֲשִׁירָה לְדָר וְדָר אוֹדִיעַ
אַמוּנָתְךָ בְּפִי: כֹּל אַרְחוֹת יְהוָה יֵאָדוּנְהִי חֶסֶד
וְאַמֶּת לְנִצְרֵי בְרִיתוֹ וְעֲדוֹתָיו: חֶסֶד וְאַמֶּת נִפְגְּשׂוּ
צָדֵק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ: וְעֲתָה יִגְדַל נָא כֹחַ יְהוָה
יֵאָדוּנְהִי בְּאֲשֶׁר דְּבַרְתָּ לְאָמֹר:

קונטרס ימי השוכבי"ם

עא

וְאִם חָטְאוּנוּ וּפְשַׁעְנוּ וְשַׁחַתְנוּ זְרַעְנוּ וְנִאֲפְנוּ
בְּרוּךְ בְּגִלְגּוּל זֶה אִוּ בְּגִלְגּוּל אַחֵר. וּפְגַמְנוּ
בְּזִיווּג דְּנִשְׁיָקִין דְּחִיד וְגֵרוּן שֵׁם אַחַח"ע לְשִׁבְּרוּן
הָעוֹלָה פ"ד עֵתָה בְּכַח תְּשׁוּבַתְנוּ וְלִמּוּדְנוּ יַעֲלוּ
וַיֵּאִירוּ אוֹתֵינוּ אַחַח"ע כְּמִשְׁפֵּט הָאוּרִים וַיֵּשׁוּב
הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרֵאשׁוֹן וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

אִם אָמַרְתִּי מַטְהָ רַגְלֵי חֲסִדָּךְ יְהוָה יִאֲחֹזֵנִי יִאֲחֹזֵנִי
יִסְעֵדְנִי: חֲסִדָּךְ יְהוָה יִאֲחֹזֵנִי יִאֲחֹזֵנִי מִלְּאֵה הָאָרֶץ
חֲקִידָה לְמִדְנֵי: הַיְסוּפָר בְּקִבְרָה חֲסִדָּךְ אֲמוּנָתְךָ
בְּאֲבִדוֹן: עֲשֵׂה עִם עַבְדְּךָ כְּחֲסִדָּךְ וְחֲקִידָה
לְמִדְנֵי:

וְאִם חָטְאוּנוּ וּפְשַׁעְנוּ וְשַׁחַתְנוּ זְרַעְנוּ בְּנִאֲוָף יָד
וּפְגַלְנוּ מִחֲשֻׁבוֹתֵנוּ בְּזִכָּר בְּגִלְגּוּל זֶה אִוּ
בְּגִלְגּוּל אַחֵר, וּפְגַמְנוּ בְּחֻמְשָׁה חֲסִדִּים וְחֻמְשָׁה
גְּבוּרוֹת. עֵתָה בְּכַח לְמוּדְנוּ יַעֲלוּ וַיֵּאִירוּ חֻמְשָׁה
חֲסִדִּים וְחֻמְשָׁה גְּבוּרוֹת כְּמִשְׁפֵּט הָאוּרִים בְּכַח
ע"ז כ"ח אוֹתֵינוּ דְּמִלָּא דְּמִלָּא דַּע"ב וּכ"ח דַּס"ג
וּכ"ח דַּמ"ה וַיֵּשׁוּב הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרֵאשׁוֹן וְאֵל
יְהִי מוֹנֵעַ:

כִּי טוֹב חֲסִדָּךְ מִחַיִּים שְׁפָתַי יִשְׁבַּחְוֹנָךְ: חֲסִדֵי
וּמְצוּדָתִי מִשְׁגָּבִי וּמְפִלְטִי לִי מְגִינִי וּבוֹ

קונטרס ימי השובבי"ם

עב

חֲסִיתִי: כִּי חֲסַדְךָ גָדוֹל עָלַי וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי
מִשְׁאוּל תַּחֲתֶיךָ: חֲסִדֵי יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ עוֹלָם
אֲשִׁירָה לְדוֹר וָדוֹר אֲוִדִיעַ אֲמוֹנַתְךָ בְּפִי: כֹּל
אֲרָחוֹת יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ יֵאֱהוֹנֵהוּ חֶסֶד וְאֱמֶת לְנֹצְרֵי בְרִיתוֹ
וְעֵדוּתָיו: חֶסֶד וְאֱמֶת נִפְגְּשׁוּ צֶדֶק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ:
וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַחַ יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ בְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ
לֵאמֹר: יְהִי חֲסַדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ בְּאֲשֶׁר
יַחַלְנוּ לָךְ: וְאֲנִי בְּחֲסַדְךָ בְּטַחַתִּי יִגַּל לְבִי
בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ כִּי גָמַל עָלַי:
דָּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסַדְךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלְךָ: הַפְּלֵא
חֲסַדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמּוֹת־קוֹמָמִים בִּימִינֶךָ: יְהִי
נָא חֲסַדְךָ לְנַחֲמֵנִי בְּאִמְרַתְךָ לְעַבְדֶּךָ: וְאֲנִי בְּרַב
חֲסַדְךָ אֲבֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתַּחֲוֶה אֶל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ
בִּירְאֶתְךָ: יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ חֲסִדוֹ
וּבְלֵילָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי: וּבְחֲסַדְךָ
תִּצְמִית אוֹיְבֵי וְהֶאֱבַדְתָּ כֹּל צוֹרְרֵי נַפְשִׁי כִּי
אֲנִי עַבְדֶּךָ: הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי
בְּחֲסַדְךָ: יֵשֶׁב עוֹלָם לִפְנֵי אֱלֹהִים חֶסֶד וְאֱמֶת מִן
יִנְצְרוּהוּ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי
אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁבְכַח קְדוּשַׁת שְׁמוֹתֶךָ הַקְּדוּשִׁים

היוצאים מקריאתנו היום מראשי תיבות וסופי תיבות וחלופי תיבות וצרופי שמות ומספר אותיות ותיבות. קפיץ ניצוצות הקדושה אשר בגבול הרשעה ותשמיד כל ילדי פשע זרע שקר אשר פוננו ידינו. ותכרית כל אישות הזימה אשר הפה מלפפות בנו. ובכח קדושת שמך הקדוש (צתי) העולה כמנין (אב"ג ית"ץ) תנור וכירים יותץ ולא תאונה אלינו רעה ובכח קדושת שמך הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו באריה תשאג (חב"ו) לעמתם ותוציא בלעם של הקלפות מפיהם. למה תביט בוגדים. תחריש בבלע רשע צדיק ממנו:

זכור רחמיך יי וחסדיך כי מעולם הפה:
 צדקתך לא כסיתי בתוך לבי אמונתך
 ותשועתך אמרתי לא כחדתי חסדך ואמתך
 לקהל רב: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם
 אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם: יהוה
 יאהדונהי יגמור בעדי יהוה יאהדונהי חסדך לעולם
 מעשה ידך אל תפר: חסדי יהוה יאהדונהי כי
 לא תמנו כי לא כלו רחמיו: ברוך אלהים אשר
 לא הסיר תפלתי וחסדו מאתי: ואני תפלתי לך

קונטרס ימי השוכבי"ם

עד

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ יַעֲתֵר רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי
בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֹךְ, עֲשֵׂה לְמַעַן
יְמִינֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֵׁתְךָ
לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ הַוְשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֲנֵנִי: יְהִיו
לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ
צוּרֵי וּגְאֹלֵי:

שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהַפֵּר בְּעַסְךָ עַמָּנוּ: הֲלַעֲוִלָם
תִּתְאַנֵּף בָּנוּ תִמְשֶׁךְ אַפְּךָ לְדוֹר וָדוֹר: הֲלֹא
אֲתָה תָשׁוּב תַחֲיִינוּ וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בָּךְ: כֹּה אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ מִנְעִי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה
כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲוֹלָתְךָ נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ וְשָׁבוּ
מֵאֶרֶץ אוֹיֵב: וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתְךָ נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יֵאָדוּנָהּ וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם: אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן:
בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָהּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

⌘ קריאת שמע שעל המטה ⌘

סדר קריאת שמע שעל המטה על פי האר"י זצ"ל המוכא בספר
"סדר היום" לרבנו יוסף חיים זצ"ל זיע"א. וזה לשונו הקדוש:

הקדמה

א"ה ראיתי להזכיר פה ענין גדול וגורא הצריך מאד
לכל איש ישראל, קטן וגדול, והוא ענין ק"ש שעל
המטה שכתב בספר הפונות לרבנו האר"י זיע"א וזה
לשונו: צריך שתדע שעקר פונה זו היא כדי לתקן
ולכפר על עון אחד חמור מאד אשר הוא המונע
עלית הנשמה בלילה לאדוניה, ועל ידי פונה זו נתקן
האדם מאד מאד ממה שחטא. ואף על פי שכבר
נתבאר תקונו בשער השביעי הנקרא שער רוח
הקדש, והוא תקון המוציא שז"ל, הנה התקון ההוא
יועיל לנקות לו עוונותיו שלא יפגם לגיהנם ושימחלו לו
עוונותיו אלו, אבל עדין צריך תקון אחר וחק ממונו,
כמו שיתבאר עתה בכונת קריאת שמע זו, והוא
לתקן ולהחיות אותם הטפות בעצמם שיצאו לבטלה
ונכנסו בקלות, ולהחזירן אל הקדשה וכו', נמצא
שהמוציא שז"ל גורם שאותם הנשמות שעתידות
לצאת ממונו בכחנת בנים, שיתערבו בסטרא אחרא,

קונטרס ימי השוכבי"ם

עו

וְשֵׁם יִתְלַבְּשׁוּ ב' גּוֹפּוֹת הַנְּעֻשׂוֹת מִסְמָרָא דְנַחֵשׁ אֵשֶׁת
זְנוּנִים, וְנִמְצָא שֶׁהַפֶּה וְהַחֲזִיר הַקְּדוֹשׁ אֵל הַטְּמֵאָה
וְהַטּוֹב אֵל הָרַע. וְהִנֵּה כְּדִי לְתַקֵּן עֲוֹן זֶה צָרִיךְ שְׂמִימִית
אוֹתָם הַגּוֹפּוֹת הַטְּמֵאוֹת הַמְּלַבִּישִׁים לְאוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת,
וְעַל יְדֵי כֵן אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת יִבְרָחוּ מִשָּׁם וְיִחְזְרוּ אֵל
שְׂרָשָׁם שֶׁבְּקִדְשָׁה. וְנִמְצָא שֶׁצָּרִיךְ ב' בְּנֹנוֹת: א' לְהַמִּית
הַגּוֹפּוֹת הָהֵם, וְהַב' לְהַחְזִיר הַנְּשָׁמוֹת הָהֵם אֵל הַמְּלֻכּוֹת
הָעֲלִיוֹנָה דְקִדְשָׁה, שְׂיִתְקַנּוּ שָׁם וְיִצְרְרוּ כְּשֶׁאֵר כָּל
הַנְּשָׁמוֹת, וְאַחַר כֵּן יִבּוֹאוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּשֶׁאֵר כָּל
הַנְּשָׁמוֹת.

גַּם יֵשׁ עֲוֹן אַחַר דּוֹמָה לָזֶה, וְהוּא מִי שֶׁמְשַׁמֵּשׁ מִטְּנוֹ
וְאִינוֹ שׁוֹהֵה עַד שֶׁיִּצְאוּ כָּל הַטְּפִין לְגַמְרִי. כִּי אוֹתָם
שִׁיּוּרֵי טַפּוֹת הַיּוֹצְאוֹת לְבַטְלָה, אֵף עַל פִּי שְׂאִינָם
רְאוּיִים לְהוֹלִיד, עִם כָּל זֶה נִבְרָאִים מֵהֵם גַּם בֵּן בְּהִינֵת
מִזִּיקִים וּמִשְׁחִיתִים רָעִים, עַל דֶּרֶךְ הַנְּזָכָר. וּבְכָל זֶה
הַנְּזָכָר תְּבִין סוּד גְּדוֹל הַנְּזָכָר בְּזֶהָר (פ' בלק) עַל פְּסוּק:
לֹא יִשָּׁבַע עַד יֵאָכֵל טָרֶף, וּבְדַרוּשֵׁי חו"ל בְּעִנְיַן אוֹתָם
אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת שֶׁל מִזִּיקִין שֶׁהָאָדָם מִמִּית בְּכָל לַיְלָה
עַל יְדֵי הַק"ש שֶׁעַל הַמְּטָה. וְצָרִיךְ הָאָדָם לְכוּן בְּכָל
ק"ש שֶׁאוֹמֵר עַל מִטְּנוֹ, בְּתַקּוֹן עֲוֹן זֶה, וּלְהַמִּית כָּל
אוֹתָם הַגּוֹפִים שֶׁל מִזִּיקִין הַנְּזָכָרִים.

קונטרס ימי השוכבי"ב

עז

וַיֵּשׁ אָדָם שְׁגָדוּל בַּח פּוֹנְתוֹ עַד שְׁיוּכַל לְהִמִּית בְּכָל לַיְלָה אֶלֶף וּקכ"ה, בַּנּוֹכֵר בְּפִרְשֵׁת בְּלֶק (דף רי"א ע"ב). וַיֵּשׁ אָדָם שְׁלֵא יוּכַל לְהִמִּית רַק דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבְמִסְפַּר הַיָּמִים שְׁחָטָא בְּךָ צְרִיף יָמִים אַחֲרָיִם בְּנִגְדָם לְתַקֵּן עוֹזֵן זֶה. וַיֵּשׁ בְּעֵנִין זֶה בְּפִי פְרָטִים, וְאִין אֲנַחְנוּ עֵתָה בְּבֵאוּרָן.

וְנִמְצָא כִּי עֵקֶר הַתַּקֵּוֹן הוּא שְׁיִכּוֹן לְהִמִּית עַל יָדֵי הַק"ש שְׁעַל מְפֹתוֹ אוֹתָם הַגּוֹפִים שֶׁל מְזִיקִים, וְעַל יָדֵי זֶה יִזְכֶּה הָאִישׁ הַזֶּה לְהַעֲלוֹת עִם נַפְשׁוֹ אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת לְמַעְלָה אֶל הַקֹּדֶשׁ, לְתַקְנָם בְּכָל לַיְלָה וְכוּ'. הָאֲרִיף רַבְּנוּ זִיע"א בְּפִרְטֵי תַפְנוּת הַשְּׂיִכּוֹת לְקַרְיַאת שְׁמַע שְׁעַל הַמְּטָה, עֵין שֵׁם בְּדַבְרֵי קֹדְשׁוֹ זִיע"א:

וְכַתֵּב בְּסֵפֶר כְּפֵא אֶלְיָהוּ ז"ל, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

וְהַנְּחָה דַע לְךָ יְדִידִי כִּי עֵתָה בְּזִמְנֵי הַזֶּה לְאוּ כָּל אֶחָד זוֹכֵה לַעֲשׂוֹת פּוֹנְתוֹ שְׁפִדֵר רַבְּנוּ זִיע"א עַל מְכוּנָם, כִּי אִין מִי שְׁיוּכַל לְהַכִּין פּוֹנְתוֹ הָעֵנִין וְהַסּוּד עַל מְכוּנוֹ. וְלִכֵּן הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְאִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי, גָּבַר חֲלָשׁ, יֵרָא וְרַף הַלְבָב, לְהַכְנִים עֲצָמוֹ בְּגִדְרָה זֶה וְלַעֲשׂוֹת פּוֹנְתוֹ רַבְּנוּ הָאֲר"י זִיע"א, שְׁיַעֲשֶׂה הַכּוֹנֵה כְּפִי הַסּוּד אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ בַס"ד, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹרְנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ, אֲכִי"ר:

קונטרס ימי השוכבי"ם

עח

א. הנה תחלת הכל צריך שתדע כי בקריאת שמע זו שאתה אומר על המטה אתה מתקן עצמך מעוון הוצאת שו"ל שיצא מפה, בין באנס בין ברצון בין בשוגג, בין על ידך בין על ידי אחרים. גם אתה מתקן עצמך עוד מעוון הוצאת טפות הנרע שיצאו מפה אחר ששפוטת מתתך ולא שהית עד שיצאו מפה כל הטפין בלם:

ב. וכדי לתקן את כל הנזכר, צריך שתכונ ב' פונות:

פונה א:

צריך שתכונ שבכח קריאת שמע זו שאתה אומר ימותו אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות שעשקה אותם הסטרא אחרא מכח אותם הטפות שיצאו ממני לבטלה.

וכונה ב:

צריך שתכונ עוד שיהזרו אז אותם הנשמות אל הקדשה, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות:

ודברים אלו שהעתקנו בשני סימנים אלו, צריך שיהיו חרותים וסדורים על לוח לבך, וצריך שתלמד לשון רבנו זיע"א שהעתקנו לך בס"ד פמה פעמים, כדי שאז מפילא יהיו הדברים האלו סדורים בכל פרטיהן על לוח לבך, ואז תשביל ותצליח במעשה ידיך:

קונטרס ימי השוכבי"ם

עט

תפלת המחלה והפליחה

ג. וְזֶה הַסֵּדֶר: תְּחִלָּה תִּכְבֹּן לְקִשְׁרֵי נַפְשְׁךָ וּלְדַבְּקָהּ
בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, וְתִמְחַל בְּלֵב וּנְפֶשׁ לְכָל בֵּר
יִשְׂרָאֵל, כִּי זֶה שְׂרֵשׁ וַיְסוּד וְעֵקֶר גְּדוֹל לְקַבְּלַת הַתְּפִלוֹת
וּלְטֹהָרַת הַנְּפֶשׁ. וְאַחַר תֹּאמַר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הֲרִינִי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לְכָל מִי
שֶׁהִכְעִים וְהִקְנִיט אוֹתִי אוֹ שֶׁחָטָא בְּנִגְדִי.
בֵּין בְּגוֹפִי בֵּין בְּמִמּוֹנֵי בֵּין בְּכַבּוּדֵי בֵּין בְּכָל אֲשֶׁר
לִי. בֵּין בְּאַנְסִים בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין בְּשׂוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד
בֵּין בְּדַבּוּר בֵּין בְּמַעֲשֵׂה. בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין
בְּגִלְגּוּל אַחֵר לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל וְלֹא יַעֲנֵשׁ שׁוֹם
אָדָם בְּסִבְתִּי.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנְהוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחָטָא עוֹד. וּמֵה שֶׁחָטָאתִי
לְפָנֶיךָ מְחוּק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲכַל לֹא עַל יְדֵי
יְסוּרִין וְחוֹלָאִים רָעִים: יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנְהוּ צוּרֵי וּגְאֻלֵּי:

שמות קדש ותפלה להרם ולנתין כל הדינים.

אחר כך תבון ותחשב במחשבה שם (תצנע) המסגל לתקון שז"ל, ותערוך תפלה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה ^{יאהדונה} אלהי ואלהי
 אבותי, שבכח סגלת שם (תצנע) וכל
 שמותיך הקדושים היוצאים ממנו, שתהרם
 ותנתין כל הדינים והקלפות הנמשכים מן בלע
 ויזב וחושם, תנור וכירים יתין, ותכניע
 ותמתיק כל גבורות ודיני עג, ותסיר משם
 נפשות ורוחות של כל ניצוצי הנורע והקרי
 והשז"ל לבטלה שיצאו ממני ומכל עמך
 ישראל שלא במקום מצוה. ויהי נעם אדני
 אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו (יכוין
 שהש"ת יחשוב לנו כאילו כווננו כל הכוונות הראויות לכוין
 על דעת רבינו הרש"ש) ומעשה ידינו פוננה עלינו
 (יכוין שהש"ת יחזיר לנו הקדושה שלנו, ואל יצא מתחת
 ידינו שום תקלה ולא שום דבר שאינו מתוקן) ומעשה
 ידינו פוננהו:

אחרי כן תאמר פסוק זה:

נשבע יהוה ^{יאהדונה} ולא ינחם, אתה כהן
 לעולם, על דברתי מלכי צדק:

קונטרס ימי השוכבי"ם

פא

ולאחר תאמר תפלה זו:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהדונהי} אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׂבַכְח סְגֻלַּת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים
הַיּוֹצֵאִים מֵרַאשֵׁי תְבוּת וְסוֹפֵי תְבוּת וְחִלּוּפֵי
תְבוּת דְּפָסוּק: "נִשְׁבַּע יְהוָה ^{יאהדונהי} וְלֹא יִנָּחֵם,
אֲתָה כִּהְיָ לְעוֹלָם, עַל דְּבַרְתִּי מִלְּפִי צֶדֶק",
שֶׁתִּהְרַם וְתִנְתֵּן כָּל הַדֵּינִים וְהַקְּלָפוֹת וְתוֹצִיא
בְּלָעַם מִפִּיהֶם, וְהַשִּׁיג תַּשִּׁיג וְהַצִּיל תַּצִּיל כָּל
הַנְּשֻׁמוֹת וְרוּחֹת וְהַנְּפֹשׁוֹת שֶׁל נִיּוּצֵי הַקָּרִי
וְהַזֶּרַע שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי וּמֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא בְּמִקּוֹם
מִצּוּחַ, וְתַחְזִירֵם אֶל הַקְּדוּשָׁה מְנַקֵּת מִכָּל רָע,
וְאֵת נַפְשׁוֹתֵינוּ תַּטְהֵר:

אב"ג ית"ן

וְיִכּוּיֵן לְהֵרֵם וְלִנְתֵיֵן כָּל הַדֵּינִים וְהַקְּלָפוֹת וְתַנּוּר וְכִירִים,
בְּכַח שֵׁם (אב"ג ית"ן) שֶׁהוּא כְּמִסְפָּר שֵׁם (וצת"י)
דְּחִילוּף שֵׁם עהא"ם בא"ת ב"ש.

אח"כ תְּכַוֵּן הַפְּשׁוּמוֹת הַנּוֹ"ל בְּסִי' א' וּב' (עמוד ע"ו).
וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר תְּכַיְנֹת מַחֲשַׁבְתְּךָ וְרַעֲיוֹנְךָ הַפְּשׁוּמוֹת הַנּוֹ"ל,
תַּפְתַּח פִּיד בְּחֻמְכָּה וְתֹאמַר:

בְּקִשָּׁה לְפָנֵי קְרִיאַת שְׁמַע.

רבונו של עולם, אתה יודע פי עפר אנחנו ולא
 בינת אדם לנו, ואין אנחנו יודעים
 צרופי שמותיך הקדושים וכונת כל הקריאת
 שמע לפי זמנה, וכונת וכל מעשה המצות
 בכל תיחודים וזווגי מדות הקדושות הראויות
 לבא על ידיהן.

לכן יהי רצון מלפניך יהוה ^{יאחדונהי} אלהינו
 ואלהי אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק
 ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא, אל
 עליון, גומל חסדים טובים, קונה הכל וזוכר
 חסדי אבות, מלך עוזר ומושיע ומגן, שתגביר
 רחמיך הרבים וחסדיך הפשוטים עלינו, אנחנו
 עבדיך עמוך בית ישראל בני אברהם יצחק
 ויעקב. ויהיה חשוב ומרצה לפניך קריאת
 פרשת "שמע" ופרשת "והיה אם שמע" ופרשת
 "ויאמר" שאנכי אומר עתה בלילה קדם השנה,
 ויעלה לפניך באלו פונתי בכל צרופי השמות
 הקדושים העולים מתוכה, ובכל תיחודים וזווגי
 המדות הקדושות העליונות הראויות לבא על
 ידיהן. ובכח קריאת פרשת "שמע" ופרשת

קונטרס ימי השוכבי"ם

פג

"וְהָיָה אִם שָׁמַע" וּפְרָשֶׁת "וַיֹּאמֶר" שְׁאֲנִי לֹמֵד
עִתָּה יִתְקַן פָּנָם אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּעֹנוּתִי, וְאֵל יִהְיֶה
עֹוֹנוֹתֵינוּ מְכַדִּילִים בֵּינֵינוּ לְבִינָךְ, וּבָרֵב רַחֲמֶיךָ
וְחֶסְדֶיךָ תְּכַוֵּן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ וְלֵאחֲבָתְךָ
וְתִקְשִׁיב אָזְנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהִי, וְאֵל יַעֲקֹב שׁוֹם
חֶטָּא וְעוֹוֹן וְהִרְהוֹר רַע אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת,
וְתַעֲלֶה לְרִצּוֹן לְרִיחַ נִיחּוֹחַ לְפָנֶיךָ. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ.
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ: יִהְיֶה לְרִצּוֹן אֹמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדְוֵנוּ חַי וְקַי וְגַאֲלֵנוּ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֹךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמַתְךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן בְּרִיתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּדֻלָּךְ. עֲשֵׂה
לְמַעַן דָּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן הַדְרָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן
וַיַּעֲוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן זְכָרְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן חֶסְדֶיךָ.
עֲשֵׂה לְמַעַן טוֹבְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה
לְמַעַן כְּבוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן לְמוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
מַלְכוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן נִצְחָךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן סוֹדְךָ.
עֲשֵׂה לְמַעַן עֲזוּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן פְּאָרְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
צְדָקָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
רַחֲמֹנּוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂכִינְתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
תּוֹרָתְךָ:

אמירת "לשם יחוד" לפני קריאת שמע.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (זו"ן יאהדונהי) בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ (שילוב יאההויהה) וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ (שילוב יאההויהה), לְיַחְדָּא שְׁם י"ה (אוי"א) בו"ה (זו"ן) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל וּבְשֵׁם כָּל הַנְּפֹשׁוֹת וְהַרְוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת הַמְתִּיחֶסוֹת אֵל שְׂרֵשׁ נַפְשֵׁנוּ רַחֲנוּ וְנַשְׁמַתְנוּ וּמְלַבְּוִישֵׁיהֶם וְהַקְּרוֹבִים לָהֶם, שְׁמוֹכְלָלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשֵׂיָהּ, וּמְכַל פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשֵׂיָהּ דְּכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה. הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא לְקִרְוֹת פְּרִשְׁת "שְׁמַע" וּפְרִשְׁת "וְהָיָה אִם שְׁמַע" וּפְרִשְׁת "וַיֹּאמֶר" שֶׁתִּקְנוּ לָנוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְאִמְרָם עַל הַמַּטָּה קֹדֶם הַשְּׁנָה, וְהִנֵּה אֲנֹכִי מְכוּן בְּקִרְיַת ג' פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ לְדַעַת רַשְׁב"י הַקְּדוֹשׁ וְלְדַעַת רַבְּנֵי יִצְחָק לִוְרִיא אֲשֶׁכְּנֹוּ הַקְּדוֹשׁ, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם. וְהִי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה. וְהִי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה. וְהִיוּ לְרַצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יִאֲהַדֹנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי.

ואחרי אִמְרָךְ הַתְּפִלוֹת הָאֵלּוּ בַס"ד, אַחַר כֵּן תְּעוֹרֵר בְּמַחְשַׁבְתְּךָ עוֹד בּוֹנֹת הַפְּשׁוּמוֹת הַנְּזָכְרִים לְעֵיל בַס' א' וּבַס' ב' (עמוד ע"ו). וְאִם אִישׁ חָכֵם אֶתְּהָ וַיֵּשׁ לָךְ יְדִיעָה בְּשֵׂרֵשׁ הַסּוּדוֹת, תּוֹסִיף עוֹד תּוֹסֶפֶת בּוֹנָה בְּקִצּוֹר, שֶׁתִּכְוֶן שְׁעַל יְדֵי כַח ק"ש זו שְׂאֶתְהָ לּוֹמֵד, אֲזִי אוֹתָם ג' הַיּוֹ"ת דְּמַלּוֹי

קונטרס ימי השובבי"ב

פה

יודי"ן שָׁהם בְּזֶה (יוד"ד ה"י וי"ו ה"י, יוד"ד ה"י וי"ו ה"י, יוד"ד ה"י וי"ו ה"י). הָעוֹלָיִן רִי"ו אֲשֶׁר בְּדַעַת הָעֲלִיּוֹן מוֹלָא עֲלָאָה הֵם מִשְׁפִּיעִים שְׁפַע גְּדוֹל בְּאוּ"א וְדַעַת שְׁלָהֶם, וְהֵם (פ"י או"א) מְקַבְּלִים מֵאלו ג' הוּיּוֹת דְּמִלּוּי יוּדִי"ן בְּזֶה (יוד"ד ה"י וי"ו ה"י, יוד"ד ה"י וי"ו ה"י, יוד"ד ה"י וי"ו ה"י). יוֹרֵד הַשְּׁפַע עַד הַג' מוֹחִין דְּנוֹקְבָא דו"א, וְעַל יְדֵי כָּל אֵלּוּ הַהַשְּׁפָעוֹת מִתְבַּטְּלִים הַחִיצוֹנִים וּמִתִּים. וְזֶה הַנֶּסֶח הַפּוֹנָה תְּכוּן וְתַחֲשֵׁב בְּדַעְתָּךְ (כְּנוֹכַח עֲמוּד ק"י ע"ש):

וְאִזִּי אַחַר כֵּךְ פִּיךְ תִּפְתַּח בְּחֻכְמָה וְתֹאמַר ק"ש בְּכּוֹנָה, דְּהִינּוּ שְׁתַּבִּין מַה שְּׂאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךְ וּמַה שְּׂאֲתָה אוֹמֵר. וְיוֹתֵר טוֹב שְׁתַּלְמַד הַק"ש מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר, כִּדִּי שְׁבַעַת שְׂאֲתָה מוֹצִיא מִפִּיךְ תִּבְּהַּ מִהַק"ש תִּצִּיר לָךְ אִזּוּ בְּמַחְשַׁבְתָּךְ אוֹתָהּ הַתִּבְּהַּ בְּאוֹתִיּוֹתֶיהָ בְּצוֹרְתָהּ. דְּהִינּוּ, כְּשִׂאֲתָה אוֹמֵר "שְׁמַע" תִּצִּיר אֵת צוֹרֵת הַשִּׁי"ן וְהַמ"ם וְהַעִי"ן כְּמוֹ שְׁהֵם בְּתוֹבִים בְּאַשׁוּרִית לְנִגְדַּ עֵינֶיךָ, וְכֵן עַל זֶה תִּדְרֹךְ בְּכָל תִּבְּהַּ וְתִבְּהַּ עַד הַסּוּף. גַּם תִּפְיט בְּנִקְדוֹת וּמְעַמִּים שְׁעַל כָּל אוֹת וְאוֹת, כְּאֲשֶׁר הֵם מְצִירִים לְפִנֶּיךָ בְּסִדּוּר, וּבְזֶה תִּזְכֶּה שְׁכָּל תִּבְּהַּ וְתִבְּהַּ תִּעֲלֶה מִמֶּשׁ בְּצוֹרְתָהּ לְמַעֲלָה מְעֲלָה כָּל אוֹת לְמִקּוּמוֹ וְשָׂרוּ, לְפַעַל פְּעֻלוֹת וְתִקּוּנִים נִפְלְאִים הַצְּרִיכִים אֵלָיו. וְדַבֵּר זֶה הוּא סְגֻלָּה נִפְלְאָה בְּדוּק וּמְנַסָּה לְמַרְגְּלִים עֲצָמִם בְּזֶה, לְכַטֵּל וּלְהַסִּיר מְעֲלָיו בְּזֶה כָּל מַחְשְׁבוֹת הַהֲבִלִים הַטּוֹרְדוֹת וּמוֹנְעוֹת טְהַרְתְּ הַמַּחְשְׁבָה וְהַכּוֹנָה. וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיף הִרְגִּלוּ בְּזֶה בְּק"ש וּבְכָל תִּפְלָה שְׁמַתְפַּלֵּל, יוֹסִיף לוֹ טְהַרְהַר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ בְּתִפְלָה. וְהִיא הַכּוֹנָה פְּשׁוּטִית, וְכֹאֲשֶׁר הַעִיד בְּזֶה הַמֵּרַח"ו זִלְה"ה, וְאִזּוּ מְכַטָּה אֲתָה שְׁתִּשְׁכַּל וְתִצְלִיחַ בְּכָל תִּפְלוּתֶיךָ, וּבְכֵלֶם יִהְיוּ רְצוּיִים לְפָנֶי הַבּוֹרָא וְתִבְרַךְ בְּרִיחַ נִיחוּחַ, אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

קונטרס ימי השוכבי"ם

פו

ה"לשם יהוד" הנזכר נכתב בספר "בן איש חי" (פרשת פקודי שנה א') והוא מספר כתב-יד "כתר מלכות" עיין שם, וכן נהג רבנו יוסף חיים זיע"א.

לְשֵׁם יְהוּד קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה (זו"ן יאהדונהי),
בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ (שילוב יאההויהח), וּרְחִימוּ וּדְחִילוֹ
(שילוב יאההויהח), לְיַחְדָּא שְׁם י"ה (או"א) בּו"ה (זו"ן)
בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהוה אדני) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הֲרִינִי
מִקְבֵּל עָלַי אֱלֹהוֹתַי יִתְבָּרַךְ וְאַתְּכֶתוּ וְיִרְאֶתוּ, וְהֲרִינִי יְרֵא
מִמֶּנּוּ בְּגִין דְּאִיהוּ רַב וְשְׁלִיט עַל כָּלָּא. וְכָלָּא קָמִיהּ כָּלָּא.
וְהֲרִינִי מִמְּלִיכוֹ עַל כָּל אֲבָר וְאֲבָר וְגִיד וְגִיד מִרַמ"ח
אֲבָרִים וְשֵׁם"ה גִּידִים שָׁל גּוּפִי וְנַפְשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי
מִמְּלִכוֹת גְּמוּרָה וְשְׁלֵמָה, וְהֲרִינִי עֶבֶד לַח' יִתְבָּרַךְ. וְהוּא
בְּרַחֲמֵי יוֹצֵנִי לְעֶבְדוֹ בְּלִבְבִי שְׁלֵם וְנַפְשִׁי חַפְצָה, אֲמֹן בֶּן
יְהִי רַצוֹן:

בְּרַכַּת הַמּוֹפִיל

כוונת שם הנז"ל ופסוק נשבע והתפלות אין לומר מליל א' דר"ה עד אחר יו"ט שמיני עצרת, וכן מליל א' דפסח עד אחר יו"ט שבועות.

ברכת המופיל נתקנה בשם ומלכות, וכן הוא כפי דברי רבינו האר"י ז"ל, מפני שעל מנהגו של עולם ניתקנה, כברכת "הנותן לשכוי בינה" שמברך על מנהגו של עולם אפילו שלא שמע קול תרנגול:

קונטרס ימי השוכבי"ם

אמנם הרב הר"ח בספר "בן איש חי" (פרשת פקודי) כתב וז"ל: ברכת המפיל וכו', אך יש נוהגים לאומרה בלא שם ומלכות, מחשש שמא יוכרח להפסיק בדיבור בין הברכה לשינה. והרבה צריך להזהר לכל ידבר בין ברכת המפיל לשינה, דיש כמה פוסקים דס"ל שאם בירך ואחרי כן דיבר הוי ברכה לבטלה. ואם לא ישן כלל והוא לומד מתחילת הלילה, כגון תיקון כרת או לימוד ליל שבועות והושענא רבה, הנה בהגיע הצות צריך לומר ברכות השחר. הו"צ מברכות התורה, שאם לא ישן אין צריך לאומרם עד שיעלה עמוד השחר, אבל שאר הברכות צריך לאומרם. ואם מסופק הוא אם עלה עמוד השחר או לא, לא ילמד, שכן אסור ללמוד בלי ברכה. אך מצד שני לא ישב בטל, אלא יאמר שירות ותשבחות לכורא יברך שמו לעד, יעו"ב.

ברוך: [אם ישן לפני הצות יאמר בשם ומלכות **אַתָּה**

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדוּנָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם]

הַמְּפִיל חֲבִלֵי שֵׁנָה עַל עֵינַי וְתַנּוּמָה עַל

עַפְעָפֵי וּמְאִיר לְאִישׁוֹן בֵּת עֵינַי: יְהִי רָצוֹן

מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדוּנָה יֵאָדוּנָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,

שֶׁתְּשַׁבֵּיבֵנִי לְשָׁלוֹם וְתַעֲמִידֵנִי לְחַיִּים טוֹבִים

וְלְשָׁלוֹם וְתֵן חֶלְקִי בְּתוֹרָתְךָ, וְתַרְגִּילֵנִי

לְדַבֵּר מִצְוָה וְאֵל תַּרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר עֲבָרָה.

וְאֵל תְּבִיאֵנִי לְיַדֵּי חֶטָּא וְלֹא לְיַדֵּי נְסִיוֹן וְלֹא

לְיַדֵּי בְּזִיוֹן. וְיִשְׁלַט בִּי יֵצֶר הַטּוֹב וְאֵל יִשְׁלַט

קונטרס ימי השוכבי"ם

פח

בִּי יִצָר הָרַע. וְתִצְלֵנִי מִיֵּצֵר הָרַע
וּמַחֲלָאִים רָעִים וְאֵל יַבְהִילֵנִי חֲלוּמוֹת
רָעִים וְהִרְהוּרִים רָעִים וְתֵהָא מִטָּתִי שְׁלֵמָה
לְפָנֶיךָ וְהָאֵר עֵינַי פֶּן אֵישָׁן הַמּוֹת. בְּרוּךְ
[אַתָּה יְהוָה] יֵהוּאֲדָמָה יֵאֲחֻדוּנְהִי, הַמְאִיר לְעוֹלָם כֵּלּוֹ
בְּכַבּוֹדוֹ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֲחֻדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁבִבְחָ סְגֻלַּת בְּרַבְתָּ הַמְּפִיל שְׂאֲמֹרְתִי וְכֹל פְּרֻטִיָּה
וְכִנּוּטִיָּה הַנֶּאֱמָרִים עַל יְדֵי בְּנֵיךָ הַיּוֹדְעִים לְכוּן, שִׁיעֵלוּ
כֹּל הַנֶּרֶץ שֶׁל נִיצוּצֵי הַקָּרִי וְהַזֶּרַע שִׁיֵּצְאוּ מִמֶּנִּי וּמִכֹּל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא בְּמִקּוֹם מִצְוָה, וַיַּעֲלוּ מִתּוֹךְ
הַקְּלִיפּוֹת אֵל תּוֹךְ יְסוּד דְּנוֹקְבָא קְדִישָׁא דוֹ"א, וַיֵּאִיר אֲ"א
בְּשֵׁם ע"ב אֵל שֵׁם כ"ן שֶׁבְּנוֹקְבָא בְּהַסְתַּפֵּל הָאֲרַתּוֹ מִשֵּׁם
ס"ג, וּבְכֹל הַהֲאָרָה הֵחִיָּא מִשֵּׁם כ"ן תִּיַסֵּד וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן
וְתַעֲמֹד לְפָנַי הַמְּלֹךְ (פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי) וְתִתְּהַפֵּךְ וְהִתִּיתָ
לְשֵׁם ע"ב: וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

קונטרס ימי השובבי"ם

פט

קריאת שמע

ויאמר אל מלך נאמן:

שמע ישראל יהוה אחד
יהוה אחד יהוה אחד
אלהינו

יכוין למסור עצמו ב"אחר" על קידוש ה' בקבלת ארבע מיתות ב"ד
סקילה שריפה הרג וחנק מד' אותיות הוי"ה וד' אותיות ארנות וליחרם
ע"י ארבע אותיות אהי"ה וע"י ארבע שמות עסמ"ב בזה, וע"י קבלה
זו יתכפרו עונותי ופשעי. אנא ה' הפרד נא מעלינו צד הרע

שביצה"ר ותזככנו ותלבננו בכח היצה"ט ב'ש'כ'מ'ל'ו'

סקילה י א א יוד הי ויו הי ע"ב

שריפה ה ד ה יוד הי ואו הי ס"ג

הרג ו נ י יוד הא ואו הא מ"ה

חנק ה י ה יוד הה וו הה ב"ן

(ויאמר בלחש:) פָּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד.

יכוין בשם מ"ב דאב"ג ית"ץ וכו'

ואהבת' יכוין לקיים מ"ע לאהוב את ה' את

לקיים מצות לא תשא יהוה אחד

יאהרונדי
 אלהיך בכל-לבבך
 ובכל-נפשך ובכל-מאדך: והיו
 הדברים האלה אשר אנכי מצוה
 היום על-לבבך: ושננתם לבניך
 ודברתם במם בשבתך בביתך
 ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך:
 וקשרתם לאות על-ידך והיו
 לטטפות בין עיניך: וכתבתם
 על-מזוזות ביתך ובשעריך:

קונטרס ימי השובבי"ם

עלם	יִלִּי	סִיט	וְהִנֵּה
תִּשְׁמְעוּ	אִם-שָׁמַעַ	אִם-שָׁמַעַ	וְהִנֵּה
כֹּהֵת	אֶכָּא	מִהֶשׁ לֵלֵה	
אֲנֹכִי	אֶל-מִצּוֹתַי	אֶל-מִצּוֹתַי	
הָהֶע	לֹא	אֵלֶד	הִזִּי
לְאֵהָבָה	הַיּוֹם	אֶתְכֶם	מִצּוֹה
הַקִּם	הַרִי	מִבֵּה	יִזַּל
וְלַעֲבֹדוּ	אֱלֹהֵיכֶם	יֵאֱהָדוּנָה	אֶת-יְהוָה וְאֵדָנָה
פֹּהֵל	לוֹ	בְּלִי	לֹא
וּבְכָל-נַפְשְׁכֶם:			בְּכָל-לִבְבְּכֶם
נִתָּה	חֲהוּ	מִלֵּה	נִלְךְ
יֹרֵה	בְּעֵתוֹ	מִטֶּר-אַרְצְכֶם	וְנִתַּתִּי
רִי	שֵׁאָה	יֵרֵת	הָאֵא
וְתִירֶשְׁךָ	דִּגְנְךָ	וְאִסְפֹּת	וּמִלְקוֹשׁ
יְחוּ	וּשְׂר	לְכַב	אוֹם
בְּשֹׁדְךָ	עֵשֵׁב	וְנִתַּתִּי	וַיִּצְהַרְךָ:
אֲנִי	מִנְד	כּוֹק	לֵהח
הַשְּׁמֵרוּ	וּשְׁבַעְתָּ:	וְאִכְלֹת	לְבַהֲמֹתֶךָ

קונטרס ימי השוכבי"ם

צב

חַעֲם רַהֵעַ יִיז יְפַתָּה לְבַבְכֶם הַהֵה וּסְרֹתֶם מִיְכּ

וְעַבְדֹתֶם וּלְךָ אֱלֹהִים סָאֵל אַחֲרַיִם

וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם עָרִי עֲשֵׂל מִיָּה לְהֵם: וַחֲרָה (יִפְסִיק מֵעַט) יִפְסִיק

וְהוּ דְנִי אֶפֶי־יְהוָה וְהַחֲשׂ בְּכֶם עַמִּם יֵאֱהַרְוֵנִי וְעֲצָר

נָנָא נִית מְבָה פּוּי וְלֹא־יִהְיֶה נַמֵּם מְטָר

יִיל קָרַח מְצָר וּמִבּ יְהֵה לְאֵה אֶת־יְבוּלָהּ

עֲנוּ מַחֲוּ דַמְבִּי מִנְק וְאֶבְדֹתֶם מְהָרָה מְעַל הָאָרֶץ

אִיעַ חָבוּ רֵאָה יֵאֱהַרְוֵנִי הַטָּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן

הָיִי מוֹם אֵה אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהִים לְכֶם: וְשִׁמְתֶם

עַל־לְבַבְכֶם אֵה וְעַל־נַפְשְׁכֶם הֵה וְקִשְׁרֹתֶם

אֲתֶם לְאוֹת עַל־יְדֵכֶם וְהָיוּ
 לְטוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדַתֶּם
 אֲתֶם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם
 בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתּוֹךָ בַּדֶּרֶךְ
 וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם
 עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן
 יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל
 הַאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 לְאַבְתֵּיכֶם לְתֵת לָהֶם פִּימֵי הַשָּׁמַיִם
 אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
 עַל־הָאָרֶץ:

קונטרס ימי השוכבי"ם

צד

(מכאן יכוין שם ע"ב דויסע ויבא ויט ביושר כולם)

סבטן	עאמ	י"י	ו"ו
אַל-מִשֶׁה	יֵאָהֳרֹנְהוּ	יְהוָאֱדֵנָה	וַיֹּאמֶר
אנא	ליה	מבש	
אַל-בְּנֵי	דְבָר	לְאָמֹר:	
יצל	המע	אנד	החי
לְהֵם	וְעָשׂוּ	וְאָמַרְתָּ	יִשְׂרָאֵל
כבי	לוו	הי	מרה
לְדֹרֹתֵם	בְּגִדֵיהֶם	עַל-בְּנֵי	צִיצֵת
מנה	יחי	פנל	ליו
פְּתִיל	הַכִּנָּף	עַל-צִיצֵת	וְנָתַנּוּ
שאה	ירת	השא	חהנ
וְרֵאִיתֶם	לְצִיצֵת	לְכֶם	תִּכְלָת:
להח	י"ו	ליב	רלי
יְהוָאֱדֵנָה	אֶת-כָּל-מִצּוֹת	אֹם	אֲתוּ
חום	אני	מנד	כעק
וְלֹא-תִתּוּרֻוּ	אֲתֶם	וְעִשִּׂיתֶם	יֵאָהֳרֹנְהוּ
מכך	השה	יחז	רהע
עֵינֵיכֶם	וְאַחֲרָי	לְבַבְכֶם	אַחֲרָי

קונטרס ימי השוכבי"ם

צה

עאל	ערי	סאל	ייה	וול
למען	אחריהם:	זנים	אתם	אשר-אתם
עלם	דלי היש	והו	ועשיתם	מתק
את-כל-מצותי	את-כל-מצותי	ועשיתם	ועשיתם	תזכרו
פאי	מלה	נות	קדשים	נהא
אני	לאלהיכם:	קדשים	קדשים	והייתם
הבח	ירל	יאהדונהי	יהוואדנה	נקם
אשר	אלהיכם	יהוואדנה	יהוואדנה	יהוואדנה
עלו	יאה	והב	הוצאתי	מזר
מצרים	מארץ	אתכם	הוצאתי	הוצאתי
חוו	אלע	מבק	לכם	מזי
יהוואדנה	אני	לאלהים	לכם	להיות
יאהדונהי	יאהדונהי	יאהדונהי	אלהיכם:	יאהדונהי
	מהם	הלי	אלהיכם	אלהיכם
	אלהיכם	אמת.	אלהיכם	אלהיכם

קונטרס ימי השוכבי"ם

צו

תפילות לאחר קריאת שמע

ודע כי אחר שיקרא קריאת שמע על המטה בכוונה הנז"ל, אז אחר כך יאמר ארבעה פסוקים הללו:

יַעֲלֶזוּ חֲסִידִים בְּכְבוֹד, יִרְנְנוּ עַל מְשֻׁכְבוֹתָם:
רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם, וְחָרַב פִּיפְיוֹת בְּיָדָם:
הִנֵּה מִפְּתוֹ שְׁלֹשְׁמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ,
מִגְּבֵרֵי יִשְׂרָאֵל: כִּלְמָה אֶחָזִי חָרַב מְלֻמְדֵי מְלַחְמָה,
אִישׁ חָרְבוּ עַל יָרְכוֹ מִפְּחָד בְּלִילוֹת:

יחזור מפסוק "הנה מטתו" ג' פעמים, יען כי הם יש בהם עשרים תיבין, ג"פ יש בהם ששים תיבין. והם הששים גיבורים עצמם הנזכרים באלו הפסוקים. ואחר כך יאמר שלשה פסוקים דברכת כהנים שיש בהם ששים אותיות, והם גם בסוד ששים גיבורים הנזכרים.

יְבָרְכֶךָ יְהוָהּ יֵאָהֳדוּנְהִי וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָהּ
יֵאָהֳדוּנְהִי | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנְךָ: יִשָּׂא יְהוָהּ
יֵאָהֳדוּנְהִי | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שָׁלוֹם: (ג' פעמים)

ואחר כך יאמר "יושב בסתר עליון" וכו' עד "כי אתה ה' מחסי", והם ששים תיבין גם כן.

יֹשֵׁב בְּסֹתֵר עֲלִיוֹן, בְּצִל שֵׁדֵי יִתְלוֹנָן (צבאר"ת):
אָמַר לַיהוָהּ יֵאָהֳדוּנְהִי מַחְסֵי וּמְצוּדָתֵי אֱלֹהֵי

קונטרס ימי השוכבי"ב

צז

אֶבְטַח בּוֹ (מיכא"ל אגל"א גברי"אל) בְּשֵׁם (שד"י יוה"ך כל"ך
יהו"ה ה"ו): כִּי הוּא יִצְיִלְךָ מִפֶּחַ יְקוּשׁ מְדַבֵּר הַזֹּאת:
בְּאַבְרָתוֹ יִסֹּף לְךָ (לי פלוני בן פלונית) וְתַחַת בְּנַפְיוֹ
תִּחַסֶּה, צָנָה וְסִחָרָה אֲמַתּוֹ (מטטרון אמת"אל) בִּשְׁם
(שד"י יוה"ך כל"ך יהו"ה): לֹא תִירָא מִפֶּחַד לַיְלָה, מִחֵץ
יְעוֹף יוֹמָם (בתו"אל): מְדַבֵּר בְּאֶפֶל יַחֲלֶךְ, מִקְטָב
יִשׁוּד צְדָהָרִים (דומי"אל צורי"אל): יִפֹּל מִצְדָּךְ אֶלֶף
וּרְבָבָה מִיְמִינֶךָ, אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ (סמ"אל): רַק בְּעֵינֶיךָ
תִּבְיט, וְשִׁלְמַת רִשְׁעִים תִּרְאֶה (מרי"אל): כִּי אֶתָּה
יְהוָה יִהְיֶה יֵאָדוּנָה יֵאָדוּנָה (עד כאן ששים תיבין).
(ומכאן יש אומרים) עֲלִיּוֹן שְׁמַת מְעוֹנָךְ (צועי"אל): לֹא
תִאָּנֶה אֵלֶיךָ רָעָה. וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַחֲלָךְ: כִּי
מִלְּאָכְיוֹ יִצְוֶה לְךָ (יוה"ך) לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ (כל"ך
שמרי"אל שיאלשי"אל הל"ך): עַל כַּפַּיִם יִשְׂאוּנָךְ. פֶּן תִּגְוַף
בְּאֶבֶן רִגְלֶךָ (תרי"אל): עַל שַׁחַל וּפְתָן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמָם כְּפִיר וְתַנִּין (רחו"ם אינגי"אל): כִּי בִי חָשַׁק
וְאֶפְלַטְהוּ. אֲשַׁנְּבְּהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי (יהו"ה): יִקְרָאֵנִי
וְאֶעֱנֶהוּ. עֲמוֹ אֲנֹכִי בְּצָרָה (שעשי"אל) אֲחַלְצֶהוּ
וְאֶכְבְּדֶהוּ: אַרְךָ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֶהוּ. וְאַרְאֶהוּ
בִישׁוּעָתִי:

סדר הודוי לאחר קריאת שמע

אחר כך תהיה ממארי דהושבנא ותחפש ותפשפש במעשים אשר לא טובים וביטול תלמוד תורה כנגד כולם. ותתחרט ותתודה עליהם ותאמר הודוי בהכנעה רבה ובכפיפת ראש ובקול בוכים ובדמע לב על מנת שלא לשוב לכסלה על סדר כ"ב אותיות התורה וחמישה אותיות מנצפ"ך לטהר פגם האותיות, ומה טוב ומה נעים לומר לפחות פעם אחת בשבוע סדר הודוי בארוכה ולהזכיר כל פרטי החטאים והעוונות, ולהשוב ולעיין כל פרטי הודוי אחת לאחת על איזה מהן צריך תיקון ועל איזה מהן צריך להיזהר ולמשוך ידו, ולעשות גדר וסייג ומשמרת למשמרת ויקבל על עצמו לשמור ולקיים בכל תוקף ולא יעבור כי אז בעזרת השם יתברך יעשה פרי למעלה ונרצה לו לכפר עליו, ככה יעשה האיש החפץ חיים הרוצה בתשובה ובה יזכה ויירש טובה וברכה לעולם הבא:

ויתחיל ויאמר:

לְשֵׁם יְהוָה קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחֻדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיְהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה אֲנִכִי בָּא לְקִיּוּם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַדְּוִי בְּעַדִי וּבְעַד כָּל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַחַיִּים וְהַמְּתִים בְּדַכְתִּיב אִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל חַטָּאת הָאָדָם לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה יֵאָדוּנְהִי וְאֲשַׁמָּה הַנְּפֹשׁ הַהוּא וְהַתְּוֹדוֹ אֵת חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ:

אָנָּה יְהוָה יֵאָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ. וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְּבָנוּ מִתְחַנְתְּנוּ. שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וּקְשָׁה עֲרָף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדוּנְהִי

קונטרס ימי השוכבי"ם

צט

אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא הטאנו. אבל
הטאנו. אנחנו ואבותינו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי. העוינו.
והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר.
יעצנו רע. פזבנו. לצנו. מרדנו. מרינו. נאצנו.
נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו.
צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו.
תעבנו. תעינו ותעתענו. בטלנו ולא קימנו
מאתים וארבעים ושמונה מצות עשה וענפיהם.
ומדברי קבלה ודברי סופרים: עברנו על שלש
מאות וששים וחמש מצות לא תעשה דאורייתא
וענפיהם, ומצות מדברי קבלה ומדברי סופרים
וענפיהם, בהרהור במחשבה, בראיה ובשמיעה,
בקלא ובריחא, בדבור ובמעשה, בגלגולים אלו
ובגלגולים אחרים. חמדנו נשי חברנו ובתייהם
וממונם. נאפנו בכל מיני נאוף ושחתנו זרע
קדש. ואת זכר משכבי אשה שכבנו ונשכבנו.
הרהרנו הרהורים רעים ביום ובאנו לידי טמאת
קרי בלילה. הקשינו עצמנו לדעת. דברנו דופי
לשון הרע ואבק לשון הרע, ושקר ולצנות
וחנפה ודברים בטלים. דברנו כל דבר האסור

קונטרס ימי השוכבי"ם

ק

לְדַבֵּר. פָּגַמְנוּ בְּכ"ב אוֹתוֹת הַתּוֹרָה וְחָמַשׁ
אוֹתוֹת מִנְצַפְ"ד. בְּטַלְנוּ וְלֹא קִיַּמְנוּ מֵאֲתֵימ
וְאֶרְבָּעִים וְשִׁמּוֹנָה מִצְוֹת עָשָׂה דְאוֹרֵיתָא
וְעִנְפֵיהֶם. וּמִצְוֹת עָשָׂה דְדְבָרֵי קְבֵלָה וְדְבָרֵי
סוֹפְרִים: עֲבָרְנוּ עַל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחָמַשׁ
מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וְעִנְפֵיהֶם, וּמִדְבָרֵי קְבֵלָה
וּמִדְבָרֵי סוֹפְרִים, בְּהִרְהוּר, בְּמַחְשָׁבָה, בְּרֵאִיָּה,
בְּשִׂמְיָעָה, בְּקֵלָא וּבְרִיחָא, בְּתַנּוּעָה, בְּהִלִּיכָה,
בְּרֵמִיזָה, בְּשִׁמוּשׁ, בְּמִשׁוּשׁ, בְּדַבּוּר, וּבְמַעֲשָׂה,
בְּגִלְגּוּלִים אֱלוֹ וּבְגִלְגּוּלִים אַחֲרִים. מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְשָׁנִינוּ וְשִׁלְשָׁנוּ עֲלֵיהֶם
כַּמָּה פְּעָמִים אֲנַחְנוּ וְכָל אֶחָד מִרַמ"ח אֲבָרִים
וְשִׁס"ה גִּידִים וּמַח עֲצָמוֹת שֶׁל גּוֹפְנוּ נִפְשָׁנוּ
רוּחָנוּ וְנִשְׁמַתָּנוּ שֶׁמְכַלְלוֹת אֲבִי"ע מִכָּל פְּרִטֵי
אֲבִי"ע דְכָל פְּרָצוּף וְסִפְיָרָה דְפְרִטֵי אֲבִי"ע
דְפְנִימִיּוֹת וּדְחִיצוֹנִיּוֹת וּפְנִימִי מִקִּיף דִּישָׁר
וְעִגּוּלִים, וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים
וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי
אַמֶּת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

קונטרס ימי השוכבי"ב

קא

יבון שהוא עומד בפני בית דין ונדון לפניהם ונתחייב ארבע מיתות בית דין סקילה, שרפה, הרג, הנק, והוא מקבלם בסכר פנים יפות ויאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ^{יאחדנתי} אלהינו ואלהי אבותינו שאם חטאתי לפניך ופגמתי באות יו"ד דהוי"ה ובאות אל"ף דאדני ונתחייבתי סקילה הריני מקבל עלי סקילה, ויהי רצון שתהיה נחשבת לפניך קבלתי זאת כאלו נסקלתי בפעל בבית דין הגדול שבירושלים ויתיחדו שמותיך הקדושים ברצונך ושם קדשך דע"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י יאיר ברצונך בעולם האצילות ואל יהי מונע. ואם חטאתי לפניך באות ה' ראשונה דהוי"ה ובאות ד' דאדני ונתחייבתי שרפה הריני מקבל עלי שרפה, ויהי רצון שתהיה נחשבת לפניך קבלה זאת כאלו נשרפתי בפעל בבית דין הגדול שבירושלים ויתיחדו שמותיך הקדושים ברצונך ושם קדשך דס"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י יאיר ברצונך בעולם הבריאה ואל יהי מונע. ואם חטאתי לפניך ופגמתי באות ו' דהוי"ה ובאות נ' דאדני ונתחייבתי הרג הריני מקבל עלי הרג ויהי רצון

קונטרס ימי השוכבי"ם

קב

שִׁתְּהִיָּה נְחֻשְׁבֶת לְפָנֶיךָ קִבְּלָתִי זֹאת כְּאֵלֹו
נְהַרְגָתִי בַּפֶּעַל בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם
וְיִתְיַחְדוּ שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים בְּרִצּוֹנְךָ וְשֵׁם קְדֻשָּׁךָ
דמ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א יֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם
הַיְצִירָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ. וְאִם חָטָאתִי וּפְגַמְתִּי
בְּאוֹת ה' שְׁבִשְׁם הַיְי"ה וּבְאוֹת י' דֹּאֲדָנִי
וְנִתְחַיְבֶתִי חֲנֹק הַרִינִי מִקְּבֹל עָלַי חֲנֹק וִיְהִי רִצּוֹן
שִׁתְּהִיָּה נְחֻשְׁבֶת לְפָנֶיךָ קִבְּלָתִי זֹאת כְּאֵלֹו
נְחַנְקָתִי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם וְיִתְיַחְדוּ
שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים בְּרִצּוֹנְךָ וְשֵׁם קְדֻשָּׁךָ דב"ן
יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה יֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הָעֵשְׂיָה
וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ. וִיְהִי רִצּוֹן שִׁתְּחַשֵּׁב לְפָנֶיךָ קִבְּלָה
זוּ וּמְסִירָה שְׁמִסְרָתִי אֶת עֲצָמִי לְקִבֹּל אַרְבַּע
מֵיתוֹת בֵּית דִּין כְּאֵלֹו נַעֲשֶׂה בִּי בַּפֶּעַל בְּבֵית
הַדִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם לְכַפֵּר עָלַי כָּל עֲוֹנוֹתִי
וְלִתְקַן כָּל הָעוֹלָמוֹת שְׁפַגְמָתִי בָּהֶם וּבְסִגְלַת
הַדְּוִי הַזֶּה יִתְגַּלוּ הַחֲסִדִים בְּרִצּוֹנְךָ וְתִרְצָנִי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קג

תפילת אנא בכח ופסוקי תפילות

יאמר תפילת "אנא בכח" כולה בכל לילה, ואחר שסיים לאמרה יחזור לומר הפסוק שכנגד אותו לילה ג"פ, ויכוין בשם היוצא מאותו פסוק של אותו הלילה, כפי המסודר כאן:

ליל א':

אָנָּא בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ן)

ליל ב':

קַבֵּל רַנַּת עַמּוֹךְ שֶׁגִּבְנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)

ליל ג':

נָא גְבוֹר דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ כְּבַבְתָּ שְׁמַרְם: (נג"ד יכ"ש)

ליל ד':

בְּרַכְּם טַהֲרֵם רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תָּמִיד גְּמִלֵם: (כט"ר צת"ג)

ליל ה':

חֲסִין קְדוֹשׁ בְּרוּב טוֹבְךָ נִהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)

ליל ו':

יַחֲיד גֵּאֵה לְעַמּוֹךְ פִּינָה זוֹכְרֵי קְדְשֶׁתְךָ: (אב"ג ית"ן)

ליל ז':

שְׁוַעֲתָנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:

(יג"ל פד"ק)

בלחש - בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:

קונטרס ימי השוכבי"ם

קד

ואחר כך יאמר תפלה זו:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲלֶה נַפְשִׁי וְכָל הַנְּפֹשׁוֹת הַבָּאִים
מִשְׂרָשָׁה וְכָל נַפְשׁוֹת עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַשִׂי"ה
לִיצִיר"ה עִם נַפְשׁוֹת בְּנֵיךָ הַיּוֹדְעִים וּמְכַוְּנִים כַּהֲגֹן
עַל יְדֵי שֵׁם הַשּׁוֹלֵט בְּזֶה הַלֵּילָה:

(א) אב"ג ית"ץ. (ב) קר"ע שט"ן. (ג) נג"ד יכ"ש.
(ד) בט"ר צת"ג. (ה) חק"ב טנ"ע. (ו) יג"ל פוז"ק.
(ז) שק"ו צי"ת:

וְאַתָּה הָאֵל, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּסִתְרֵי פָּנֶיךָ תַּכְסֵם
וּבְצִלַּת בְּנֵיךָ תַסְתִּירם, וּתְזַכֵּם לְעֹלוֹת אֵל מוֹל
הַדָּרַת כְּבוֹדְךָ בְּכַח שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. וְיִהְיֶה רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי שִׁיעֲלוּ נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְכָל
הַנְּפֹשׁוֹת וְהַרוּחֹת הַבָּאִים מִשְׂרָשָׁם וְכָל נַפְשׁוֹת
וְרוּחֹת עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מִיצִיר"ה לְבְרִיא"ה, עִם
נַפְשׁוֹת וְרוּחֹת בְּנֵיךָ הַיּוֹדְעִים וּמְכַוְּנִים כַּהֲגֹן עַל יְדֵי
שֵׁם הַשּׁוֹלֵט בְּזֶה הַלֵּילָה:

(א) אב"ג ית"ץ. (ב) קר"ע שט"ן. (ג) נג"ד יכ"ש.
(ד) בט"ר צת"ג. (ה) חק"ב טנ"ע. (ו) יג"ל פוז"ק.
(ז) שק"ו צי"ת:

קונטרס ימי השובבי"ב

קה

וְאַתָּה הָאֵל, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּסֵתֶר פְּנֶיךָ תִּכְסֶם
וּבִצֵּל בְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵם, וּתְזַכֶּם לְעֹלֹת אֵל מוֹל
הַדֶּרֶת כְּבוֹדְךָ בְּכַח שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. וַיְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדָּוֶהי שְׁיַעֲלוּ נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְכָל
נַפְשוֹת וְרוּחוֹת וְנִשְׁמוֹת עִמָּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִבְּרִיאָה
לְיִסוּד דְּמַלְכוּת קַדִּישָׁא דְיַזְעִיר אֲנַפִּין דְּאַצִּילוֹת, עִם
נַפְשוֹת וְרוּחוֹת בְּנֵיךָ הַיּוֹדְעִים וּמְכַוְּנִים כְּהִגָּן עַל יְדֵי
שֵׁם הַשּׁוֹלֵט בְּזֶה הַלִּילָה:

וְאַתָּה הָאֵל, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּסֵתֶר פְּנֶיךָ תִּכְסֶם
וּבִצֵּל בְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵם, וּתְזַכֶּם לְעֹלֹת אֵל מוֹל
הַדֶּרֶת כְּבוֹדְךָ בְּכַח שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. בְּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ויש אומרים שני מזמורי תהילים אלו

תהילים פרק נ"א

לְמַנְצַח מְזֻמֹּר לְדָוִד: כְּבוֹא אֱלֹהֵי נֹתֵן הַנְּבִיא
כַּאֲשֶׁר בָּא אֵל בַּת שֶׁבַע: הִנְנִי אֱלֹהִים
כְּחַסְדְּךָ כָּרֵב רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעֵי: הַרְבֵּה {הַרְבֵּה}
כְּבִסְנִי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי טַהַרְנִי: כִּי פִשְׁעֵי אֲנִי
אָדַע וְחַטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד: לֵךְ לְבִדְךָ חַטָּאתִי
וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּדַבְרְךָ
תִּזְכָּה בְּשִׁפְטֶיךָ: הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָתִי וּבַחֲטָא

קונטרס ימי השוכבי"ם

קו

יְחַמְתַּנִּי אֱמִי: הֵן אָמַת חֲפָצָת בַּטְּחוֹת וּבִסְתָם
חֲכָמָה תּוֹדִיעַנִי: תַּחֲטָאֲנִי בְּאִזּוֹב וְאַטְהֵר
תִּכְבְּסֵנִי וּמְשַׁלֵּג אֶלְבִּין: תִּשְׁמִיעַנִי שִׁשׁוֹן
וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דְּכִיתָ: הִסְתֵּר פְּנֵיךָ
מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנֹתַי מָחָה: לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי
אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי
מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי: הִשִּׁיבָה לִי
שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמַכֵּנִי: אֲלַמְּדָה
פִּשְׁעִים דְּרָכֶיךָ וַחֲטָאִים אֲלִיךָ יִשׁוּבוּ: הַצִּילֵנִי
מִדְּמִים אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְשׁוּעָתִי תִרְצֵן לְשׁוֹנֵי
צַדִּיקְתָּךְ: אֲדַנִּי שִׁפְתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:
כִּי לֹא תַחֲפִץ זְבַח וְאַתְנָה עֹלָה לֹא תִרְצֶה:
זְבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁבְרָה לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה
אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הִיטִיבָה בְּרַצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן
תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם: אֲזוֹ תַחֲפִץ זְבַחִי צֶדֶק
עֹלָה וְכִלִּיל אֲזוֹ יַעֲלוּ עַל מִזְבִּיחֶךָ פָּרִים:

תהילים פרק קכ"א

שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא
עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה יִבְרָא ^{יֵאֱהוֹנָה} עֲשֵׂה שָׁמַיִם
וְאָרֶץ: אֵל יִתֵּן לְמוֹט רִגְלֶךָ אֵל יָנוּם שִׁמְרֶךָ: הַגִּיד
לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה ^{יֵאֱהוֹנָה}

קונטרס ימי השובבי"ם

קז

שִׁמְרֵךְ יְהוָה יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ
הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְבֶּה וְיִרַח בְּלִילָהּ: יְהוָה יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ
יִשְׁמְרֵךְ מִכָּל רָע יִשְׁמֹר אֶת נַפְשֶׁךָ: יְהוָה יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ
יִשְׁמֹר צֵאתְךָ וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

ואחר יאמר:

גִּדְדוּד יִגְדְּנוּ וְהוּא יִגְדֵ עֵקֵב: עֵקֵב יִגְדֵ וְהוּא
גִּדְדוּד גִּדְדוּד: ג"פ

אִם תִּשְׁכַּח לֹא תִפְחָד וְשִׁכְחָתָּ וְעָרְבָה שְׁנֹתֶיךָ:
לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי יְהוָה יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ
יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ יִאֲחֲזֶנְךָ
יְהוָה יִאֲחֲזֶנְךָ לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי: ג"פ

אֲתָה סֵתֵר לִי (ר"ת סא"ל יכוין יאחזונה) מִצָּר
תִּצְרְנִי רְנִי פִלֵט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: סֵלָה
תְּסוּבְּבֵנִי פִלֵט רְנִי תִצְרְנִי מִצָּר לִי סֵתֵר
אֲתָה: ג"פ

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַ שְׁמֹחוֹת אֶת פְּנֵיךָ
נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח:

קונטרס ימי השוכבי"ם

קח

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

וּבְנֵי דָן חֲשִׁים: (חשים בגימ' נחש)

אַתָּה תְּקוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנְּנָה כִּי בָא
מוֹעֵד: בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי (ר"ת בא"ר, במספר
יאהלוהתי"ם יאהדונה"י) פְּדִיתְ אוֹתִי יְהוָה יִתְּנָהּ יִתְּנָהּ יִתְּנָהּ (ר"ת
פא"י גימ' יאהדונה"י) אֵל אֲמַת:

ואח"כ תאמר בכל לילה פסוק זה:

קַבֵּל רַנַּת עַמּוֹךְ שֹׁנְנֵנו טְהַרְנוּ נוֹרָא: (ר"ת קר"ע
שט"ן). ויכוין בשם זה שקורע כח השטן שלא יביאני לידי
קרי, ואחר כך תכוין בשם אלו"ה גימ' מ"ב במספר אותיות דמ"ה
דפשוט ומלא דמלא.

יְהוָה יְהוָה

יִוָּד ה' וְאִזְ ה' א

יִוָּד וְאִזְ דְּלִית ה' אֵלַי וְאִזְ אֵלַי וְאִזְ ה' אֵלַי

אחר כך יאמר:

דְּוֹד מְלֹךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם: י"ב פעמים

וְשֵׁם בֵּית אֱשֶׁר יִשְׂרָח: ג' פעמים

נְמוּאֵל: ט' פעמים. שם זה המסוגל שלא יבוא לידי קרי.

קונטרס ימי השובבי"ם

קט

מספר "עין תדהר" שהביא בשם היר"א מספר הכוונות הישן (עין היר"א חלק א' עמ' תתמ"ח)

צריך האדם לתקן ולסדר מטתו במקום כראוי, שתהיה חלל שתחת המטה פנוי, וירחיק ממנו כל מיני טינוף ולכלוך, ולא יניח במראשותיו לא מנעלים ולא מכנסים אע"ג שיהיו חדשים ונקיים, ולא שום ברזל.

וצריך לומר פסוקים אלו:

(תהילים פרק ג)

יְהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי:
רַבִּים אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לּוֹ
בְּאֱלֹהִים סָלַח: וְאַתָּה יְהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי מִגֵּן בְּעַדִּי
כְּבוֹדִי וּמְרִים רֵאשִׁי: קוֹלִי אֵל יְהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי
אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהַר קָדְשׁוֹ סָלַח: אֲנִי שְׁכַבְתִּי
וְאִישָׁנָה הִקִּיצוּתִי כִּי יְהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי יִסְמְכֵנִי: לֹא
אִירָא מִרְבָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלַי: קוֹמָה
יְהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הִבִּיתָ אֶת כָּל
אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָּׁעִים שִׁבְרָתָ: לִיהוָאֲדַמָּה יֵאֲחַדְנָהּי
הִישׁוּעָה: (עד כאן שישים תיבות)

קונטרס ימי השובבי"ם

קי

ואחר כך יאמר פסוקי "ה' צבאות עמנו" ג' פעמים, שיש בהם שישים תיבות.

(תהלים מו, ח)

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדֹנָהּי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֵלָה: (ה' תיבות)

(תהלים פד, יג)

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדֹנָהּי צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹמֵחַ בְּךָ:
(ו' תיבות)

(תהלים כ, ז)

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדֹנָהּי הוֹשִׁיעָה הַמַּלְאָךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם
קְרִיאָנוּ: (ו' תיבות)

אח"כ יאמר ב' פעמים פסוק "עורה כבודי עורה" שיש בהם ששים אותיות.

(תהילים נז, ט)

עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֲעִירָה שָׁחַר:
(ל' אותיות)

עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֲעִירָה שָׁחַר:
(ל' אותיות)

קונטרס ימי השוכבי"ם

קיא

ואחר כל יאמר זה ג' פעמים:

(איכה ג, כג)

חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוֹנַתְךָ: (כ' אותיות)

בְּשָׁלוֹם יַחֲדוּ אֲשַׁכְּבָה וְאִישָׁן, כִּי אֶתָּה יְהוָה
יאהדונהי לְבָדָד לְבָטַח תּוֹשִׁיבֵנִי:

מִימֵינִי מִיכָּאֵל. וּמִשָּׁמְאֵלִי גְבַרִיאֵל. וּמִלְּפָנַי
אוֹרִיאֵל. וּמֵאַחֲוָרֵי רַפְּאֵל. וְעַל רֵאשֵׁי
שְׁכִינַת אֵל:

בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּחִי. פְּדִיתָה אוֹתִי יְהוָה
יאהדונהי אֵל אֲמַת: ב' פעמים

קונטרס ימי השוכבי"ם

ק"ב

כוונת ק"ש שעל המטה

(ע"פ דרוש ז' מדרושי הלילה שה"כ)

הקדמה

ק"ש שעה"מ בכוחה להמית את הגופות הטמאות המלבישים את הנשמות ועסקה אותם הסט"א מכח השז"ל שיצא ממנו לבטלה. וזאת ע"י שתי חרבות: חרב אחד בפס' "שמע ישראל" וכו', וחרב שני בפס' "ברוך שם" וכו'. וכתב רבנו שהוא עיקר התיקון לשז"ל כי התעניות מועילות שלא יכנס לגהנם, אבל עדיין צריך תיקון אחר גדול ממנו, וזהו עניינו להוריד שפע מדעת עליון מזלא דא"א ג' ע"ב אל או"א ודעת

אזוד

בתיבת "אחד" יכוין שמאותם ג' הויות במילוי יוד"ן שכוין בהם העולים בגימ' ר"ו, אשר ירדו מדעת העליון מזלא דארך, נמשכים אל חב"ד דאבא, ומחב"ד דאבא ליסודו, ומיסודו ליסוד דאמא. וזהו הנקרא ר"ו העליון.

$$\text{ר"ו עליון} = \begin{cases} \text{יוד הי ויו הי} \\ \text{יוד הי ויו הי} \\ \text{יוד הי ויו הי} \end{cases}$$

קונטרס ימי השו"ב

קיג

כוונת רי"ו תחתון

בתיבות ברוך שם כבוד מלכותו וכו' (יכוין לחרב השני הנקרא ריו תחתון)

גימ' רי"ו = 216 (בלי אות "ם")

יכוין לעול(ם) ועד [לעו(ם) בלי ה "ם" יחד עם תיבת ועד עולה רי"ו בגימ' וחרב = 216]

וחרב = $\begin{matrix} \text{י} & \text{יה} & \text{יהו} & \text{יהוה} \\ \text{יוד} & \text{יוד ה} & \text{יוד ה} & \text{יוד ה} \end{matrix}$ = $\begin{matrix} \text{י} & \text{יה} & \text{יהו} & \text{יהוה} \\ \text{יוד} & \text{יוד ה} & \text{יוד ה} & \text{יוד ה} \end{matrix}$ = 216 (רי"ו) רי"ו תחתון

ויכוין שיסוד דז"א נותן ליסוד דנוק' הרי"ו התחתון הנ"ל.

והשתא יכוין להוריד משתי החרבות: עליון (מיסוד דאמא)

ותחתון (מיסוד דנוק') הארה גדולה...

רי"ו תחתון

רי"ו עליון

יוד	הי	ויו	הי	י	יה	יהו	יהוה
יוד	הי	ויו	הי	יוד	יוד ה	יוד ה	יוד ה
יוד	הי	ויו	הי				

ומרוב האור הגדול אין הקל' (הגופות הטמאות) יכולים

לקבל את האור הגדול הנשפע עליהם ואז הם מתים,

ולהשמיד ולאבד את כל הגופים הטמאים שנעשו לבושין אל

הנשמות הקד' של השז"ל שלו.

ובאות "ם" (של לעולם ועד) יכוין להעלות עם הנר"ן שלו

את הנשמות שיצאו ממנו לבטלה אל תוך ה "ם" ובו יצטיירו

בארבעים יום בסוד ארבעים יום דיצירת הוולד.

אח"כ יכוין שברמ"ח תיבות של ק"ש לתקן רמ"ח איברים

דנשמות הקרי והשז"ל שיצאו ממנו.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קיד

תפילה מועילה לתיקון הקרי ר"ל

ירמ"י אר"א שימשך שפע רב ואור מהויה
דמילוי יודין שבתיקון נוצר חסד דדיקנא
דא"א, להמתיק מספר אהיה דההין ויוד
אותיותיו, וגם להמתיק מס' ב' שמות
אלהים ואדני וט' אותיותיהם, וגם להמתיק
אלהים דאלפין, וגם להמתיק ש"ך ופ"ר
דינים דז"ן, ותשליך במצולות ים דס"מ
ונחש את כל חטאתינו וכל המשחיתים
אשר נבראו על ידינו, ותמנע אור יניקתם
משמות הקדש אדני אלהים, ובכח תקונא
תליסר דדיקנא ונקה העולה קס"א, וכמס'
אלפים וכמס' אלהים אדני, עם ט'
אותיותיהם והכולל, יעלו כל הנשמות וכל
ניצוצות הקדושה שנתפזרו על ידינו בין
הקלי', חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל,
ויחזרו אל הקדושה כמשפט הראשון,
מנוקות מכל רע ואת נפשתינו תטהר, מכל
החיצונים בל יגשו אלינו ובל יתאחזו
בתפילתנו ובלימוד תורתנו, בכח שילוב שני
שמות אלהים, שעם עשר אותיותיהם
עולים למספר יעקב, וכן מס' נקודות שבהם
והוא יצא לשטן לעומתם להכריתן בהכרת
רשעים, ובכח שם (יְאֶהְיֶה) היוצא מפס' יְהוָה
אֶל הַשָּׁמַיִם יִגְעַר, כלה גרש תגרש עוזו
המקטרגים צרים ומושלים ברשע חייליהם,
והיו כלא היו, יהיו כמוץ לפני רוח וכו', יהיו
לרצון וכו', ויהי נועם וכו'.

יוד ה"י וי"ו ה"י ע"ב

אלף ה"ה יוד ה"ה מס'

אלף ה"ה יוד ה"ה אות'

אלהים אדני מס'

אלהים אדני אותיות

אלף למ"ד ה"א יוד מ"ם

מ נ צ פ ך

דין דין דין דין

אלף ה"י יוד ה"י ונקה

אללהיכם

קונטרס ימי השובבי"ם

קטו

כתב רבנו יוסף חיים בהקדמה לתיקון היסוד בספר "לשון חכמים": זכור ואל תשכח להיות זהיר לומר בכל יום פסוק "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה" י"ז פעמים זה אחר זה, ותכוין ס"ת "אור זרוע לצדיק" בשם קר"ע, וגם בתיבות "ולישרי לב שמחה" יש שם חב"ו, ויועיל לתיקון שז"ל.

אור זרוע לצדיק (ס"ת קר"ע)

וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֹחָה: (חב"ו - חיל בלע ויקיאנו)

ת. ו. ש. ל. ב. ע.

קונטרס

תיקון
הברית

מתוך ספר "גנוי המלך"
להרב הגדול חסידא קדישא ופרישה
אבן הראשה
כמוהר"ר יעקב אבוחצירא זיע"א
ובו ביאור מילת "בראשית" בשבעים פנים
מיוסדים על תיקון הברית

קונטרס ימי השובבי"ם

קיט

תיקון א

בראשית אותיות **ברי"ת א"ש**, בא לרמוז על מי שפגם באות ברית קודש, דהתיקון המועיל לו ביותר שאת, הוא למוד התורה דבזה אתיא תשובה, מעין המשובה, דהוא חיים עצמו באש יצה"ר, תקנתו, יחמם עצמו באש התורה, ועוד אות ברית הוא נקרא, והתורה נקראת ברית, יבא ברית ויכפר על ברית, עוד הברית נקרא טוב, והתורה נקראת טוב, יבא טוב ויכפר על טוב, והנה רז"ל הקשו על מ"ש בזה"ק דלכל עבירות יש להם תשובה, והפוגם באות ברית קדש בהוצאת שז"ל ר"ל אין לו תשובה, ותירצו, דהתשובה תליא באימא עילאה, היינו הבינה, והפוגם בברית, תקנתו הוא לימוד התורה. ובזה הייתי מפרש פסוק "ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב", והוא דידוע דהזרע הוא יוצא מכל האיברים, וידוע דהמוציא שז"ל נקרא רע, כמ"ש "ויהי ער בכור יהודה רע" וגו', וז"א ואשד הנחלים פי' שפיכת הנחלים, והנחלים הם האיברים של אדם ששופכים זל"ז כנחלים, ושפיכת כולם הוא הזרע היוצא מכולם, ומי שעושה כן ופוגם זרעו הרי הוא נטה לשבת ער, שהוא בספק רע, והתיקון שלו הוא, ונשען לגבול מואב, דהיינו יעסוק בתורה ששרשה מאבא, וזהו מואב, קרי ליה מאב. נמצינו למדים, תיקון הברית הוא עסק

קונטרס ימי השוכבי"ם

קכ

התורה, יבא אש ויכפר על אש, הוא ברית אש, מי שפגם בברית, ותיקונו הוא שיעסוק בתורה שנק' אש, והפוגם בברית פוגם בה, לפיכך אין תשובתו תלויה בה אלא באבא, ואבא תלוי בלימוד התורה.

תיקון ב

בראשית ר"ת ת'יקון ב'רית י'היה א'והב ר'ודף ש'לום, שם רמז דעיקר תיקון הברית, שיהיה רודף אחר שלום, משום דבפגם הברית הרים ראש לסט"א הנקרא מחלוקת והכניסה במקום השלום, ובשובו בתשובה ורודף אחר השלום ממילא תיקן אשר עיוות. ועוד י"ל ג"כ ברמז זה, שיעסוק בתורה שנק' שלום, ויבוא שלום ויכפר על פגם הברית הנק' שלום. וזה ג"כ כוונת הפסוק "או יחזיק במעוזי יעשה שלום לי, שלום יעשה לי", טעם הכפל, להורות בא דהפוגם בברית צריך עסק התורה הנק' עז, ועוד יעשה שלום לי שירדוף אחר השלום, כשיעשה כך, שלום היא מדת הברית שפגם בה למעלה, עכשיו יעשה לי, דהיינו יתקן אותה.

תיקון ג

בראשית ר"ת ת'יקון ב'רית י'למד א'חרים ש'לום ר'ב. שם רמז דמתיקון הברית ילמד לאחרים תורה מעין מה שפגם, דפגם הברית הוא מפזר ניצוצות הקדושה לסט"א,

קונטרס ימי השׁוֹבְבִים

קכא

ואחר שובו מלמד תורה לאחרים בזה גורם שמקבץ הקדושה במקום ישראל עם קודש.

תיקון ד

בראשית ר"ת רצוי ברית אחרי שובו ירבה תורה. שם רמז דאם היה רגיל ללמוד תורה אף בעת פגמו בברית, צריך אחרי שובו ללמוד יותר ממה שהיה רגיל ללמוד כדי שיהיה ניכר בפועל שתשובתו תשובה שלמה, ויקח משל ממלך ב"ו דאם כעס על איזה אדם והיה שולח לו דורון, ואח"כ שב אותו אדם ונתחרט למלך והמלך נתפייס לו ומחל לו, צריך אותו אדם שהדורון שיביא לו יהיה יותר גדול. וז"א.

תיקון ה

בראשית ר"ת ריצוי ברית יטרח שיוציא אורות התורה. שם רמז תיקון גדול לפגם הברית שיטרח לחדש חידושים בתורה, וזהו התיקון המועיל, שתחת שהוציא ניצוצות הקדושה והכניסם בסט"א, יטרח עכשיו להוציא ניצוצות הקדושה שם אורות התורה שהיו סתומים יכניסם בתוך הקדושה ותתגלה הארתם. ואפשר לרמוז מ"ש הכתוב, "מבכי נהרות חבש ותעלומה יוציא אור", והנה במילוי ברית כזה בית ריש יוד תו ס"ת תש"י. והוא ס"ת מבכ"י נהרות חב"ש. גם תש"י בא לרמוז דהפוגם

קונטרס ימי השוכבי"ם

קכב

בברית מתיש כח של מעלה ח"ו, ועל זה רמזה התורה, צור ילדך תש"י, דהיינו במה אתה מתיש כח של ילדך, בפגמך בברית שס"ת שלו במילוי תש"י וזה הוא פירוש מבכ"י נהרו"ת חב"ש, דהיינו מי שפגם בברית הרמוז בס"ת מבכ"י נהרות חבש שהם אותיות תש"י הרמוזים בס"ת ברית במלוי כאמור, התיקון לזה הוא יבכה בכיה, יהיו עיניו יזלו דמעות כמעין, וזהו מבכ"י נהרות דהיינו מסיבת הרבות בכי כמו נהרות, בזה יש לו רפואה ותיקון, וזהו חב"ש לשון רפואה. ועוד תיקון אחר, ותעלומה יוציא אור, היינו הדבר שהיה נעלם בתורה, יוציא לאור, והם החידושים שיהיה מחדש בתורה, ובא הרמוז על נכון, מי שפגם בברית ורוצה לעשות ריצוי ותיקון במה שפגם, יטרח לחדש חידושים בתורה.

תיקון ו

בראשית ר"ת ברוב אונים. יזיע רגעים שילמד תורה. שם רמוז שבשעה שעוסק בתורה, יעסוק בכל מאמצי כחו עד שיזיע, כמוש כתב רבינו האר"י זלה"ה, שבה משבר כח הקליפה, ובוה יש תיקון גדול לפוגם בברית, כי תחת שנתן כח לקליפה בפוגמו בברית, עתה בזיעתו שיזיע משבר כח לקליפה בפוגמו בברית, עתה בזיעתו שיזיע משבר כח הקליפה ומוציא בלעה ממנה, ועוד שפגם הברית הוא מחמת החימום שמתחמם ומוציא שז"ל

קונטרס ימי השׁוֹבְבִים

קכג

ועתה שמתחמם ומוציא זיעת גופו בשביל קדושת התורה, תבא זיעה ותכפר על זיעה, וזהו הרמז דמלת בראשית יש בה אותיות ברית ובא הרמז דבעת שילמד בתורה, ילמד בכח עד שיזיע, ובזה מתקן מה שפגם בברית.

תקון ז

בראשית ר"ת תיקון ברית רודף אחר שלום ישראל, שם רמז דמתיקון הברית, להיות רודף אחר שלום ישראל, כי תחת שפיזור ניצוצות הקדושה לסט"א, ישראל שכולם זרע קודש, אם יהיו מפוזרים ומפורדים זה מזה במחלוקת, יטרח לעשות שלום ביניהם ולקרבם זה עם זה באהבה, והיו לאחד, ועוד יזהר שלא יהא מדבר כי אם בזכות ושלום על ישראל, לפי שברית הלשון וברית המעור שקולים הם, ולפיכך מה שפגם בברית המעור, יתקן בברית הלשון, ולהכי פה גימט' מילה לרמז דשקולים הם, ומי שפגם בברית המעור, כשיחזור בשוב יעשה שלום בין בני ישראל, ולא יהיה מדבר כי אם טוב על ישראל, בא הרמז על נכון דתיקון הברית הוא שירדוף אחר שלום ישראל.

תיקון ח

בראשית ר"ת תיקון ברית רודף אחר שפתי ישרים, קרוב למה שאמר בסמוך, דמי שפגם בברית, אחרי שובו

קונטרס ימי השוכבי"ם

קכד

יסגל כמה תיקונים בפיו ויהיו לו לעזור במה שפגם בברית, והוא שישמור פיו ולשונו מדבר ברע, וישתדל לדבר טוב ושלוש, כי זה דרכם של בני ישראל, הישרים והתמימים שומרים את פיהם שמירה מעולה, ואפשר שלזה רמז דהע"ה, "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו", בא לרמוז מי שפגם בברית ורוצה לשוב, תקנתו היא שיעשה טוב בפיו, וזהו שאמר מי האיש החפץ חיים. והנה דידוע דהרשעים אפילו בחייהם קרוים מתים ואין לך מת גדול יותר ממי שפגם בברית קדש, עד שהחמיר בזה"ק ואמר דלית ליה תקנתא בתשובה, ובא לומר דמי שפגם בברית קודש ונדחה מחיים, ורוצה לחזור לחיים, ואוהב ימים לראות טוב שהוא הברית קדש כנז' הנקרא טוב, ועכשיו רוצה לחזור לו לתקנו, תיקונו הוא נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה, דהיינו במה שפגם בברית המעור, יתקן עכשיו שחזר בברית הלשון, שישמור פיו ולשונו מכל דיבור רע, ויסור מכל דבר רע, ויעשה טוב בכל מאמצי כחו, ויבקש שלום וירדפהו, זה תיקון גדול, ובא הרמז ע"ז, דתיקון ברית הוא שירדוף אחר שפתי ישרים, והוא שיסור מכל דבר רע, וישתדל בכל דבר טוב.

קונטרס ימי השובבי"ם

קכה

תיקון ט

בראשית ר"ת רפואת ברית שקרים, תועבה, אמת, ידבר, רמוז דמתיקון הברית צריך שירחיק השקר עד קצה האחרון, ואפילו מי שידבר שקר בפניו, שקץ ישקצנו ותעב יתעבנו ויגער בו ויאמר לו שקר אתה דובר, והאמת ג"כ לא ימנע מלאמרו, לא מפחד ולא מחניפות, וזה תיקון גדול מתקוני הברית, ואפשר דלזה רמז דהע"ה באומרו, "ה' מי יגור באהולך, מי ישכון בהר קדשך, הולך תמים ופועל צדק ודובר אמת בלבבו, לא רגל על לשונו", והכוונה הוא כך, לפי שמצינו בפוגם זרעו הנק' רע לא יכנס במחיצתו של הקב"ה, ובא עכשיו לומר, דמה שאמרתי דהמשחית זרעו לא יגור עם השכינה, אם לא עשה תיקון המועיל. אבל אם עשה תיקון המועיל, יזכה לגור עם השכינה. וזהו שאמר מי יגור באהליך, איזהו הפוגם בבריתו שיזכה לגור באהליך. והראייה שמדבר על מי שפגם בברית, מדאמר יגור, ונאמר בפוגם בברית לא יגורך רע, דאי לא להכי קאתי, היל"ל מי ישב או מי ידור וכיוצא, ועוד דמיותר הוא דהיל"ל מי ישכון באהליך ובהר קדשך, ומדפלגינהו ואמר מי יגור ש"מ ללמדך בא, דאף שאמרתי המשחית זרעו אין מכניסין אתו במחיצתו של הקב"ה, היינו בלי תיקון המועיל. אבל אם עשה תיקון המועיל, יזכה, וזהו תיקון המועיל הולך תמים ופועל צדק, ודובר אמת

קונטרס ימי השוכבי"ם

קכו

בלבבו, ופי' דובר אמת בלבבו, דהיינו שהאמת שבלבבו אינו נמנע בשום אופן מלאומרו כמ"ש, ולא רגל על לשונו, דהיינו לא הלך אחר לשונו לדבר מה שרוצה, רק הוא שלט על לשונו וסר מרע ואינו מדבר רע רק טוב כמ"ש, הרי שמעיקרי תיקון הברית הוא הלשון, ובא הרמז על זה, דרפואת הברית, ירחיק השקר בתכלית ויקרב האמת בתכלית.

תיקון יו"ד

בראשית ר"ת תיקון ברית רודף אחר יראת שמים, לרמוז דעיקר ותיקון וכפרת הברית הוא יראת שמים, והיראה תהיה יראה הפנימית, והיראה הפנימית היא שיחשוב בכל עת שהשכינה כנגדו, ויפחד וירעד ממנו כאדם שעומד לפני השליט תקיף ולא יוכל לפנות מיראתו ימין ושמאל, וכמו שאמר דהע"ה "שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט", וכמו שאמר הנביא "חי ה' אשר עמדתי לפניו", דהיינו דבכל שעה יחשוב כאלו הוא לפני ה', וכשחושב כך האדם, לעולם לא יחטא, והנה נמי יראת עם הכולל גימט' ברית, לרמוז דשניהם שקולים, יראת, ברית ולכן כשיפגום תבא יראת שהיא גמט' ברית ותכפר על ברית, לכן ירבה ביראת שמים. ובא הרמז על נכון, דתיקון ברית ירדוף אחר יראת שמים.

קונטרס ימי השוכני"ם

קכז

תיקון יא

בראשית ר"ת תיקון ברית רדוף אחר יחוד שכינה. לרמוז דהפוגם בברית, בעונו נרגן מפריד אלוף ומפריד השכינה מהקב"ה, ואין פגם יותר מזה, ולכן בשוכני צריך להשתדל בכל עוז לעשות כל דבר הגורם יחוד לשכינה, שאם לא עשה כן שוא שקד לפעול פעולתו, דהעיקר הוא לחבר מה שפירש, ועיקר גדול בזה הוא להרבות צדקה וגמילות חסדים, כי זהו הגורם יחוד לשכינה, לפי שמצינו שהעושה צדקה מיחד שם הוי"ה בשלמות, כמו שארו"ל על והיה מעשה הצדקה שלום" והיה אותיות שם הוי"ה ב"ה. וכן גמילות חסדים יותר מהצדקה, דגמילות חסדים שייכא בין בעשירים בין בעניים. נמצא מי שפגם בפגם הברית ופיזור ניצוצות הקדושה, עתה בפיזור שיפזר ממונו להחיות נפשות הקדושה, באה התשובה מעין המשובה. ואפשר שזה כוונת הכתוב, "פזר נתן לאביונים, צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום בכבוד", דהכוונה כך היא, מי שפיזור ממונו ונתנו לאביונים, צדקתו עומדת לעד, דהיינו זה זכות גדולה הרבה, וכמו שאמו"ל דהמבזבז אין עבירה מכבה אותה מצוה כשאר מצוות, וכיוון דגדול כחה כ"כ, בעל כרחינו נוכל לומר דאפי' על פגם הברית מכפרת, וזה"ש קרנו תרום בכבוד, והקרן הוא הברית, לפי שמצינו ביוסף ששמר הברית נאמר בו "וקרני ראם קרניו, בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ",

קונטרס ימי השוכבי"ם

קכח

והוא דאין אדם יכול לעמוד נגד המקטרגים וללחום עמהם זולת מי ששמר הברית, אבל אם בהיותו פגום, כבר הוא תפוס ביד הסט"א, ואיך יוכל להלחם עמה, לפיכך אמור ביוסף "וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח" הם הסט"א. ועוד י"ל קרנו לשון זיו והדר, כמו שאמור במרע"ה כי קרן עור פניו, לפי שהברית הוא זיו והדר של האדם כמו שאמרוז"ל ע"פ "חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך", שדרשוהו על הברית. עוד י"ל דהברית שייך להקרא קרן שהוא עיקר, ולא ריוח שהוא טפל, וכשארז"ל דעל הברית עומד העולם כמ"ש "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיו", נמצא דעיקר הגוף וקרנו הוא הברית, לפיכך אמר על מי שמפזר ממונו להחיות נפשות אביונים, אף אם פגם בברית כשיחזור בתשובה ויצרף לה פיזור הממון, קרנו שהוא הברית שפגם בו עכשיו ירום בכבוד, והנה גמילות חסדים גימט' ברית, וגם אהבת הצדקה גימט' ברית, לרמוז דמי שפגם בברית, תיקון הוא גמילות חסדים ואהבת הצדקה השוים לברית במספר ובאופן ובענין. ובזה יבא רמז על נכון תיקון ברית, רודף אחר יחוד שכינה הוא גמילות חסדים ואהבת הצדקה.

קונטרס ימי השו"ב

קכט

תיקון יב

בראשית – ר"ת תיקון ברית רחם ירחם אביונים שוממים. בא לרמוז שיתן צדקה בכל עת ובכל זמן, ואפי' מאה פעמים ביום, כמו שאמרו"ל על "נתן נתן לו", ולא ימנע בכל עת כפי אשר תשיג ידו, דבזה בכל יום עושה יחוד לשכינה ומיחד שם הוי"ה אדנ"י ברוך הוא, ובזה מה שפגם ימיו שעברו בפגם הברית, הכל יתוקן וישוב הכל לאיתנו. ובזה יבא הרמז על נכון, תיקון ברית רחם ירחם אביונים שוממים, דהיינו יתן ויחזור ויתן אפי' מאה פעמים ביום, ובזה יתוקן מה שפגם בברית.

תיקון י"ג

בראשית – ר"ת תיקון ברית יהיה אנוש שפל רוח. בא לרמוז דתיקון הברית הוא שיהיה שפל רוח עד קצה האחרון, ויהיה שפל רוח בפני כל אדם, בין בזוי בין מכובד, וכמ"ש התנא ע"ה, "מאד מאד הוי שפל רוח בפני כל אדם", דקדק ע"ה בפני כל אדם, דהיינו בין בזוי בין עילוי, דבזה ניכרת ענוותנותו שהיא אמת. והנה רז"ל אמרו ענוה גימט' סמא"ל דאין מי שישפיל ס"מ כמו הענווה, ומי שפגם בברית הוא נותן יד וכח ומרים ראש לס"מ. ובשובו, ומתנהג במדת הענווה, הוא נוטל תפארת ס"מ ומשפיל ראשו ומתדבק הוא בשכינה, וזה"ש

קונטרס ימי השוכבי"ם

קל

"וענווים יירשו ארץ והתענגו על רוב שלום", דהיינו וענווים יירשו ארץ הם הרודפים אחר מדת הענוה, זוכים לרשת ארץ עליונה שהיא שכינת עוזינו, ארץ חיים, ובזה והתענגו על רוב שלום, שלום הוא הברית, ובא לומר דהענווים אף אם פגמו בברית הנק' שלום, במדת הענווה עם התשובה, יתקנו במה שפגמו בברית הנק' שלום, ונחשב להם כאילו לא פגמו, ומתענגים כאנשים שלא פגמו, וזהו והתענגו על רוב שלום, שהוא הברית. ובא הרמז על נכון, תיקון ברית יהיה שפל רוח.

תיקון יד

בראשית – ר"ת תיקון ברית אנחה יאנח שבר רוח. בא לרמוז כדכתבנו בסמוך. ואלה מוסיף, דמי שפגם בברית תמיד יהיה נאנח ודואג, ומכ"ש דהע"ה "וחטאתי נגדי תמיד", ותמיד יהיה בשברון רוח, ובא הרמז במלת ברית, אותיות תביר, שם רמז דמי שפגם בברית, תיקונו תביר, יהיה שבר רוח, וכיון שיתנהג בשברון רוח, תשובתו לא תשוב ריקם, וכמ"ש דהע"ה "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה". והשבר הוא שישבור לבו ורוחו, הוא גדול מכל יסורין ועונשים שיבואו עליו, וכמ"ש "תחת גערה במבין מהכות כסיל מאה", דהיינו כיוון שהמבין ישבור לבו בגערה ואנחה על מה שעבר

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלא

עליו, זה יותר טוב ממאה מלקיות באין מבין, ובא הרמד
על נכון, תיקון ברית הוא אנחה יאנח בשבר רוח.

תיקון טו

בראשית – ר"ת רפואת ברית ילבש שק אפר תמיד.
בא לרמוז דהפוגם בברית צריך לעשות כל דבר שגורם
לו הכנעה ושברון רוח, ואין לך בזיון ושברון כמו
לבישת השק ושימת האפר. דבזה נראה דנתבזה בעיני
עצמו, והתענית משברת כל תאותו והנאתו, וזהו התיקון
המועיל לו האמתי, ובא הרמד על נכון דרפואת הברית
הוא התענית ולבישת שק ואפר.

תיקון טז

בראשית – ר"ת תיקון רפואת אֹת יבכה בדמעות
שליש. בא להשלים מה שכתבנו בסמוך, דתיקון הברית,
הוא תענית שק ואפר, ועוד צריך להרבות בבכיה כמו
שרמוז רז"ל במלת תשובה עצמה. שהיא ר"ת תענית שק
ואפר בכי הספד, והבכיה דבר גדול עושה למעלה כמו
שאמרו רז"ל שערי דמעה לא ננעלו, והבכי צריך שיהיה
מעומק לבו, דבכי נמי גימט' לב, דהיינו צריך להיות
הבכי מלב, ובזה יתבונן הנלבב דהדמעות תיקון גדול
לפגם הברית, דכמו שהמשחית זרעו ברתיחות וחמימות
גופו, כך הוא תקנתו כשמוציא דמעות מרתיחות וחמימות

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלב

מרוב דאגתו וחרטתו ואנחתו, זו היא כפרתו ותקנתו, ואפשר דלזה רמז דהע"ה "הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע, בא יבא ברנה נושא אלומותיו", והכוונה של הרמז כך הוא, מי שמשך זרעו והשחיתו, הלוך ילך, בתשובה ותורה ומע"ט, והליכה זו של יראת ה' כמ"ש אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה', ובא לומר, אעפ"י שהלוך ילך בתשובה ותורה ומע"ט, מי שמשך זרעו והשחיתו, צריך להיות ובכה נושא, דהיינו שיוסיף, עליו עול ומשאוי, דזהו תיקון גדול, מדה כנגד מדה, יבואו מים רותחין של דמעות, ויכפרו על מים רותחין של השחתת זרעו כיון שעשה כן, בוודאי דתקן מה שפגם, וזה מ"ש, בא יבא ברנה, דהיינו שמח שמחה אחר שמחה, דע"י תיקון זה, נושא אלומותיו, הם סחוטי טיפות הזרע שהלכו לסט"א, עכשיו שעשה התיקון, יחזור הכל לקדושה. ובזה בא הרמז על נכון דתיקון ורפואת הברית הוא שיבכה בדמעות שלישי.

תיקון טו"ב

בראשית – ר"ת רפואת ברית יהיה שוחר אל תפלות. בא לרמוז דמעקרי תיקון הברית יהיה משכים ומעריב לבית הכנסת ערב ובקר וצהרים, דתפלות במקום קרבנות, כמ"ש "ונשלמה פרים שפתינו", ובזה יחשב לו כאלו כל יום ויום מקריב קרבנות, וג"כ תפלות אבות

קונטרס ימי השופרים

קלג

תקנום, וכיון דשלשה פעמים מבקש זכות אבות, זכות אבות מסייעתו, והאבות מבקשים עליו רחמים במה שפגם בברית, ונסלח לו מחטאתו אשר חטא. ועל זה יש לרמוז מ"ש דהע"ה, ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי, "פדה בשלום נפשי" וכו', הכוונה היא ערב ובקר וצהרים היא תפילת שמ"ע שחרית מנחה ערבית, אתפלל ואהמה, דהיינו אהיה נאנח על מה שפגמתי, ומובטח אני שאב רחמן ישמע קולי ויקבל תפילתי ויסלח לי מה שפגמתי בברית, וזהו פדה בשלום נפשי הוא הברית הנקרא שלום, והכוונה שפדה נפשי בשלמות בכל אברים, אפי' שלום שהוא הברית נתקן, ופי' מקרב לי, מכנגד הנלחמים עמי הם המקטרגים עלי מסיבת פגמי עכשיו האל ברחמיו פדאני בשלום, הסתלקו המקטרגים מעלי, ומי גרם לי זה, "כי ברבים היו עמדי", דהיינו אבות העולם שהם רבים ועצומים בתורה ומצות, זכותם עמדי, שאני מתפלל בכל זמן תפלות שתקנו, הם ביקשו עלי רחמים ונתקבלו תפלותי לפני המקום, ובוה יבא הרמז על נכון, דרפואת הברית יהיה שוחר אל תפלות.

תיקון יח

בראשית ר"ת רפואת ברית יהיה שומר אות תפלין, בא לרמוז דמתיקוני הברית ג"כ שיהיה נזהר בתפילין אזהרה גדולה, ויתנהג בהם בקדושה וטהרה כאשר חכמים

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלד

הגידו והם תיקון גדול לפגם הברית, כי הברית נקרא אות והתפילין נקראו אות, יבא אות ויכפר על אות, וג"כ נצטוינו על תפילין להניחם כנגד הלב ובין העינים, ופגם הברית בא מהרהור הלב ומראיית העינים, לפיכך באו התפילין לכפר כפרה שלהם, דהיינו שמניחים אותם על פגם אותו מקום, הם מכפרים יותר, ולזה רמז הכתוב, או יחזק במעוזי יעשה שלום לי, דידוע דהתפילין נקרא עוז, כמו שאמרז"ל ובזרוע עוזו אלו עוז תפילין. ורמז בזה הכתוב דאם האדם הפוגם בברית יחזיק במעוזי שהם התפילין ושמרם בקדושה ובטהרה, בזה יתקן מה שפגם בברית הנק' שלום, וזהו יעשה שלום לי. עוד, י"ל דעל זה רמז הכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, דידוע דבאות ברית רשום שם הוי"ה ב"ה מבפנים ושם שד"י מבחוץ, ושניהם גימ"ט שם, והפוגם בברית פגם בשניהם, וע"י הנחת תפילין הנק' שם הוי"ה ושם שד"י, תיקן מה שפגם, וכל המקטרגים שהיו, מקטרגים עליו, יתבטלו. וזה שאמר הכתוב, "וראו כל עמי הארץ" הם המקטרגים שהיו מקטרגים עליך על שפגמת בברית וקלקלת שם הוי"ה ושם שד"י שהיו חתומים בו, עכשיו ע"י הנחת התפילין הנקרא שם הוי"ה, חזרו שני השמות על תיקונם למקומן הראשון ונתקן הברית, וזהו כי שם ה' נקרא עליך, הם השני שמות שהם בגימט' שם, ובזה ויראו ממך כל

קונטרס ימי השובבי"ם

קלה

המקטרגים ויברחו. ואפשר דלזה רמז ג"כ מ"ש התנא, שלשה כתרסם הם, וכתר שם טוב עולה על גביהן, דשם טוב האמור כאן הוא הברית החתומים בו השני שמות כאמור שהם גימט' שם, דאין לך שם טוב בעולם יותר משמירת הברית, דעיקר היראה תלויה בו, וכמו שאמר הרשב"י ע"ה דמי שאין בו יראה מצד הברית, אין בו יראה כלל. עוד י"ל דהזרע הוא חיים של האדם, והפוגם בו פוגם בחיים שנתן לו הקב"ה, והתפילין הם חיי המלך, וכשמקיימם האדם ושמרם בקדושה ובטהרה, יבאו חיים ויכפרו על חיים. ואפשר דלזה רמז דהע"ה באומר, "השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני", רמז בזה לתיקון פגם הברית, וידוע דהמילה נק' ששון, כמ"ש "שש אנכי על אמרתך". וכבר כתבנו דהברית חתום בו הוי"ה מבפנים ושד"י מבחוץ שהם גימט' שם, והפוגם בברית פוגם בשני השמות. ובקיימו מצות התפילין, ישוב הברית על תיקונו. וז"ש "השיבה לי ששון ישעך", הוא הברית שהוא ישועת אדם, ובזה אני מבקש כפרה על זה ורוח נדיבה תסמכני גימט' תפילין, דהיינו עשה לי סמיכות והחזיר לי הברית על תיקונו ורוח קדושה בשביל התפילין שאני מניח. ואפשר ג"כ דלזה רמז ג"כ באומר, "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו", דהתפילין נק' ה' עוז והברית נק' שלום, ותיקון הברית הם התפילין. לפיכך אמר ה' עוז לעמו הם התפילין, ובזה, ה' יברך

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלו

את עמו בשלום הוא הברית אעפ"י שפגעו בו, כשיקיימו התפילין כהלכתם בקדושה ובטהרה, יכופר להם מה שפגמו בברית הנק' שלום. ובא הרמז על נכון, דתיקון הברית יהיה שומר תפילין כראוי.

תיקון יט

בראשית – אותיות **ירא שבת**, בא לרמזו דתיקון הברית הוא שמירת שבת, דהשבת נק' אות והתפילין נק' אות, יבא אות וכפר על אות, וג"כ ס"ת ברית במילוי כזה, ב"ת רי"ש יו"ד תי"ו, גימט' השבת עם ג' אותיות שבת, דברית ושבת אחד הם, זה תלוי בזה, ובפגמו באחד מהם, בקיום השני עם התשובה יתוקן האחר. עוד אמרו בזוה"ק דההוא צדיק בשביעאה אחיד. דהיינו היסוד תלוי בשבת, ולפי כך הפוגם בברית תיקונו הוא קיום השבת כהלכתו, ואפשר ג"כ רמזו בתורה "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם, ברית עולם", שם רמז דזהו תיקון מי שפגם יקיים קיום השבת כהלכתו, גם ברית המילה גימט' שבת ולפשט המקרא השבת נק' ברית. ובא ברית וכפר על פגם הברית, לרמזו דתיקון פגם ברית הוא קיום השבת באמת, קיום השבת צריך שיהיה כראוי בקדושה ובטהרה ובדבור דדברי תול פוגמים בשבת, וכיון שישמור שבת כהלכתו זהו תיקון פגם הברית, ולפיכך בא הרמז ע"ג ירא שבת, דהיינו

קונטרס ימי השובבי"ם

קלז

שתירא משבת ותשמרנו, ובזה יכופר מה שפגמת בברית הרמוז במלת בראשית.

תיקון כ

בראשית – אותיות **ירא בשת** – בא לרמוז דעיקר תקנת הפוגם בברית בשובו בתשובה, צריך שיהיה מסוה הבושת על פניו, דהיינו שיבוש ויכלם מהקב"ה יבין בלבו דכבודו מלא עולם ואין שום דבר נעלם ממנו צופה ומביט אפילו מחשבות בני אדם, מכ"ש המעשה, ועל זה אמרו רז"ל העובר עבירה בסתר כאלו דוחק רגלי השכינה, מאחר דמלא כל העולם כבודו, וע"ז נאמר ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו, ודרשו רז"ל זה הבושה, דעיקר היראה, ומכניעת החטא היא הבושה, והבושה היא שידע שהשי"ת רואהו ומביט בכל מה שהוא עושה וכמ"ש דהע"ה "שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט", דהיינו כשאשים השכינה בין עיני תמיד וחושב שהוא מביט ורואה בי בכל מה שאני עושה, ממילא כי מימיני בל אמוט, והאמונה הזאת צריך שיקשרנה האדם בלבו שהשי"ת רואה בו, וכיון שיחשוב שהוא רואה בו בודאי שיבוש ויכלם ממנו באמת. אם לא יתבונן ויאמן שהשכינה כנגדו, לא תהיה לו בושה, וע"ז אמרו בעלי המוסר, האמונה והבושה נצמדות, בהתבטל אחד מהן, תתבטל האחרת. דאם אין לו בושה, אינו

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלח

מאמין שהשכינה כנגדו. ואם אינו מאמין שהשכינה כנגדו, מאין תהיה לו הבושה. נמצא שזה תלוי בזה, לכן צריך שיקבע האמונה בלבו כדי שיהיה מסוה הבושה בין עיניו. וכיון שיתבושש ויכלם ממה שפגם בברית ויבוש להבא מלפגום בברית, זו היא תקנתו. והנה ג"כ ברית המילה גימט' בש"ת, לרמוז כי תיקון פגם הברית הוא הבשת, ולפיכך בא הרמז על נכון ירא בש"ת, והברית רמוז במלת בראשית.

תיקון בא

בראשית – ר"ת רפואת ברית תרבה אורה יראה שלמים. שם רמז כי עיקר כל תיקוני האדם במה שפגם הוא בשובו בתשובה תהיה מאהבה, כי אין למעלה מהשב מאהבה, כמ"ש רז"ל השב מאהבה זדונות נעשות לו כזכיות. בוא וראה כמה גדול כחו של השב מאהבה, ושאפילו זדונות נעשות לו כזכיות, ולפיכך אפי' אם פגם בברית ושב בתשובה מאהבה, מובטח לו שכל זדונות נעשות לו כזכיות, וצריכה האהבה שתהיה מיראה, כמ"ש וגילו ברעדה. ולפי מה שאמר רבינו האר"י ז"ל דכשתחלק יראה ואהבה כזה יו"ד רי"ש מיראה, אל"ף ה"א מאהבה, הרי יראה, נשאר אל"ף ה"א מיראה בי"ת ה"א מאהבה הרי אהבה, להורות דשניהם בעינן בלי

קונטרס ימי השוכבי"ם

קלט

פירוד. ובא לרמוז על נכון דרפואת ותיקון הברית הוא שירבה ביראה ואהבה ושלוש.

תיקון כ"ב

בראשית – ר"ת אות תפארת יברך ברכות שלם. שם רמז דתיקון פגם הברית הוא שיזהר לשמור כל הברכות שיברך אותם בכוונה באהבה וביראה בלב שלם בנחת בלי מהירות, וזהו תיקון גדול. והטעם, דכל הברכות יש בהם יחוד הוי"ה אדנו"ת, והפוגם בהם עשה פרוד בהוי"ה ואדנו"ת, וגם כן הברית נק' שלום והפוגם בו פוגם בהוי"ה ואדנו"ת, שהם בהכאה זה עם זה גימט' שלום. וכשחוזר בתשובה ויהיה מברך הברכות, בזה מיחד הוי"ה אדנו"ת שהם גימט' שלום. ובא הרמז על נכון, דתיקון אות תפארת שהוא הברית, יברך הברכות בכוונה ובלב שלם.

תיקון כג

בראשית – ר"ת תיקון רפואה ברית יהיה שומר אמנים שם רמז מעין מ"ש בסמוך לזה, שיהיה זהיר וזריז בברכות, וכמו שצריך להיות זהיר בברכות כך יותר ויותר צריך להיות זהיר וזריז בענין אמנים וכמ"ש רז"ל, גדול העונה אמן וכו' וכמ"ש הרשב"י זצ"ל בזה"ק על כח אמן כמה גדול כח העונה, ועונש למי שאינו עונה,

קונטרס ימי השוכבי"ם

קמ

דאמן גופא גימט' הוי"ה אדנו"ת, וענין אמן מיחד הוי"ה אדנו"ת וזהו תיקון פגם הברית ואפשר, לזה רמז הכתוב "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים", ודרז"ל אל תקרא שומר אמונים וכו' די"ל למה כתבו צדיק שומר אמונים, אלא הכתוב בא להודיענו דאפי' מי שפגם בברית ובשבו בתשובה. ונזהר להיות שומר אמונים, נמחל לו מה שפגם בברית חזר לכשרותו הראשונה ויחשב לו כאלו לא פגם, וידוע דשומר הברית נק' צדיק כמו יוסף הצדיק על ששמר ברית, וכוונת הכתוב כך הוא פתחו שערים ויבוא גוי צדיק, דהיינו שמתחילה היה גוי כמו הגוים שפוגמים הברית, ועכשיו נחשב לצדיק ששומר ברית, ותדע במה זכה לזו בשביל שהוא שומר אמונים, ויש לרמוז תיקון הברית בענין אמן, דהנה ברית במילוי שלו גימט' שבע מאות וארבעים ושש, כזה בי"ת רי"ש יו"ד תי"ו המילוי שלהם יעלה תשמ"ו – ואמן כשתחשוב הנון הארוכה שבע מאות בחשבון מנצפ"ך ואחד וארבעים, חסר מחשבון מילוי הברית שכתבנו חמש, היא כנגד ה' אמונים שצריך האדם לענות בכל קדיש עוד אמן ר"ת אות מילה נתקן, ר"ל אם פגם בברית ע"י שמירת אמן נתקן, עוד הברית גימט' תענה אמן ע"ה, דהיינו פגמת ברית תענה אמן ובזה יתוקן מה שפגמת ובזה בא על נכון דרפואת הברית יהיה שומר אמונים.

תיקון כד

בראשית – ר"ת תיקון ברית ראיה שמיעה אמירה ידיעה שם רמז דמתיקון הברית, יהיה שומר עיניו מראות ברע בעריות, כיון ששב בתשובה, מאחר שבתחילה בעת שחטא הלך אחר עיניו, עכשיו צריך שמירה גדולה לעצום עיניו מראות ברע, כי עיקר החטא הגדול הזה תלוי בעינים, והתאווה תלויה בעינים, כמ"ש "וכי תאוה הוא לעינים" לכן צריך להיות שח עינים וע"י זה תבא לו ישועה על מה שפגם בעינים כמ"ש "ושח עינים יושיע", עוד צריך לאטום אזניו מלשמוע דברי נשים וחידותם שגם זה מביאו לידי דבר רע וכמ"ש רז"ל קול באשה ערוה, עוד צריך לیزהר מלפגום פיו בדברי נבלות והתול, דגם זה נחשב כערוה, כמ"ש רז"ל "ולא יראה בכ ערות דבר", ערוה של דיבור דברית הלשון וברית המעור כאחד שקולים הם, ובפוגמו בברית הלשון, נפגם ברית המעור, עוד העיקר הגדול הוא להסיע ולבער מלבו מחשבות והרהורי עבירה ויפנה לבו לד"ת ויקבע בלבו שהקב"ה צופה ומביט כל מחשבותיו והרהוריו ועוד – צריך לידע שהשי"ת שוכן בלב עמו ישראל, ואם יהרהר בעריות לא שייך שהשכינה תשרה במקום טמא ומטונף, ומשמרת הלב כשיקבע בו המדות הללו, מזה נמשך

קונטרס ימי השוכבי"ם

קמב

שמירה לעינים וכמ"ש "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", הקדים הלב לעינים, לומר שאם הלב שמור מכל מדות האמורות, אז העינים נמשכות אחריו ולא יצא שום היזק, וכמ"ש שהע"ה "תנה בני לבך לי", ועיניך דרכי תצורנה, בא ללמדנו דהעיקר הוא הלב, דכיון שישים בלבו כל המדות הטובות ממילא העינים נמשכים אחר הלב לטובה, ולפיכך אמר תנה לבך לי, שהוא העיקר, וממילא "ועיניך דרכי תצורנה" ובא הרמז על נכון, תיקון הברית הוא ראייה שמיעה אמירה ידיעה.

תיקון כה

בראשית – ר"ת תיקון הברית ריבוי שתיקה אמת יגה. בא לרמוז דמתיקוני הברית הוא השתיקה כמ"ש במסכת אבות "כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה", ונראה דבא לרמוז באמרו לגוף טוב, טוב רומז הוא לברית שנק' טוב דהפוגם בברית הנק' טוב תיקונו הוא שתיקה, וכל המרבה בשתיקה זהו גרמא להתדבקותו "וכל המרבה דברים מביא חטא "ועיקר השתיקה היא בשעת המריבה כמ"ש תולה ארץ על בלימה ודרשו רז"ל, אין העולם מתקיים אלא על מי שבולם פיו בשעת מריבה, דבזה מורה כבוד השם נגד עיניו, וחשב עצמו כעפר וזהו תיקון גדול לפגם הברית, באמת בדברי תורה ותפלה יגה כמ"ש האמנם אלם צדק תדברון לא

קונטרס ימי השו"ב

קמג

נברא האדם אלא להיות אדם, יכול אפילו בד"ת ת"ל צדק תדברון ובא הרמז ע"נ דתיקון הברית ירבה בשתיקה במאוד מאוד אבל בד"ת ותפלה טפיל.

תיקון כו

בראשית – ר"ת רפואת ברית יקח תורת אמת שלימה שם רמז כשכותב ספר תורה, ותיקון גדול יש לו בזה, דהנה כתבו דהברית חתום בו שם הוי"ה מבפנים ושם שד"י מבחוץ וב' שמות גימט' שם וספר גימט' שם נמצא כשכותב ס"ת או קונהו שהוא גימט' שם בזה יתכפר לו מה שפגם בברית החתום בו שם ואפשר דלזה רמזה התורה "לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית ה' אלקיכם והיה שם בכך לעד" והכוונה היא צריך שתקח ס"ת או בכתובה או בלקיחה ותדע דבזה תתקן מה שפגמת בברית קדש וזהו ושמתם אותו מלמד תקנה דהיינו תקנתו היא מצד ברית בארון שהוא ברית קדש דבזה יתוקן מה שפגמת בברית, והיה שם בכך לעד דהיינו דהשמות החתומים בברית הם גימט' שם וספר גימט' שם יבא שם ויכפר על שם והנה ספר תורה עם הכולל גימט' ברית שד"י ע"ה ולפיכך "והיה שם בכך לעד" דבא זה וכפר על זה, ובא הרמז על נכון דתיקון ברית יקנה תורת אמת.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קמ"ד

תקון כז

בראשית – ר"ת תיקון ברית ירחיק את שחוק ראש שם רמז דמתיקון הברית הוא, ירחיק שחוק וקלות ראש וכמ"ש התנא "שחוק וקלות ראש מרגילין את האדם לערוה" דהנה המשחק והמתנהג בקלות ראש, אינו חושב שכינה כנגדו, והחושב שכינה כנגדו אינו משחק ואינו מיקל ראש וע"ז אמר שהע"ה "החכם עיניו בראשו, והכסיל בחושך הולך" והכוונה החכם לעולם נותן עיניו במה שלמעלה בראשו והיא השכינה ולפיכך אינו מיקל בראשו, אבל הכסיל בחושך הולך, דאינו חושב השכינה למעלה מראשו, ולפיכך הוא מיקל תמיד, ועוד אמר שהע"ה "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר" ושמן היא השכינה, דלעולם יחשוב אדם כאלו שכינה על ראשו, ובזה לא יבא לידי חטא, ושמן גמט' השכינה ולפיכך כשירחיק השב בתשובה שחוק וקלות ראש וידע שהשכינה למעלה על ראשו, בזה יתקן מה שפגם בברית ובא הרמז על נכון דתיקון הברית ירחיק שחוק וקלות ראש.

תיקון כח

בראשית – ר"ת תיקון ברית יקנה רכב של אליהו שם רמז דמתיקוני הברית יהיה סנדק דהיינו שיקנה ברית מילה של הילד הנימול, ובזה באה מעשה התשובה מעין

קונטרס ימי השוכבי"ם

קמה

המשובה דמה שפגם בברית, הרי אחרי שובו, מחבב ברית קדש וקונה אותו בדמים יקרים כדי לכפר על מה שפגם בברית, וידוע דאליהו ז"ל אינו בא לברית מילה עד שיבקש מעם הקב"ה שימחול לכל העומד שם בברית ובפרט לסנדק הנותן דמים, ועוד – דרשו"ל על פסוק "מה לך פה אליהו" דדרשו בו רז"ל אל תקרא פו אלא פה, דכשאמר אליהו "קנאתי לבריתך כי עזבו בריתך בני ישראל", א"ל הקב"ה חייך שהפה שאמר עזבו בריתך בני ישראל, תהיה מזומן בכל ברית מילה ותעיד שמקיימים בני את הברית, נמצינו למדים שקיום ברית מילה מכפר על עבירות ומכ"ש הסנדק ובא הרמוז על נכון תיקון ברית הוא שיקנה רכב של אליהו, הוא הכסא של אליהו שעושים בשעת המילה דהיינו שיהיה סנדק.

תיקון כמ

בראשית – ר"ת תיקון ברית יעשה ריקין או שיזיע שרמו דמתקוני הברית ישתדל בערב פסח לעשות המצות שמורות בעצמו ויטרח עד שיזיע, ובזיעה שמזיע לדבר מצוה יכופר לו מה שפגם ושיחת זרעו שדומה לזיעה עכשיו תכפר לו מה שמוציא זיעה על דבר מצוה ובאה התשובה מעין המשובה, ובא הרמוז על נכון דתיקון הברית הוא שיעשה מצות עד שיזיע.

קונטרס ימי השובבי"ם

קמו

תיקון ל

בראשית – ר"ת רפואת ברית תמיד יזכור את שפגם שרמזו דמעיקרי כפרת הברית הוא שיזכור תמיד באנחה ושברון לבב שפגם בברית, וכמ"ש דהע"ה "וחטאתי נגדי תמיד" דזהו התיקון הגדול כשמשים החטא נגד עיניו ולא ישכחנו דבזה בכל יום מוסיף וידוי אחר וידוי וחרטה אחר חרטה ותשובה אחר תשובה, אבל אם בשובו שכח החטא ואמר כבר נתקבלה תשובתו ולא נשאר לשית החטא בין עיניו ולדאוג ולהתאנח עליו, בזה יש ספק גדול אם נתקבלה תשובתו, ובזה נראה לפרש המסורת, הלוך ושוב הלוך וחסר, הלוך ונסע הלוך וגדל, והכוונה אם השב בתשובה בכל יום הלוך ושוב ומוסיף בכל יום תשובה חרטה, ומשים חטאו בין עיניו לזה יצה"ר הלוך וחסר דמניחו לעשות תשובה שלימה כתקנה, דיצה"ר הוא המסית לאדם ואומר לו כבר נתקבלה תשובתך כדי למונעו מלעשות תשובה שלימה, ומניעתו היא שישכח החטא ולא יתחרט עליו, וכיון שמתחרט על מה שעשה, מוכרח הוא שירבה בכל יום תשובה, והלוך וחסר יצה"ר, אבל אם שכח החטא והלוך ונסוע דהיינו מסיח דעתו ממנו, בזה יצה"ר הלוך וגדל בו ואינו מניחו לעשות תשובה שלימה, לפיכך יזכור החטא תמיד כדי שירבה בתשובה, ובזה בא הרמז על נכון דרפואת הברית יזכור תמיד מה שפגם.

קונטרס ימי השׁוֹבְבִים

קמז

תיקון לא

בראשית – ר"ת תיקון ברית שמור ישמור ראות אשה
בא לרמוז דעיקר העושה תשובה מפגם הברית ישמור
עצמו מראיית אשה, דאם לא שמר עצמו מראיית נשים
שוא שקד לעשות תשובה, דמיד יחזור לסורו הרע, ואף
אם יאמר כיון שלבו שלם וקבע בעצמו מדעת התשובה
לא יזיק לו ראיית העינים טענתו בטלה דהני מילי דלא
שאב הזוהמא דתאוות הנשים, אבל זה דשאב הזוהמא
דיצה"ר ונשתקע בו וכבר שלט בעיניו ובגופו, כשיחזור
עכשיו לראות בעיניו, מצא מין את מינו וניעור, וחזור
יצה"ר תיכף ומיד שולט בו, לכן צריך אזהרה גדולה
לשמור עיניו שמירה גדולה, וזה החילוק שבין יראי
שמים לפושעים, דהירא את דבר ה' אינו מביט למרחוק
כדי שלא יסתכל בנשים, והכסילים אשר בחושך הולכים
אחר עיניהם, ובזה באים לידי עריות רח"ל" ואפשר דלזה
רמז הכתוב, באיוב "כל אדם חזו בו אנוש יביט מרחוק",
דידוע דשם אדם הוא המובחר באנשים וכמ"ש רז"ל
"אתם קרויים אדם ואין אוה"ע וכו' ואנוש הוא השם
הפחות באנשים, לזה אמר, כל אדם שהוא המין המובחר
ביראת ה' אחרים חזו בו "והוא לא חזה בהם מרוב
חסידותו ששומר את עיניו "אבל אנוש שהוא השם הגרוע
ביראת ה', הביט למרחוק דהיינו שהלך אחר עיניו ואינו

קונטרס ימי השוכבי"ם

קמח

מונע עצמו מראות ברע, ובא הרמז על נכון דתיקון ברית ישמור עצמו מראות אשה ובזה ושב ורפא לו.

תיקון לב

בראשית – ר"ת רפואת ברית תמיד ישמר שיחת אשה ירמוז דהחוזר בתשובה צריך שישמור שיחת נשים וכמ"ש התנא "ואל תרבה שיחה עם האשה", באשתו אמרו ק"ו באשת חבירו, מכאן אמרו רז"ל כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו ובוטל מדבר תורה וסופו יורש גיהנם ובא וראה כמה הגדילו רז"ל על המרבה שיחה אפי' עם אשתו, וכמה הגדילו, דכמה רעות נמשכות מזה עד שסופו לירש גיהנים, ובפרט מי שכבר נתלבשה בו זוהמת הערוה ונתעורר לשוב בתשובה דצריך כמה גדרים וסייגים ואזהרות ושמירות והרחקות, ולכן צריך לשמור נפשו הרבה משיחת נשים, לפי שהוא עלול לנזיקין שכבר נשתקע בו טעם החטא, וע"י סיבה קלה ממהר לשוב לסורו, ולכן צריך אזהרה יתירה משיחת נשים, ובא הרמז על נכון דתיקון הברית ישמור נפשו משיחת נשים.

תיקון לג

בראשית – ר"ת תיקון ברית ירחיק שחוק אסיפות רשעים בא לרמוז דמתיקון הברית ירחיק עצמו ממושב

קונטרס ימי השובבי"ם

קמט

לצים ומחיבור רשעים, וכמ"ש דהע"ה "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים" וכו' והכוונה דבא לרמוז על בעל תשובה דטעם טעם חטא ורוצה לפרוש ולשוב בתשובה ולתקן מה שעיות ובא לספר בגודל שבח תשובתו דהיא מעולה אם עשאה באופן זה, וזהו "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים", וכו' וכמ"ש רז"ל "אשרי המתגבר על יצרו בעודו איש" דהיינו ששב בתשובה בעודו (בכחו) לא עד שהזקין ותשש כחו, "אשר לא הלך בעצת רשעים", דהיינו לא גמר הליכתו בעצת רשעים דמתחילה היה בה ועכשיו פירש ולא גמר הליכתו בה, "ובדרך חטאים לא עמד", מתחילה היה בה ולא גמר עמידתו בה, "ובמושב לצים לא ישב", היה ג"כ מתחילה בה ופירש ולא גמר ישיבתו בה ועכשיו ששב בתשובה, "כי אם בתורת ה' חפצו", וכיון שעשה את כל התיקון הזה, בוודאי כל מה שפגם אפי' בברית קדש הכל נתקן וז"ש הכתוב "והיה כעץ שתול על פלגי מים" וכו' ועץ האמור כאן רומז על ברית קדש, דכמו שהעץ עושה פרי כך ברית קדש עושה פרי, ובא לרמוז עכשיו ששב בתשובה וברית קדש נתקן כראוי ולא יתן פריו כי אם בעתו, ועתו נקרא התולדות שמוליד עם אשתו בקדושה, ומה שפגם בתחלה בגבול השלום שלו שהוא זרע שהשחית, עכשיו שב לאיתנו "ועלהו לא יבול" דהכל יחזור לקדושה ולא ידח ממנו נדח, ומעכשיו ולהלאה

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנ

"כל אשר יעשה בסטרא דקדושה" יצליח הרי דמעיקרי התשובה צריך להרחיק ממושב לצים וחיבור רשעים, דמושב לצים וחיבור רשעים בקל גורם לו לחזור לסורו, ובא הרמוז על נכון דתיקון ברית ירחיק אסיפת רשעים.

תיקון לד

בראשית – ר"ת אות ברית רעדה תאחו שער יסמר בא לרמוז דמי שעבר עליו פגם הברית צריך שיהיה יגון לילו ואנחה יומו, ובכל עת בזכרו מה שפגם בברית רעדה ילבש ויחרד לבבו ויתר ממקומו, דבזה מורה דנכנע מפני ה' ומאס עצמו על שפגם בברית, וע"ז אמר דהע"ה "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה", דכיון דרואה ה' דנדכה לבו, ממילא יכמרו רחמיו עליו, והמורא והחרדה בפגם הברית דבר גדול ותשובה גדולה היא וכמ"ש "גורו לכם מפני חרב" ודרשוהו בזוה"ק על ברית קודש, וכן דרשו, "וישב יעקב בארץ מגורי אביו" על הברית, דזהו המורא הגדול שצריך אדם לירא, ובא הרמוז על נכון דתיקון ברית רעדה ילבש ומורא גדול ובוזה ושב ורפא לו.

תיקון לה

בראשית – ר"ת תיקון ברית אחרי שובו יסורים רבים בא לרמוז דמי שפגם בברית ונתחרט ושב בתשובה ואחרי

קונטרס ימי השׁוֹבֵבִים

קנא

שובו באו עליו יסורין בין בגופו בין בממונו אין לך תיקון גדול מזה, דידע דהיסורין ממרקין כל עונותיו של אדם וכמ"ש בש"ס ק"ו משן ועין וכו' וכמ"ש במדרש דאמר הקב"ה לדהע"ה חיי העולם הבא את בעי, צפה ליסורין שנא' "ודרך חיים תוכחות מוסר", דהיינו דמי שרוצה לזכות לחיים יקבל עליו תוכחות מוסר שהם היסורין, וג"כ חסרון כיס ממרקין עונותיו הרבה וכמ"ש רז"ל דעני חשוב כמת, וכל זה פירש הרשב"י בתיקונים דמי שפגם בברית, היסורין בין בגופו בין בממונו ממרקין עונותיו ושב ורפא לו, באמת היסורין המועילין הם אחר ששב בתשובה ונתחרט חרטה גמורה ויקבל היסורין באהבה שלימה וכמ"ש במדרש יכול אפילו אם לא קבלם באהבה ת"ל אם תשים "אשם", אפילו יסורין לדעת דהיינו שצריך לקבלם מאהבה, וע"ז אמרו רז"ל "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך", בשני יצריך, "ובכל נפשך" אפילו הוא נוטל את נפשך. "ובכל מאודך" בכל ממוניך, והנה נפש ולבב וממון גימט' ברית, לרמוז כי הפוגם בברית תיקונו הוא לאהבה את ה' בשלשה דברים אלה, נפש ולבב וממון, ובזה יתוקן מה שפגם בברית ושב ורפא לו.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנב

תיקון לו

בראשית – "ר"ת בעת שיחות אפים ימסור רוחו תמות לרמוז דמתקוני הברית הוא יעשה נפילת אפים כראוי, וכמו שכתב הרשב"י ע"ה, ורבינו האר"י זלה"ה דהשב בתשובה ועושה נפילת אפים כראוי, בזה יחשב לו כאלו מת, דכמה מהעוונות תלויה כפרתן עד יום המיתה כמ"ש "אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון" וע"י נפילת אפים שמוסר עצמו למיתה כראוי יכופר לו מה שפגם בברית ובא הרמוז על נכון דבעת שיחות אפים שהיא נפילת אפים ימסור רוחו תמות ובוה יכופר עונו.

תיקון לז

בראשית – "ר"ת רפואת אות ברית ילין שבע תורה דבא לרמוז דהרוצה לשמור עצמו שלא יטמא בלילה ישביע עצמו מד"ת ואח"כ ישכב, כמ"ש רז"ל ע"פ "ושבע ילין בל יפקד רע", דאין לך דבר שמתיש כח יצה"ר ומבטל מחשבות רעות והרהורים רעים כמו ד"ת ולזה רמוז שהע"ה באומרו "אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך" דסמוך לזה הוא מדבר בעוסק בד"ת, ואמר כיון שתהיה עוסק בד"ת בעת שכיבה, אגוני מגנא ואצולי מצלא, וזהו אם תשכב לא תפחד מכל דבר רע, ואדרבא, "ושכבת וערבה שנתך", ובא הרמוז על נכון דשמירת

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנג

הברית בלילה ילין שבע דברי תורה סמוך לשכיבה וזו היא הרפואה המעולה.

תיקון לח

בראשית – ר"ת כפול רפואת אות יקרא שמע תיבה בתיבה בטרם שכיבה אפילו יתודה רשעו תעתועיו בא לרמוז דמתיקון שמירת הברית בלילה יקרא ק"ש על המטה כמו שסידר רבנו האר"י זלה"ה ויתודה, ובאמת צריך לקרות ק"ש בנחת ולא במהירות כדי שלא יבלע מלה בחברתה לפי שבק"ש יש בה רמ"ח תיבות, והם כנגד רמ"ח איבריו של אדם, והתיבה שידלג נפגם אבר אחד כנגדה בגוף ובנשמה ויתודה הוידוי ג"כ בנחת ומה שחטא באותו יום יתחרט ויתודה עליו ויגמור בדעתו שלא לשוב אליו עוד, ובא הרמז על נכון דרפואת הברית יקרא קריאת שמע ויתודה כראוי.

תיקון ט"ל

בראשית – ר"ת תיקון ברית יעשה ששים אדוקים רחוקים בא לרמוז דצריך לדקדק הרבה בק"ש ולהפריד התיבות הדומות זה לזה, כגון בכל–לבבך, על–לבבך, עשב בשדך וע"ז אמרו שישים ריוח בין הדבקים, דהיינו יפריד הדבקים, והנה י"ל למה קראום רז"ל ששים ואינם אלא י"ו תיבות, ועשו סמך לזה כשתחשוב אותיות

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנד

הדומות וסמוכות זל"ז במספר קטן יעלו חשבונם ששים מנא לן. דהתיבות הדומות וסמוכות זל"ז יש בהם ששים ואחד, וחד לא דק, אבל עכ"ז אעיקרא דאיכא פרכא, דמי הכניסו לזה הדוחק דהרי אינם רק י"ו ואיך אנו מעלים אותם לששים, אמנם בדברי רבנו האר"י זלה"ה הונח לנו, דע"י שמפריד הדבקים בק"ש, מרחיק מעליו כל הקליפות וכל המקטרגים, וידוע דשורש הקליפות יוצא מק"ך צירופי אלקים, וכתב רבינו האר"י זלה"ה הששים מהם, הם הס' הדבקים וס' אחרים צריך לכוין במחשבה, בזה אתי שפיר דקראום רו"ל ששים דבקים משום דרומזים לס' צירופי אלקים, לכן כשיקרא ק"ש צריך ליוזר להפריד הדבקים ובוה ירחיק מעליו כל המקטרגים והמשטינים, ובא הרמז על נכון דתיקון ברית יפריד הדבקים בקרית שמע.

תיקון מ

בראשית – ר"ת תיקון ברית אם יהיה רעב שבע שם רמז מ"ש רו"ל אבר קטן יש באדם וכו' וזהו עיקר שמירת הברית דאם יהיה אדם שטוף על הבעילה ולהוט אחריה אפי' עם אשתו, זה גרמא בנזיקין לגרות בו יצה"ר ומהיתר יביאנו לידי איסור, דכך דרכו של יצה"ר מתחיל מן הקל תחילה עד שיבא לידי החמור, ולז"א קדש עצמך במותר לך, דהיינו אפי' עם אשתך שהיא

קונטרס ימי השובבי"ם

קנה

מותרת לך, התנהג עמה בקדושה, יתירה כדי שלא יתגרה בך יצה"ר, וכמ"ש על ר' אלעזר ע"ה שהיה דומה כמי שכפאו שד, וע"ז אמרו בזוה"ק "אל תהיו כסוס כפרד", דכיון דיהיה להוט אחר הבעילה בלי כוונה רק להנאתו, נמשל כבהמות נדמו, והבנים בעו"ה דומים לבנים זרים, וע"ז אמר הנביא "בה' בגדו כי בנים זרים ילדו" ודרשו בזוה"ק על מי שעושה בשעת תשמיש כבהמה, לפיכך לא יהיה להוט אחר תשמיש ויהיה מרעיב האבר, אבל אם בעוה"ר היה להוט אחר הבעילה כל מה שמשביעו מוסיף רעבון, כי כך הוא מדתו ובניינו וקיומו, אם משביעו רעב, ואם מרעיבו שבע ובא הרמז על נכון בתיקון ברית אם יהיה מרעיבו בזה יהיה שבע, ובו ימצא נחת רוח.

תיקון מא

בראשית – ר"ת רפואת ברית ימעיט תאותו **שעם** אשתו שבא לרמוז מה שכתבו בסמוך, דעיקר שמירת הברית וקדושתו הוא שיתנהג בקדושה עם אשתו וכמ"ש שהע"ה "בכל דרכך דעהו והוא יישר אורחותיך", ועיקר הכתוב הזה מדבר על שעת תשמיש שבאותה שעה צריך האדם אזהרה גדולה וקדושה, ולשית ה' בין עיניו וממה שיקדש עצמו בשעת תשמיש, מזה תמשך לו קדושה וטהרה ולא יוכל יצה"ר להסיתו על אשה אחרת, דבבואו

קונטרס ימי השובבי"ם

קנו

להסיתו על איסור ידיחנו בשתי ידיים וככה יאמר לו, ומה בהיתר איני ממלא תאותי, באיסור לא כל שכן ולפיכך אמר "בכל דרכך דעהו" אפילו בשעת תשמיש, וממילא "הוא יישר אורחותיך", חדא, דלא תבא להרהר באשה אחרת ועוד דבניך יהיו זרע כשר, אבל אם יהיה להוט אחר אשתו ועושה מעשה כבהמה, מזה ימשך לאיסור, והבנים לא יהיו כראוי, ובא הרמז על נכון דרפואת ברית ימעט תאוותו שעם אשתו ובזה תשרה עליו קדושה וטהרה.

תיקון מב

בראשית – ר"ת רפואת ברית ילדיך אנשים שלמים תמימים בא לרמוז מ"ש בסמוך, כשיתנהג בקדושה עם אשתו, בניו יהיו ישרים ויראי ה' שאין נוטין ימין ושמאל וע"ז אמר דהע"ה "אשתך כגפן פוריה" וכו' "בניך כשתילי זיתים" וכו' כשתהא אשתך צנועה ואתה מתנהג עמה בצניעות ובקדושה, אזי בניך כשתילי זיתים, דהיינו שיהיו יראי ה' תמיד כל ימי חייהם כמו הזית שאין עליו נופלים לעולם, וע"ז ישעיה הנביא ע"ה אמר "הילדים אשר נתן לי האלקים", שנעשו כל אחד מצד הקדושה מצד הטוב לזה רמז "אשר נתן לי האלקים" ונראה דלזה רמז יעקב אע"ה באומרו "הילדים אשר חנן אלקים את עבדך" ונעשו מסטרא דקדושה, וכיון שכן,

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנז

אין לי לירא ובא הרמז על נכון דרפואת הברית כשיתנהג בקדושה עם אשתו, יהיו הבנים ישרים ותמימים.

תיקון מזג

בראשית – ר"ת רפואת ברית יחד תכבוש שאר אברין לרמוז דעיקר תיקון גוף האדם ובניינו, תלוי בברית, אם הברית מתוקן כל האברים ניגדרים אחריו ומתתקנים, ואם הברית פגום, בוודאי כל האיברים פגומים, ואפי' יהיו מתוקנים בוודאי פגומים הם, וע"ז יש לנו לשמור "חבל דלית ליה ביתא, ותרעא לביתא עביד". ועיקר גוף האדם הנק' ביתו הוא הברית, ואם הברית פגום, הכל פגום, וכיון שיהיה האדם נזהר בשמירת הברית אפי' אם יהיו שאר איבריו פגומים ממילא יתעורר האדם ויאמר כיון שאני נזהר בשמירת הברית, אם לא תקנתי שאר אברי מזה גם לברית שאני שומר יפגם ח"ו וכמ"ש רז"ל דאם פגם ברית הלשון ממילא פגם בברית המעור, וכיון שיהיה נזהר ושומר הברית ממילא יהיה נזהר שלא יפגום שאר איבריו כדי שלא יפגם הברית א"כ נמצאו כל האיברים תלויים בברית, ובא הרמז על נכון דשמירת הברית תגרום לכבישת האיברים.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קנח

תיקון מד

בראשית – ר"ת רפואת ברית יכניע אויביך שונאיך תחתך בא לרמוז דע"י שמירת הברית כראוי, יכניע כל המקטרגים והשונאים, ובוה יהיו ישראל נוצחים במלחמה או נופלים, ולזה רמזו "חגור חרבך על ירך גבור" דרשו רז"ל על הברית שהוא תחת הירך אברהם אע"ה אמר לאליעזר שים נא ידך תחת ירכי הוא הברית "וזהו חגור חרבך" אם רצית לחגור חרב ולהלחם עם השונאים של מעלה ושל מטה "על ירך גבור" דהיינו שתהיה גבור בזה תשחת הירך שהוא הברית, וזהו הודך והדרך שתנצח כל השונאים העליונים והתחתונים והוסיף ואמר "והדרך צלח רכב" עכשיו מפרש יותר, ההדר שלך שהוא הברית, בזה תצלח המלחמה ובכל מה שתעשה תצלח בין במלחמה בין בשאר דברים, ואפשר וקרוב לודאי הוא שלזה מרע"ה במלחמת מדין באמרו "החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין", דיש לדקדק, למה אמר "החלצו מאתכם" בזה הלשון ועוד מהו אומרו "ויהיו על מדין" הרי אמר בפירוש, לתת נקמת ה' במדין ומה צריך עוד לומר, "ויהיו על" אלא הוא הדבר אשר דברנו דמרע"ה אמר להם בחרו לכם שומרי הברית כראוי שהם הראויים להלחם ולנצח ולא יארע להם שום נזק, וזה"ש "החלצו" אותיות הצליחו מענין, "והדרך צלח רכב", דהיינו בחרו המצליחים שהם שומרי הברית, וז"א אנשים דלא נק'

קונטרס ימי השובבי"ם

קנט

אנשים רק המתגברים על יצרם ושומרי הברית, וכיון שתבחרו שומרי הברית, בזה תהיו מובחרים שיהיה מזלם גובר על מעלה ממדין, ויהיה בהם נקמה, והם לא יגיע להם שום נזק, וזהו "ויהיו על מדין" דהיינו בודאי שיהיו על מדין דהיינו זכותם וצדקתם תעלה למעלה ממדין וינצחו אותם ובאומרו "וישלח אותם משה" וכו' "אותם ואת פינחס", מדהקיש אותם עם פינחס, שם רמזו דכמו פינחס שמר הברית כראוי, גם ההולכים עמו שמרו הברית כראוי, וזהו ג"כ "ויצבאו על מדין", הכל לצבא הוא מלשון צבאות וצבאות דרשו רז"ל אות הוא בצבא שלו, וגם שמרי הברית צריך שיקרא כן אות, שהוא הברית הנק' אות, הוא דמועיל והמצליח בצבא וז"ש דהע"ה "אם תחנה עלי מחנה לא ירא לבי בזאת אני בוטח", דהע"ה היה בוטח על שמירת הברית שהיה שומר כראוי, והיה יודע שבו יהיה נוצח, לכן אמר, "אם תחנה עלי מלחמה בזאת אני בוטח", ו"זאת" הוא הברית שנאמר "זאת בריתי אשר תשמרו", נמצינו למדין מכל האמור דשמירת הברית היא המצלת את האדם ומגברת אותו על אויביו בין עליונים בין תחתונים, ובא הרמז על נכון דרפואת הברית תכניע אויביך ושונאיך תחתיתך.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קס

תיקון מה

בראשית – ר"ת ברית שעת תשמיש יקדיש את רוחו בא לרמוז קרוב למ"ש בסמוך שכתבנו שצריך שיתנהג בקדושה עם אשתו, עכשיו באנו להוסיף ולומר, שאעפ"י שהיה צנוע ואינו להוט אחר הבעילה, עם כ"ז צריך לחשוב מחשבות קדושות, ולכוין בקדושה שהזיווג הוא לקיים מצות עונה כדי להוליד זרע כשר בנשמה קדושה, ולכן צריך לטהר במחשבה והגוף מבית ומחוץ תצפנו במחשבה ובפועל, דבזה תלוי הילד הנולד, אם היו האב והאם קדושים בשעת תשמיש, הבנים היוצאים מהם יהיו קדושים, ואם לאו בנים זרים רח"ל, ולזה רמז שהע"ה באומרו, "יודע צדיק נפש בהמתו" "ולוקח נפשות חכם" דלכאורה הכתוב הזה לאו רישיה סיפיה, ולאן סיפיה רישיה, אמנם הכוונה היא, דכל אדם יש לו נפש השכלית ונפש הבהמית, ונפש הבהמית היא המתאווה תאוה הבהמית כמו הבהמה בתאוה מתגברת, ונפש לא מטהרה, ונפש השכלית אין לה תאוה, כי תאוה קדושה כל פעולותיה הקדושה והטהרה, וזהו מגמת הצדיקים כל ימי חייהם להגביר נפש השכלית על הבהמית, כדי להשפילה, והרשעים אשר בחושך הולכים מגבירים נפש הבהמית על נפש השכלית והולכים אחר תאותם כמו הבהמה ממש, וממילא הבנים היוצאים מהם אוחזים מעשה אבותיהם בידיהם, כי אין הנפש באה לבניהם מצד

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסא

הקדושה, לזה אמר, "יודע צדיק נפש בהמתו" היא נפש הבהמית שיש בו, ונזהר ממנה ומגביר עליה נפש השכלית כדי שבזו יהיה לוקח לבניו נפשות קדושות, וזהו שמסיים "ולוקח נפשות חכם", דהיינו דמקדש עצמו כדי להיות לוקח נפשות קדושות לזרעו, זה יקרא חכם וקדוש יאמר לו, לכן האזהרה שיזהר בשעת תשמיש ויגביר הנפש השכלית על הבהמית, ויזהר כדי להמשיך נפש קדושה לילד הנולד, זהו שישים בין עיניו, ובא הרמז על נכון דבשעת תשמיש יקדש את רוחו דהיינו מחשבתו.

תיקון מזו

בראשית – ר"ת רפואת ברית תצטרך אזהרה שמירה יתירה בא לרמזו מ"ש בסמוך, ובאנו להוסיף כאן, דהיצה"ר תמיד מקטרג על האדם בעת עשיית המצוה, אם מצא האדם מיהר לשמוע לו, ממילא משלים לו ומהר לאבד ומאבד ממנו המצוה ומבטלו ממנה לגמרי, ואם אינו יכול לבטלה ממנו לגמרי, עושה בו פגם, ואם אינו יכול לעשות בו פגם מכשילו שלא לעשות תיכף ומיד בשמחה, ואם אינו יכול גם לזו, מביא לו עצבון בשעת עשייתה שלא לעשותה בשמחה, והצדיק הירא את דבר ה' נשמר מכל אלה ומתגבר על יצרו ועושה אותה בשלמות, והנה כל אלה בשאר מצות שאינם של יצה"ר, רק בא

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסב

לקטרג על האדם כעין סוכה ולולב ותפילין וצדקה וכיוצא מכ"ש כשבא האדם לעשות מלאכת יצה"ר ממש וע"ז רודף אחר האדם יומם ולילה, וכשרואה אותו בא לשמש עם אשתו, באותה שעה מצא מין את מינו וניעור ומוסיף כח על כח להתגבר על האדם כדי שלא לשמש מטתו בקדושה, ומגביר נפש הבהמית על נפש השכלית, לכן ובכן באותה שעה צריך האדם לאזור מתניו ולהוסיף גבורה על גבורה וקדושה על קדושתו כי באותה שעה היא תגבורת היצה"ר ואינו נכנע כי אם בקדושה יתירה, יסייעוהו מן השמים דהבא ליטהר מסייעין אותו, דמצא ג"כ מין את מינו מצד הקדושה ונטהר, דכשהאדם מקדש את עצמו, הרי הקב"ה קדוש ומסייעו על הקדושה, וזהו שאמרה התורה, קדושים תהיו כי קדוש אני ה' מקדשכם, כשאתם תהיו קדושים בכך אני רוצה, כי קדוש אני, וממילא אני מסייע אתכם, ובא הרמז על נכון דרפואת הברית, בשעת תשמיש צריך אזהרה שמירה יתירה.

תיקון מז

בראשית – ר"ת בעת שמוש תטיל ידיך ראש אחר בא לרמוז למה שכתבו רבותינו ז"ל ובפרט המקובלים זלה"ה דמקדושת התשמיש הוא נטילת ידים קודם התשמיש ואחר התשמיש, דבזו מקדש עצמו ותשרה עליו קדושה בראש ובסוף, דהמים הם מעבירים הזוהמא, וג"כ כשיזהר

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסג

ליטול ידיו קודם התשמיש, יבא להרהר בקדושה ולומר מפני מה צריך לנט"י אם לא שתאמר דבא לעשות דבר קדושה וממילא יבא לעשות קדושה והוי דומה לנטילת ידיים קודם אכילה ואחר אכילה, דהתשמיש נקרא בלשון לחם כמ"ש "כי אם הלחם אשר הוא אוכל" וכמו "אכלה ומחתה פיה" והאשה נמי נקראת שלחן. וכמו שבשעת אכילה משום קדושה ונקיון צריך ליטול ידיו דבשלחן הוי כמו מזבח, כך בעת תשמיש, צריך קדושה ונקיות, ואפשר דלזה רמזו רז"ל "והתקדשתם" אלו מים ראשונים "והייתם קדושים" אלו מים אחרונים, דבקדושה היתירה מאד היא הצריכה בשעת תשמיש, לפיכך נוכל לומר והתקדשתם אלו מים ראשונים, והייתם קדושים אלו מים אחרונים שאחר התשמיש, דכל זה לעורר לבו לקדושה להתקדש כראוי, ובא הרמז על נכון דבעת תשמיש יטול ידיו תחילה וסוף.

תיקון מזח

בראשית – ר"ת תיקון ברית שטן אחוז ירחיק שם רמז קרוב למ"ש בסמוך, דצריך בשעת תשמיש קדושה על קדושה ותוספת קדושה, אולי יוכל להלחם ביצה"ר ויגרשנו, והנה כפי שכתבנו, כבר שם כתבנו דהפוגם בברית רח"ל במקום שם הוי"ה ושם שד"י החתומים בו, שם יחנו שטן ונחש, ובשובו בתשובה משם נסעו השטן

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסד

והנחש וחזרו וחנו השמות הקדושים, והנה אם לא יקדש עצמו בשעת תשמיש, בקל ימצא השטן מקום לחנות כבראשונה, ולפיכך צריך קדושה יתירה שלא יחזור השטן ויתאחו באות ברית, ואפשר שלזו רמז איוב באומרו, "אם תשוב עד שד"י תבנה, תרחיק עולה מאהוליך" והכוונה כמ"ש דהפוגם בברית פוגם בשמות החתומים בו ואם חזר בו ישוב הכל לאיתנו וזהו אם תשוב בתשובה במה שפגמת בברית דע לך דעד שד"י שהיה חותם בברית ודחית אותו ממנו בפוגמך בו, עתה בשובך בתשובה, ישוב הכל לאיתנו, ובאומרו שד"י ה"ה שם הוי"ה, דזה תלוי בזה, אבל באמת צריך להזהר בשעת תשמיש להרחיק עולה מאהוליך, יחזור וניעור ובא הרמז על נכון דתיקון ברית ירחיק השטן שלא יתאחו, וזה יהיה קדושה יתירה.

תיקון מ"ט

בראשית – ר"ת באמצע אשמורת תיכונה יהיה שמוש רצוי יש"ר מ"ש הרשב"י ע"ה, ורבינו האר"י זלה"ה, דעיקר התשמיש בין לשאר העם בין לת"ח הוא לאחר חצות, אלא דלשאר העם בחול ולת"ח בשבת וטעם הדבר ביארו אותו משום "כי בצלם אלקים עשה את האדם" ובעת שיהיה הזיווג למעלה בלילה באותו זמן יהיה למטה, והצריכו בזה והנה ידוע דשלשה משמרות הוי

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסה

הלילה אם כן חצות לילה הוא הממוצע באשמורת האמצעית ובא הרמז על נכון דבאמצע אשמורת אמצעית, באותו זמן הזיווג מרוצה, דהוי דומה למעלה.

תיקון נון

בראשית – ר"ת בשעת תשמיש אל יקל ראשך שמור בא לרמוז מעין מ"ש בסמוך דצריך אזהרה וקדושה יתירה בשעת תשמיש כדי שלא ימצא הסט"א מקום לנוח, והנה היצה"ר לתחבולותיו אין קץ להם, ואם לא נתחכם עמו האדם בכל כחו, לא יוכל להמלט ממנו, וכשהאדם עושה כל התיקון הראוי כראוי, דהיינו שלא לשמש עד אחר חצות, ועוד ענט"י, אומר לו היצה"ר הכל עכשיו בקדושה, ותעשה תאותך כראוי, אין בכך כלום כי הכל בקדושה והוא הגוף מרוצה, והזמן מוכשר, אם כן אפילו תשמש עם אשתך ותעשה תאותך כראוי, אין בכך כלום, כי הכל בקדושה והוא ברצונו להדיחו כדי להלבישו בזהמתו וידבק בו, ולכן צריך אזהרה וקדושה יתירה שלא יהיה נוהג קלות ראש כלל ובא הרמז על נכון.

תיקון נא

בראשית – ר"ת תקנה ראויה אור שימוש יטבול בבקר לרמוז מ"ש רבינו האר"י זלה"ה, דתיקון גדול וטהרת האדם דכשישמש אדם מיטתו, יעשה טבילה בבקר כדי

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסו

להסיר הזוהמא מעליו, ואם הוא אנוס, יעשה נטילה בבקר כמו שתיקן האר"י זלה"ה ותחשב לו לטבילה והטבילה הזו מועילה הרבה להארת נשמתו ולתוספת קדושה, וג"כ על אודות התפילה שהם דברים העומדים ברומו של עולם, ומהם עושה כתר למלכו של עולם, והטוב והישר הוא שיצאו מגוף נקי ומפה קדוש, בזה בא הרמז דתקנה גדולה בליל תשמיש יטבול בבקר.

תקון נב

בראשית – ר"ת שמירת ברית ירחיק אנחה רוגז תרעומת שם רמז על ענין שמירת הברית שלא יטמא בלילה, דכמה דברים גורמים להביאו לידי טומאה כמ"ש רז"ל, ולכן צריך להזהר בכל האזהרות מכל דבר הגורם לטומאה, ובפרט מי שעברו עליו מים הזדונים ופגם בברית צריך שיעשה משמרת למשמרתו כדי שלא יבא לידי טומאה, ותחזור תתפשט עליו הטומאה, ומהשמירת שישמור הוא שירחיק ממנו הכעס והאנחה והתרעומות כי כל אלה מדות ס"מ ופלונית, ובמקום שמוצאים מדותם ונימוסיהם שם הם חונים, ואותו הגוף קנוי להם ועושים בו כרצונם ומטמאים אותו, ואפשר דלזה רמז איוב "אם תשוב עד שד"י תבנה, תרחיק עולה מאהלך", דידוע דהברית רמוז בשד"י, ומי שפגם בו וחזר בתשובה ורוצה לתקן, צריך ליהרהר בכל הדברים הגורמים לו ליטמא,

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסז

ומהם מה שזכרנו כאן אנחה, ורוגז, ויגון, ותרעומת, דאלה הם מדות הס"מ ופ' וזה מ"ש הכתוב אם תשוב עד שד"י, דהיינו אם שבת בתשובה ורוצה לתקן מה שפגמת בברית הרמוז בשד"י, שתרחיק עולה מאוהליך היא הסט"א והרחקתה היא שתרחיק אנחה ויגון וכיוצא בהם שהם המידות של הסט"א ובא הרמז על נכון דשמירת הברית, ירחיק אנחה ורוגז ויגון ותרעומת.

תיקון גן

בראשית – ר"ת רפואת ברית שמור ישמור אכילת תענוגים שם רמז דשמירת הברית שלא יטמא בלילה, ישמור עצמו מאכילת תענוגים הגורמת לו טומאה בלילה, וכשתבונן תמצא דעבירות יוצאים בתענוגי אכילת ושתייה כמבואר בכל מקום, כמ"ש, "פן תאכל ושבעת" וכתוב אחריו "ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך", וכתוב נמי "וישמן ישורון ויבעט", וכתוב "פן אשבע וכיחשתי", ובפרט הטומאה הזו תלויה באכילה לכן יזהר הרבה מאכילת תענוגים, ובא הרמז על נכון דרפואת ברית שלא יבא לידי טומאה בלילה יזהר מאכילת תענוגים.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסח

תיקון דן

בראשית – ר"ת תיקון ברית ירחיק ריבוי אכילה שתיה שם רמז מ"ש בסמוך, דאכילת תענוגים מביאתו לידי טומאה בלילה, והנה יש חילוק כפי הטבע בין אכילה לאכילה, דבאכילת תענוגים אפלו תהיה מועטת מביאתו לידי טומאה, אבל בשאר אכילות שאינם של תענוגים אינו ניזוק בהם, כי אם ריבוי אכילה ושביעה, אבל אם אינו שבע בהם לא יבא לידי טומאה, ובא הרמז על נכון דתיקון ברית ושמירתו שלא יבא לידי טומאה, יזהר מריבוי אכילה ושתיה.

תיקון נה

בראשית – ר"ת תקון ברית רחוק ירחיק **אש** תפתה שם רמז דהשב בתשובה ומתקן מה שפגם בברית כראוי ינצל מדינה של גיהנם, דהפוגם בברית כיון שנתחמם באש יצה"ר, אם לא תיקן כראוי, מוכרח ליפול באש של גיהנם, ולפי זה רמוז במלת **בראשית ברית אש** דהיינו הפוגם בברית עונשו הוא אש של גיהנם, וכל זה אם לא תיקן ושב בתשובה כראוי, אבל אם תיקן כראוי ינצל מדינה של גיהנם.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קסט

תיקון נו

בראשית – ר"ת תקון ברית רמ"ח ושס"ה איברים יתוקנו שם רמז דע"י הפגם שאדם פוגם בברית, פוגם בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו בגוף, וידוע דכמו שיש רמ"ח איברים ושס"ה גידים בגוף, כך יש בנשמה רוחניים ובפוגמו בגוף נפגמה גם הנשמה, כשחוזר בתשובה כראוי כמ"ש בפ"י הקודמים, הכל יתוקן ויחזור לשורשו הראשון, ובא הרמז על נכון דכשתיקן את הברית גם רמ"ח ושס"ה גידים של הגוף יתוקנו.

תיקון זן

בראשית – ר"ת אות תפארת רמז במלת יסוד שד"י שם רמז דצריך האדם לידע יקר גודל תפארת הברית עד היכן הגיע מעלתו כדי להזהר בשמירתו ולירא מעונו, כי הרי חתום בו שד"י הוי"ה, ושורשו למעלה אחוז ביסוד חי העולמים, ולזה יחרד כל לב ויתר ממקומו, וידע אם פגם עד היכן מגיע פגמו, ואם שמר עד היכן הגיע שמירתו ולכן כל איש הנלבב ישים הדברים האלה בין עיניו תמיד ולא יבא לידי חטא, ובא הרמז על נכון דשמירת הברית צריך לידע היכן הוא רמז וכמה גדול כחו שהוא רמז במדת יסוד שהוא שד"י.

קונטרס ימי השוכבי"ם

קע

תיקון חן

בראשית – ר"ת רפואת ברית אין שיעור יקר תפארתו בא לרמוז עמ"ש בסמוך, ובאנו להוסיף בזה, דאע"ג שכתבנו דהברית רמוז במדת יסוד, מדין הדברים עתיקים עד כמה מגיע כח הברית בעולמות העליונים אשר אין הפה יכול לספר ולפיכך כל התורה כולה נקראת על שם הברית כמ"ש בספר הברית תורה עם הכולל גימט' ברית, לרמוז דעיקר הכל הוא הברית וכמ"ש רז"ל "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי" ודרשו אותו על ברית מילה, ואפשר דלזה רמזה התורה, "ושמרתם את דברי הברית ועשיתם אותם למען תשכילו את כל אשר תעשון", והכוונה היא דרמוז מרע"ה לישראל דעיקר קיום התורה ומצוותיה תלויים בשמירת הברית וזולת שמירת הברית ותיקונו, כל התורה והמצות ומע"ט הכל תלוי באויר ואין להם על מה לסמוך, וזמ"ש "ושמרתם את הברית" הוא ברית קדש, דהיינו שמרו אותו בכל אופן כראוי בזה "תשכילו את כל אשר תעשון" דע"י שמירת הברית תשכילו בתורה ובמצות ובמע"ט כראוי, ויאירו לך ותעשם על אמיתתם כראוי דזהו העיקר ולפיכך צריך מאד להזהר הרבה בשמירתו, ואם פגם, יעשה תיקון המועיל, ובא הרמוז על נכון דרפאות הברית ושמירתו צריך השומר והמתקן לידע

קונטרס ימי השובבי"ם

קעא

דאין שיעור ליקר תפארנו ובזה יבא ליוזר בשמירתו כראוי.

תיקון נט

בראשית – ר"ת רפואת ברית יתגלה אליך שעשועי תורה דא לרמוז דע"י שמירת הברית ותיקונו כראוי, יתגלו לו סודות התורה, דאם הברית פגום, נעשה מסך מבדיל בינו ובין הקדושה ולא יבין התורה על אמיתתה ובפרט סודות התורה, ועל כן נקראת התורה ברית, לרמוז ע"ז הדבר, דמי ששומר הברית, התורה מסורה לו, ואם לאו לאו, וע"ז בזה"ק קורא ליסוד, רזא, שהוא רמוז בברית לרמוז כי יסוד התורה תלוי בברית, אם שומר הברית בקדושה ובטהרה, יתגלה לו סודות התורה, ואם לאו לא יתגלו לו, ומקרא מלא הוא "סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם", כלומר היכן מתגלה סוד ה' ליראיו, בזמן שבריתו להודיעם, דהיינו שבריתו שהודיעם שמרוהו כראוי ובא הרמוז על נכון, דע"י תיקון הברית, יתגלה אליך שעשועי התורה שהם סודותיו.

תיקון ס

בראשית – ר"ת רצוי ברית שקול יחד את התורה בא לרמוז מעין מה שאמר בסמוך, דשמירת הברית שקול ככל התורה לפיכך נקראת התורה ברית לומר כי התורה

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעב

היא הברית, והברית הוא התורה וצריכים זה לזה ואין להם תיקון זה בלא זה דאם קיים כל התורה כולה וברית פגום בטל ומבוטל, לכן עיקר השורש ויסוד הבנין הוא הברית, ולכן צריך לזוהר בו מאוד.

תיקון סא

בראשית – ר"ת **אם תשמור ברית רחום שמור ישמרך** בא לרמוז דע"י שמירת הברית ה' שומר את האדם שמירה מעולה, והדבר מבואר במה שמצינו שאנו קובעין מזוזה בפתח הבית, ויש בה שם שד"י מבחוץ והוי"ה כנגדו מבפנים ועי"ז נשמרים כל בני הבית, ואין שטן ואין פגע רע, כך פתח הגוף הוא הברית, והברית אם יהיה שמור בקדושה הרי חתום בו הוי"ה מבפנים ושד"י מבחוץ וזהו שמירה, ובא הרמז על נכון דאם תשמור הברית כראוי עי"ז הרי חתום שד"י מבחוץ והוי"ה מבפנים ועי"ז רחום וכו'.

תיקון סב

בראשית – ר"ת **רפואת ברית תנחל את יש'**, בא לרמוז דע"י תיקון הברית, שבה הכל לאיתנו ושרשו, והנה המקרא אומר 'ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ', דידוע דאין נקר' צדיק, אלא מי ששומר הברית כמו שאו' יוסף הצדיק על ששמר הברית ושומרי הברית

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעג

הם הראויים לירש ארץ העליונה שהיא גן עדן, והנה אף אם פגם ותיקן מה שפגם, שב לאיתנו הראשון, ונוטל חלקו הראוי לו בתחילה ולא ידח ממנו נדח – ובא הרמז על נכון דרפואת הברית גורם לך תנחל את י"ש עולמות.

תיקון סג

בראשית – ר"ת תיקון ברית ירבה רחמים שפע אורות בא הרמז דתיקון הברית הוא קיום העולם והעמדתו והוא צינור הרחמים והאורות, וסיבת כל טובות תלויים בברית ובזה יסתכל האדם שלא יבא מכשול לעולם על ידו והוא כדכתיב, "וחוטא אחד יאבד טובה הרבה" מן העולם, לפיכך יקדש עצמו מצד הברית, בקדושה יתירה כראוי, ובזה גורם להביא טובה לעולם, ובא הרמז על נכון דע"י תיקון הברית ירבה רחמים ושפע אורות.

תיקון סד

בראשית – ר"ת רפואת ברית אות תאריך ימים שנים בא לרמז דע"י שמירת הברית, גורם להאריך ימים ושנים, ואפשר דלזה רמז שהע"ה "כי אורך ימים ושנות חיים, ושלוש יוסיפו לך", ושלוש הוא הברית, ובא לומר דאורך ימים ושנות חיים תלויים בשלום שהוא הברית, כשיהיה מתוקן כראוי, אורך ימים ושנות חיים ושלוש

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעד

יוסיפו לך, ובא הרמז על נכון דרפואת אות ברית ותיקונו, גורמת לך אורך ימים ושנות חיים.

תיקון סה

בראשית – ר"ת רפואת ברית שמים ארץ יעשו תבואה בא לרמוז דבשביל תיקון ברית השמים יתנו טלם, והארץ תתן יבולה, ובפגום הברית, ימנע טל ומטר ולזה כוונה התורה "השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלקים אחרים" וכו' "ועצר את השמים ולא יהיה מטר", מקרא זה מדבר על ע"ז ועל פגם הברית דהפוגם כעובד עבודה זרה, דבע"ז כתיב "פן תשחיתון" ובברית כתיב "כי השחית כל בשר", וכמו שמצינו בכתיבת הלוחות ד"לא יהיה לך" היתה כנגד "לא תנאף", לומר דע"ז וזנות שקולים הם, לפיכך אמרה התורה "השמרו לכם" גם על הזנות דבזה גורמים "ועצר את השמים" וההיפך כשישמרו הברית, המים יתנו טלם והארץ תתן יבולה, ובא הרמז על נכון דבשביל שמירת הברית, השמים והארץ יתנו תבואה.

תיקון סז

בראשית – ר"ת רפואת ברית תגין את שמירת ישראל בא לרמוז מעין מ"ש בסמוך, התועליות הטובות, תלויות בשמירת הברית, ושומרת זכותו לישראל בגלות, והיא

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעה

דמגינה עליהם כמ"ש, "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם" וכו', הרי דהטעם דאין הקב"ה מואס וגועל בישראל, הוא בשביל שלא להפר בריתי אתם, והיינו שגם הם תופסים בברית ולא הפרו אותה, אבל אם ח"ו פגמו בברית והפרוהו, גם הוא כביכול מואס וגועל אותם, דשמירת הברית מגינה על ישראל, בא הרמז על נכון דשמירת הברית מגינה על שארית ישראל משמרתם בגלות.

תיקון סז

בראשית – ר"ת שמירת אות ברית רחום יקרב תשועה שם רמז דע"י שמירת הברית ותיקונו, הקב"ה מקרב התשועה דכן מצאנו במצרים דאף על גב דנגזר ועבדום ועינו אותם ת' שנה, כיון ששמרו הברית כראוי בארץ מצרים מלאה גילולים ערות כל הארץ, בזה קיצר להם הקב"ה הקץ ולא עבדו כי אם רד"ו, ובזה נשתבחו אותה הדור דשם י"ה מעיד עליהם, כמ"ש הראובני השמעוני, לכן גם בגלות הזה אם ישמרו הברית כראוי הוא סיבה לקרב הגאולה, ובא הרמז על נכון דשמירת הברית גורמת לתשועה וכן מפורש "ובא לציון גואל" ומה טעם, "ולשבי פשע" כשחוזרים בתשובה האנשים הפושעים, והפשע הגדול הוא אם פגמו בברית, הוא שאמר, "ואני זאת בריתי אותם" הוא ברית קודש, וכשיחזרו ויתקנו

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעו

אותו כראוי, מיד ובא לציון גואל בעגלא ובזמן קריב בב"א.

תיקון פח

בראשית – ר"ת רפואת ברית אל שמע ישמע תפלתו בא לרמז דעיקר תפלת האדם, גם היא תלויה בשמירת הברית דאם בריתו פגום, אין תפלתו נשמעת כל עוד שלא תיקן מה שפגם, וזה"ש, "גם כי תרבו תפלה אינני שומע ידיכם דמים מלאו" וגו' לפי שמשחית זרעו גם הוא נקרא שופך דמים, ולהכי כל עוד שלא תיקן, אין תפלתו נשמעת, ואם תיקן "שמוע ישמע אל צעקתו", ויש רמז לזה במ"ש בתפלה, "כי אתה שומע תפלת כל פה" פה גימט' מילה, המתקנו שמוע ישמע אל תפלתו ובא הרמז על נכון דתיקון הברית, בזה ישמע האל תפלתו.

תיקון פט

בראשית – ר"ת רפואת ברית תשב יחד את שכינה בא לרמז דהמתקן ברית כראוי אעפ"י שנגזר עליו שלא יכנס במחיצתו של הקב"ה, כמ"ש "לא יגורך רע" ורע נקרא הפוגם זרעו, וכמו שהאריך בזוה"ק ע"ז וכתב שם דלית ליה תקנא בר בתיובתא בחילא סגי, הרי דצריך כח התשובה ביותר מאוד מאוד, אם טרח ועשה תשובה כראוי בוודאי דזוכה ונכנס במחיצתו של הקב"ה, ואפשר

קונטרס ימי השובבי"ם

קעז

דלזה רמז הכתוב "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו", והוא דכבר כתבנו כמה פעמים דהברית נקרא שלום, ומקרא מלא הוא, "הנני נותן לו את בריתי שלום" והפוגם בו אין לך רחוק מהקב"ה יותר ממנו, ואעפ"כ אם חזר ותקן כראוי מה שפגם, קודם החטא. וזה מ"ש "שלום שלום לרחוק ולקרוב" שנעשה קרוב ע"י התיקון שתיקן עכשיו, ו"אמר ה' ורפאתיו" שהאל ברחמיו מרפהו ומחה ימחה פשעיו, וע"ז אמר דהע"ה "אל תשליכני מלפניך" דהיינו אמר דהע"ה אני יודע שהפוגם בברית לא יזכה ליכנס במחיצתך כ"א ע"י תשובה גדולה וע"ז אני ירא וחרד ואני מבקש מלפניך, אל תשליכני מלפניך מלהכנס במחיצתך, מרוב רחמיך הכניסני במחיצתך וע"י תשובה מעולה זוכה האדם ונכנס במחיצתו של הקב"ה, ובא הרמז על נכון דרפואת הברית תזכהו לישוב עם השכינה.

תיקון עין

בראשית – ר"ת רפואת ברית תיחד יסוד את שכינה בא לרמוז דהפוגם בברית הנק' שלום, פוגם במדה הרמוזה בברית שהוא היסוד הנק' שלום, והנה דמדה זו של יסוד, היא המשפעת תמיד בשכינה, כמ"ש וצדיק יסוד עולם העולם נק' שכינה, וצדיק הוא היסוד שלה שהוא המקיימה ומשפיע, ובהפסק ח"ו השפעתו ממנה

קונטרס ימי השוכבי"ם

קעח

נקראת חרבה ויבשה והדבר תלוי במעשה ישראל, הם הגורמים לה כל השפע והטובה מהיסוד ע"י מעשיהם הטובים, ותפילות ועסק התורה לשמה, ומניעתם מלעבור על לא תעשה, ולזה יש רמו "וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך" דהיינו כשיהיו בניך לימודי ה' דהיינו לומדי תורה לשמה ועושים מצות לש"ש, וכשיהיו כך, "ורב שלום בניך" דהיינו היסוד שהוא השלום המשפיע בשכינה יתרבה יגדל ע"י בניך משפיע בשכינה וזהו הנהגת העולם, וע"ז נאמר "וענוים ירשו ארץ והתענגו על רוב שלום", דהיינו על רוב הארת היסוד המשפיע בה והנה כיון שהיסוד רמוז בברית, צריך להיות כי בפגום הברית למטה יגיע ביסוד פגם גדול יותר משאר עבירות, ובקיום הברית על אמיתתו למטה גורם להשפיע היסוד בשכינה, יותר משאר מצוות, שמאחר שכך הוא מדתו דהוא הברית מתעלה הרבה ע"י קיום הברית או בהיפך ח"ו, ואפשר דלזה רמזה התורה, "ושמרתם את דברי הברית למען תשכילו את כל אשר תעשון", דהברית האמור כאן הוא ברית קדש, ובאה התורה לומר דצריכים ישראל להיות זהירים בשמירתו כראוי לפי שהוא המשפיע בשכינה, ושכינה היא כמ"ש לעולם. והנה השכינה נקר' את, והיסוד נקרא כל, ובא לומר כשתשמרו הברית כראוי בזה תשכילו את כל, דהיינו שמחברים "את" שהיא השכינה עם "כל" שהוא היסוד

קונטרס ימי השובבי"ם

קעט

ולא יפרדו איש מעל אחיו, וזהו עיקר קיום העולם, ואפשר שלזה כיוונו רז"ל בחתימת המשנה לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום שנא' "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", דיש לדקדק מהו כלי ומהו ברכה, היה די באומרו לא מצא הקב"ה מדה טובה לישראל אלא השלום אמנם במה שכתבנו יבא על נכון דהיסוד הוא המשפיע בשכינה, והשכינה נקראת ברכה, וכ"ז תלוי בקיום הברית למטה, וזהו הגורם הגדול המחבר למעלה היסוד עם השכינה ומשפיע בה וזה שאמר הכתוב לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה הוא היסוד המחזיק שכינה הנק' ברכה, וזה תלוי בקיום האמונה על אמתתו שהוא השלום, ובא הרמוז על נכון, דקיום הברית על אמתתו גורם ליחד השכינה עם היסוד הנקרא שלום, שנאמר "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם.

ואלה יעמדו על הברכה

קונטרס קדוש זה הודפס בסיועם הנדיב
של התורמים הנכבדים, לרפואתם והצלחתם
ברוחניות ובגשמיות

לע"נ

הצדיקים הנסתרים זתע"א

ולע"נ

אליעזר בן ביינבנדה ז"ל

שמואל בן אסתר ז"ל

אסתר בת שמחה ע"ה

פני בת עליזה ע"ה

פרידה ע"ה בת ניוזה תחי'

ולרפואה שלמה

דניאל בן פני הי"ו

רבקה בת אסתר תחי'

חנה חיה בת מרים תחי'

הנדיב היקר והנעלה הי"ו

לעילוי נשמת

דוד בן מרים ע"ה

שמואל בן חנה ע"ה

אלישבע בת עדינה ע"ה

חנה בת אלישע ע"ה

צביה בת זינה ע"ה

אפרת רחל ע"ה בת רות תחי

ת.נ.צ.ב.ה.

הנדיבה היקרה תחי

לעילוי נשמת הזקנה הכשרה

מרת מוזל בת סולמנה ע"ה

נפ' ה' כסלו תשס"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת המנוח

מוריס בן רחל ז"ל

נפ' י"ד בניסן

ת.נ.צ.ב.ה.

הנדיב היקר והנעלה הי"ו

לעילוי נשמת

שאוול בן שמואל ז"ל

עדינה בת זולאי ע"ה

לעילוי נשמת

נפתלי בן ברוך בצלאל ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

הנדיב היקר והנעלה הי"ו

לעילוי נשמת

שאוול בן שמואל ז"ל

עדינה בת זולאי ע"ה

לעילוי נשמת

נפתלי בן ברוך בצלאל ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

קונטרס זה יהיה
לזכותו ולתיקון נשמתו
של
צ. א. פ. הי"ו בן ר. ע"ה

הנדיב היקר והנעלה הי"ו
לעילוי נשמת
הנער שמעון יוחאי בן דינה ז"ל
משה בן רחל ז"ל
חיים בן רבקה ז"ל
הרצל בן נסרייה ז"ל
פנחס בן אליהו ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.